

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Ioannis Pp. XXIII: Litterae Decretales, pp. 737, 750 - Constitutiones Apostolicae, p. 785 - Litterae Apostolicae, p. 805 - Epistulae, p. 809 - Homilia, p. 814 - Allocutiones, pp. 764, 818 - Nuntius radiophonicus, p. 777.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis*: I-II Decreta, p. 826; III Nominatio, p. 829 - *S. C. Rituum*: Decretum confirmationis cultus, p. 830.

Acta Tribunalium: *S. Paenitentiarum Apostolica*: Oratio Indulgentiis ditata, p. 832.

Diarium Romanae Curiae: Udienze solenni, p. 779 - Segreteria di Stato: Nomine e Onorificenze, pp. 779, 783; Necrologio, p. 784.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · LIX

Directio:

Palazzo Apostolico — Città del Vaticano

Administratio:

Libreria Editrice Vaticana

Pretium annuae subnotationis:

In Italia, Lib. 2500 — extra Italiam, Lib. 3500 vel \$ 7

Pretium unius fasciculi:

In Italia, Lib. 150 — extra Italiam, Lib. 250 vel \$ 0,40

Libreria Vaticana subnotatoribus fasciculos Commentarii mittere potest etiam via aërea, charta indica impressos.

« Bis fere in mense (Commentarium) prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur » (Ex Commentarii Officialis ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. LI, n. 14 - 25 Novembris 1959)

ACTA IOANNIS PP. XXIII

LITTERAE DECRETALES

I. <i>Mirabilis tot.</i> - Beato Carolo a Setla, ex Ordine Fratrum Minorum, Confessori, Sanctorum honores decernuntur. - 12 Aprilis 1959	737
II. <i>Materna caritas.</i> - Beatae Iochimae de Vedruna de Mas, viduae, legiferae Matri Sororum Carmelitidum a Caritate, Sanctorum honores decernuntur. - 12 Aprilis 1959	750

ALLOCUTIONES

I. Iis qui ex variis Nationibus interfuerunt alteri Conventui a Societate vulgo « Apostolat des Aveugles » Romae habito. - 1 Octobris 1959	764
II. Plusquam quingentis Missionariis habita, in Vaticana Basilica, Christi cruci fixi imagine iisdem a Beatissimo Patre tradita. - 11 Octobris 1959	766
III. In Pontificio Collegio Foederatarum Americae septemtrionalis Civitatum	

in Urbe habita, centum impleto annorum spatio, ex quo sacrum idem Ephebeum conditum est. - 11 Octobris 1959	770
IV. Teutonici Collegii S. Mariae de Anima iis qui nunc sunt vel qui fuerunt olim alumni, saecularia eiusdem Collegii agentibus sollemnia. - 13 Octobris 1959	775

NUNTIIUS RADIOPHONICUS

Ad Nationis Argentinae gentem, ob Conventum Eucharisticum Cordubae in Tucumania peractum. - 11 Octobris 1959	777

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienze solenni	779
II. Segreteria di Stato: <i>Nomine e Onorificenze</i>	779
III. Necrologio	784

(An. LI, n. 15 - 28 Novembris 1959)

ACTA IOANNIS PP. XXIII

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I. KIMBERLEYENSIS ET ALIARUM (Bechuana-landensis). <i>Cum Venerabiles Fratres.</i> - A dioecesis Kimberleyensi et Bulawalensi, atque a vicariatu apostolico Vindhoeckensi, quibusdam detractis territoris, nova conditur praefectura apostolica « Bechuana-landensis » appellanda. - 2 Aprilis 1959	785
II. CULLACANENSIS. <i>Ex vetusto.</i> - In cathedrali ecclesia Cullacanensi Canoniorum Collegium constituitur. - 6 Aprilis 1959	787
III. EXARCHIA IN GERMANIA. <i>Cum ob immanem.</i> - In Natione Germanica exarchia constituitur pro fidelibus Ruthenis Byzantini ritus ibidem commorantibus. - 17 Aprilis 1959	789
IV. NZEREKORENSIS. <i>Christi provicatio.</i> - Apostolica praefectura Nzerekorensis ad gradum et dignitatem dioecesis evehitur. - 25 Aprilis 1959	791
V. RHODESIAE SEPTENTRIONALIS ET NYASSALAND. <i>Cum christiana.</i> - In Africa duae novae provinciae ecclesiasticae constituuntur, quibus nomina erunt: Rhodesiae Septemtrionalis et de Nyassaland. - 25 Aprilis 1959	793

VI. LULUABURGENSIS (Lueboënsis). <i>Secus ac terrestria.</i> - Detractis quibusdam territoris a vicariatu apostolico Luluaburgensi, novus vicariatus constituitur, « Lueboënsis » nomine. - 25 Aprilis 1959	796
VII. NAGASAKIENSIS. <i>Qui cotidie.</i> - In Iaponia nova provincia ecclesiastica constituitur, cuius metropolitana sedes erit archidioecesis Nagasakiensis. - 4 Maii 1959	799
VIII. DE DIEGO SUAREZ - TANANARIVENSIS (Ambatondrazakaënsis). <i>Sublimis atque.</i> - Ab Ecclesiis De Diego Suarez et Tananarivensi quaedam territoria detrabuntur, quibus nova quaedam efficitur dioecesis, « Ambatondrazakaënsis » cognominanda. - 21 Maii 1959	801
IX. ANGELORUM - MEXICANAE (Tlaxcalensis). <i>Christianorum gregem.</i> - Quibusdam ab archidioecesis Angelorum et Mexicana detractis territoris, nova efficitur dioecesis, « Tlaxcalensis » appellanda. - 23 Maii 1959	803

LITTERAE APOSTOLICAE

I. <i>Potiora inter.</i> - Beata Maria Virgo vulgo appellata « Nuestra Señora de El Soto » in praecipuam Patronam regionis « De Toranzo » eligitur et	

(sequitur pag. III)

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA IOANNIS PP. XXIII

LITTERAE DECRETALES

I

BEATO CAROLO A SETIA, EX ORDINE FRATRUM MINORUM, CONFESSORI, SANCTORUM HONORES DECERNUNTUR.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Mirabilis tot egregiorum atque sanctissimorum hominum vita, quibus Ecclesia tamquam regali ornamento honestatur, plane docet altissimi Numinis consilia in hominibus ad supernam salutem atque gloriam perducendis esse prorsus arcana, sapientissima, provida. Quin etiam eorum historia monet solere persaepe Deum cum ipsis longe aliter agere atque fallaces hominum opiniones et iudicia postulare viderentur. Cuius rei indicio ac testimonio sunt nimirum beatissimi viri Caroli Setiensis vicissitudines et casus. Qui, etsi humana sapientia expers et fortunis, quibus ad egregia facinora solent homines fidere, nihilominus, opitulante Deo, vitam coluit specie quidem inopem ac tenuem, re autem vera mirificam; cumque vir nulla doctrina esset, scripta tamen reliquit divina prudentia referta; praeterea, cum neque aulas principum frequentavisset, neque publica umquam negotia gessisset, tanta praestitit auctoritate, ut consilio atque iudicio nonnihil christianam Rempublicam iuverit; amantem denique nesciri et pro nihilo reputari Deus quam maxime extulit et illustravit, patratis per eum, sive dum viveret sive post eius obitum, miraculis fere innumeris.

Quae omnia brevis beatissimi viri vitae narratio omnino comprobabit. Natus est Carolus Setia, in urbe agri Pomptini, a. d. XIV Cal. Nov. anno millesimo sescentesimo decimo tertio, patre Rogerio Melchiori, matre Antonia Maccioni, piissimis sane agricolis, atque modice locupletibus; qui nonnullis agellis, quos habebant, alebantur. Natum infantem statim parentes Sacramento Baptismi ablui curaverunt, in templo nempe Beatae Mariae Virginis, inditis nominibus Ioanne atque Carolo. Quos constat christianae fidei usu, a qua nobilitatem suam omnem ducerent, nituisse, casto ac perpetuo Dei timore, ingenuitate, proximorum hominum amore floruisse.

De qua pietate idem Carolus multa scribit in eo libro cui index: « *Le grandezze della misericordia di Dio in un'anima aiutata dalla grazia* »; in quo suam ipsius vitam narrans, Deum laudat eique gratias quam maximas agit, tamquam de summo beneficio, quod sibi tales dederit parentes. Quorum sollicitudine factum est ut quae bonitatis semina eius ingessisset animo Deus, mature exirent. Ii propterea, quos singularis filioli virtus non latebat, quasi futura praesagientes, eum in honorem beati Antonii Patavini sagulo franciscali induerunt. Item eius avia in tantam est pueruli admirationem versa, ut, magnis precibus a parentibus abductum, apud se laeto animo haberet. Quod profecto multum ad virtutum incrementa contulit, utpote cum nobilibus feminae exemplis, non modo ad colendam caritatem et aliorum dilectionem excitaretur, sed etiam ad benefacta verecundo silentio tegenda, ne iis quibus benigne fecisset, pudor iniceretur. Cum autem Carolus septem aetatis annos attigisset, eum parentes scholarum frequentiae tradiderunt, ea sane spe ut, si diligenti studio litterarum elementa addidicisset, virum doctissimum facerent. Sed quoniam puer, Deo sic volente, e litterario ludo nullum vel fere nullum fructum percepit, parentum consilia irrita sunt facta. Quod tamen non incommode accidit: nam cum puer generosae esset indolis, immodiceque historiis fabulisque delectaretur, quibus antiquorum equitum gesta et amores narrarentur, poterant ei sane litterae multae detrimento esse. Quia tamen ad altiora Deus famulum suum destinaverat, idcirco singulari cura pro eo vigilabat. En igitur in tam gravem incidit morbum ut de eius vita medici desperarent. A moriente ergo adulescentulo exquisierunt parentes num quid desideraret: quibus ille respondit se Crucem optare. Quam cum pater satis magnam effecisset, aegrotusque complexu tenuisset ac deosculatus esset, statim hic melius esse coepit, ac brevi sanus factus est. Ex morbo postquam plane convaluit, litterarios ludos iterum frequentavit; sed non meliore sane quam ante fortuna:

nam, cum ludi magister eum gravius quam pro re verberavisset, parentibus visum est eum potius quam ad ludi frequentiam, ad agrorum culturam esse destinandum. Quod vitae genus Caroli animum, utpote pium et ad meditandum proclivem, non parum iuivit. Etenim per pulcherrimam rerum speciem facilius fuit pueri menti ascensus ad Deum; neque eius virtuti obfuit, quod ea omnia quae in ludis didicisset e memoria exciderint; sanctissimum enim Dei numen longe alia via adulescentulo divinarum rerum intellectum aperire decreverat.

Quindecim annos autem natus, cum Franciscales Sodales propius cognovisset, quos populus Minores appellare consuevit, eorumque domum frequentare coepisset, de eorum vitae genere capiendi cogitavit. Sed id propter nondum adultam eius aetatem fieri nequivit. Censuit propterea ille ac statuit ita posthac innocenter vivere, ut etsi domi degeret, religiosi tamen viri speciem praeberet. Ergo et incensiores summo Numini preces admovere; et semel in hebdomade voluntarias a se poenas exigere; et graves illecebrarum sollicitationes Dei ope cohibere; et pro pudicitia sua B. M. Virginem in vota vocare. Per idem pariter tempus coepit beatissimus vir caelestibus ac singularibus donis ditari, quorum ipse in libro, quem de sua vita scripsit, meminit, quorumque naturam, humanarum rerum modum omnino excedentem, describit. Neque silentio praeterendum est nunnula prodigia Dei virtute edidisse, quae sane in singularissima cum Deo gratia eum fuisse testantur. At, quinquennio praeterito, Carolo non iam idem ac antea Ordinem religiosorum virorum capessendi propositum. Quapropter Deus, qui, quos elegerit, mirabiliter dirigit, non uno modo torpentem exstimulavit. Factum est ergo ut pio adulescenti, haud paucis evictis difficultatibus, primo eius anni vere, qui fuit millesimus sescentesimus tricesimus quintus, simul monasterium Romanum S. Francisci a Ripa petere liceret, simul in Sodalium Franciscalum Minorum grege annumerari. Hinc eum moderatores in pagulum miserunt, quem vulgo Nazzano Romano appellant, ut in domo illa secreta ac plena pacis, tirocinium poneret; ubi, a. d. xv Cal. Iun. eodem anno, religiosorum Ordinis Franciscalis vestem induit. Quae res non parum ad virtutes alacriore in dies industria colendas incitavit; eo vel magis quod eidem sacrae domui Diegus a Poggio Catino praeesset, vir nempe egregia prudentia et iusta disciplinae severitate praeditus. In primis vero Carolus animi modestiae et obtemperationi praeclare studuit. Ceterum, religiosi tirocinii tempus fuit laboribus atque sollicitudinibus plenum, sive ob scrupulorum molestias, quae cruciabant, sive ob satanae insidias, sive postremo ob falsam rectorum de eius virtute

opinionem, iudicantium non esse eum ad id vitae genus aptum et parem. Attamen Carolus, Dei opem implorans magistroque pietatis aequo animo parens, omnia quae obstabant et impediabant removit; adeo ut a. d. xiv Cal. Iun. anno millesimo sescentesimo tricesimo sexto, religiosa vota nuncupaverit, specieque Virginis Mariae per visum oblata, caelestibus gaudiis frui meruerit.

Ex quo die ad altiora coepit sanctitatis fastigia contendere, opitulante nempe Deo, qui mysticis eum muneribus cumulabat. Paulo vero post nuncupata vota, innocentissimus iuvenis religiosae familiae, quae Morlupi erat, in oppido scilicet Latialis provinciae, assignatus est, ut colendo horto primum operam daret, deinde coquum ageret. Quas artes, specie quidem sordidas, ita Carolus nobilitavit, ut omnis eius industria in Dei gloriam et honorem summe cederet. Quandoquidem autem « militia est vita hominis super terram » (Iob. 7, 1), idcirco non destitit satanas in servum Christi invadere: tum fere in immensum obscenas animi perturbationes augens, quas tamen ille duro suscepto certamine seque ipso flagris voluntarie caeso compressit; tum ad desperationem eum paene adducens; tum eius corpus asperrime vexans: veluti cum caput clavo igneo per utramque aurem transverberabat, auribus interim obtusis. Ad hanc alia accessit moeroris causa: moderatoris nempe severitas, eo sibi certe durior, quod esset suapte natura paulo acrior. Deus vero, qui suis semper adest famulis, Carolo dedit eo tempore nonnulla patrare miracula, quibus, dum egentibus sodalibus alimenta multiplicavit, adstantibus sui admirationem iniecit. Sed post haud multum temporis beatus Carolus fuit ad Franciscanum S. Mariae domicilium translatus, quod in pago Ponticelli erat. Quod etsi aegre ferret, cum esset domus illa omnium rerum inops et ad habitandum valde incommoda, nihil reluctans, statutum petiit domicilium. In quo, cum ei iterum hortum colendi munus commissum esset ad nutum sodalis senioris, profecto ei impense enitendum fuit ut sodali in imperando nimio satisfaceret. In qua rerum conditione id unum Carolus maxime dolebat: non posse se, ut exoptaret, precibus fundendis magis adsiduam dare operam. Anno post, iterum sedem mutare iussus, Praenestem se contulit, in domum cui a S. Francisco inditum est nomen; ubi ei virtutis excolendae causae non defuerunt. Nam, praeter pium matris obitum, cuius nuntium in itinere accepit, memoratu digna sunt non intermissa cum daemone certamina, tam immania atque improba, ut res in extremum adduceretur discrimen, beatissimusque vir, arbitratus se brevi esse moriturum, admissa omnia apud sacerdotem rite expiaret. Attamen luctanti militi non solum Deus

benignissima affuit gratia, sed tam amplissimis etiam donis eum donavit caelestibusque luminibus illustravit, ut vir sanctus fere continenter abalienato a rebus omnibus animo in Deum raperetur, sive integris intelligendi atque cogitandi facultatibus, sive etiam cum secessu mentis atque animi a corpore. Ex quo fiebat ut Carolus cum laboribus improbis molestisque taediis suavissima gaudia perciperet, atque mirifica caritate cum auctore suo coniungeretur. Qui profecto, quamquam plane animadvertibat se tam egregiis muneribus cumulari, non tamen magnos sumebat spiritus, sed imperatis officiis fungebatur, quorum tenuitatem ita fragrantibus precibus perfundebat, ut revera pretiosa et acceptissima Deo fierent. Ex christianis autem virtutibus paupertati praecipue studuit; adeo ut cum quodam die stipem solito minorem corrogasset, de ea re et Deo gratias ageret, eumque candide laudaret, quod se atque sodales suos in paupertate, quam vovissent, contineret. Sed cum decrevisset Deus ut nonnisi per aspera et impervia iter Carolo ad sanctitatem pateret, ideo permisit inscrutabili consilio ut, etiam in domicilio, cui est paulo post assignatus, quodque in urbe Carpineto Romano erat, multa ipsi preferenda essent; ubi domui praepositus, mala eum disciplina reputans institutum, aspere ac dure tractavit. Quod vel ipsi sodales aegre ferebant; siquidem verebantur ne animo tandem fractus ad sententiam Ordinis Franciscalis derelinquendi impelleretur. Ei propterea suadebant ut, ea libertate usus, quam Sodalitatis leges darent, summo totius Ordinis Magistro rem deferret atque aperiret. Cui tamen consilio Carolus non acquievit, omnia potius pati paratus, quam ea de re cum aliis loqui. Cuius rei cum domus praepositus certior esset factus, de sancto viro aliter sentire coepit.

Per id autem tempus Carolus, studio incensus gloriae Dei quaerendae, a suis moderatoribus petiit ut ad exterarum gentium christiani nominis propagandi gratia mitteretur. Cui postulationi cum concessum esset, Indicis oris, quae in Lusitaniae ditione erant, destinatus est. Monuit tamen Deus multis indiciis id sibi non placere, sed illi praeoptandum esse dura et gravia ubi tunc moraretur, sui caelestis Conditoris causa, tacito pati. Sollicitare eum ergo satanas ad turpia; dubitationibus aestuantem dire oppugnare; ad interiores animi pugnas, nulla requiete concessa, lacessere; sed Carolus, ut fortissimus miles, Dei gratia suffultus, obniti, repugnare, superare hostem, adhibitis more Sanctorum precibus, admotisque suo corpori flagellis asperrimis vel zonis nunc saetosis, nunc ferreis. Interea, Carpineti cum degeret, et sodalis cuiusdam rogatu, et pietatis suae magistri hortatu orationem compo-

suit de acerbissimis Iesu Christi cruciatibus et alia scripta, quae postea igni tradita sunt.

Factum est autem anno millesimo sescentesimo quadragésimo sexto ut a moderatoribus suis in Romanam domum, quam a S. Petro in Montorio appellabant, summa hieme mitteretur. In qua domo, praeterquam quod ei molestissima cuiusdam sodalis consuetudo perferenda fuit, quinque annos in summos animi cruciatus venit, turbida dubitationum coorta tempestate de integerrimo B. M. Virginis conceptu, a quibus tandem per caelestem mentis illuminationem liberatus est; quin immo de ea re nonnulla scripsit definite, praeclare. Difficilia sane dictu ea sunt quae Romae innocenter fortiterque gessit: in quibus illud haud praetereundum videtur, quod fratres suos patrum Canonicum, Setiae necatum, ulcisci volentes, prohibuit, et, Christi monitis et amore propositis, ad veniam dandam impulit. Dignus profecto vir, cui Deus insigne sui amoris testimonium praeberet, immisso inter sacrum ab hostia divina radio, qui ita eum affecit, ut, transverberato corde, coram populo procumberet. Quod vulnus tribus annis conspicuum fuit; dein ipsius Caroli precibus in cicatricem venit; tandem post obitum se iterum in eius corpore aperuit. Neque minora erant, quae in eius animo fiebant. Qui ad omnes sanctitatis gradus ascendens, ita in Deum rapiebatur, ut dulcissimo ac suavissimo devinctus amore, non tantum ad plenam Dei possessionem, quam vocant, perveniret, ad interiorumque eius adorationem, sed ad perpetuam etiam atque absolutissimam mentis cum eo coniunctionem.

Quod in causa fuit cur Antonius Aquilanus, sodalis Franciscalis, qui ei erat a sacris confessionibus, eum reluctantem iuberet de sacra precandi atque contemplandi scientia aliquid scribere. Tum ille commentationem scripsit, cui index « Trattato delle tre vie della meditazione e stati della santa contemplazione », quae legentes maxima imbuunt admiratione ob disserendi de rebus theologicis atque mysticis subtilitatem. Item eodem iubente viro, carmina sacra in lucem dedit, quae quodam divino instinctu concitatus composuerat.

Quoniam autem Carolus optime intellexerat neminem posse ad virtutum fastigium pervenire, nisi, suis ipsius renitens voluntatibus, moderatorum pareat decretis, ideo omne studium in obtemperationis virtutem exercendam contulit. Quapropter, cum praepositorum auctoritate anno millesimo sescentesimo quinquagesimo Romam in domum S. Francisci a Ripa rediisset, aeditui munere functurus, etsi ab ea re animus abhorreret, libens tamen, uti semper ei erat in more, imperata

fecit. Nihilo tamen minus, neque satanae impetus, neque animi perturbationes remisere. Etenim duos circiter annos, ab anno scilicet millesimo sescentesimo sexagesimo ad millesimum sescentessimum sexagesimum secundum, sive eius menti molestae tenebrae offusae sunt, sive cupiditatum illum blandimenta agitarunt. Quae omnia, Deo opitulante, prorsus exsuperavit. Interim bonus Christi assecla, dum commissis fungebatur officiis, scribendo etiam operam dabat. Ergo et disputationem litteris consignavit de re theologica, cui titulus: « Dei sacri settenari », et vitam sui ipsius, et nonnulla alia, in quibus liber qui inscribitur: « Discorsi sopra la vita di Gesù Cristo », quique a doctis ac prudentissimis viris in eximia laude est. Ceterum singularis viri virtus, quamvis populares rumores quantum posset fugeret, talem tamen collegit famam, ut non modo sui Ordinis Antistites, sed etiam Patres Cardinales ipsique summi Pontifices non semel in gravissimis negotiis eo consiliario usi sint: quod in primis illud etiam testatur fuisse eidem a Clemente IX P. M. mandatum ut in quorundam hominum, de qua dissipatus esset sermo, sanctimoniam inquireret, de eaque diiudicaret. Quin immo rerum ipse hominumque Conditor et Dominus Caroli nomen et virtutem confirmavit, sive patris eo deprecante miraculis, sive mortuis in vitam restitutis, sive occultarum et futurarum rerum cognoscendi munere impertito. Nihil igitur mirum si suae ipsius mortis diem providit et ut ceteris, ita Clementi IX, summo Pontifici, graviter aegrotanti, praenuntiavit. Pridie ergo Cal. Ian. anno millesimo sescentesimo sexagesimo nono, a templo S. Petri in Montorio reversus, quo Iesum Infantem veneraturus in praesepe iacentem se contulerat, pleuritidis morbo tentatus est, qui eum et susceptis laboribus et voluntariis afflictationibus fractum in extremum vitae periculum vocavit. Itaque, postr. Non. Ian. anno millesimo sescentesimo septuagesimo, Romae in domo cui S. Franciscus a Ripa cognomen fecit, Carolus, postquam fuit et caelesti pabulo refectus et opobalsamo inunctus, frequentibusque mentis et animi excessibus in Deum raptus, vitae curriculum sanctissime confecit. Eius sacrum corpus est tanta populus Romanus veneratione prosecutus ut, post exactissimum medicorum examen, ne laceraretur nimiae religionis gratia, solito citius fuerit in templo S. Francisci a Ripa sine arca conditum. Sed multis magna prece postulantibus e tumulo extractum, in eodem templo est venerabundis civibus propositum, donec tribus arcis inclusum sepultura affectum est, non ante tamen quam pia plebs plura sagula, quae beati viri corpus aliquatenus attigerant, in segmina minuta concidisset.

Percrescente autem eius sanctitatis fama, potissimum ob pro-

digia quae eodem deprecante, patrata a Deo ferebantur, de Beatorum Caelitum honoribus eidem decernendis causa coepta est agitari. Anno itaque millesimo sescentesimo nonagesimo quarto, de eius sanctimonia inquisitiones auctoritate ordinaria in Urbe constitutae sunt. Quibus rite absolutis, ceterisque ad iuris communis normas religiose exactis, inquisitiones apostolicae habitae sunt de venerabilis Servi Dei sive theologalibus sive cardinalibus virtutibus, quas heroicum attigisse gradum Clemens XIV, Decessor Noster, omnibus rite perpensis, a. d. XVIII Cal. Iul. anno millesimo septingentesimo septuagesimo secundo, sollemni sanxit decreto. Tum quaestio de miraculis quae, eodem deprecante piissimo viro, patrata dicebantur, in antepreparatorio et praeparatorio, quae dicuntur, comitiis agitata fuit, ac demum in generali coram Pio IX, Decessore Nostro. Quibus peractis, idem Summus Pontifex a. d. XVIII Cal. Aug. anno millesimo octingentesimo septuagesimo secundo sollemniter declaravit: *Constare de duobus miraculis a Deo, intercedente Venerabili Carolo a Setia, patratis, nempe de prodigioso signo enato in sinistro Venerabilis Servi Dei latere post eius obitum; et de instantanea perfectaue sanatione Angelae Mazzolini a cancro scirrhuso uteri exulcerato.* Unum porro dubium erat discutiendum: an probatis virtutibus et duobus miraculis, venerabili Dei Servo Carolo a Setia Beatorum Caelitum honores tuto decerni possent. De quo dubio Calendis Iuniis actum est, anno millesimo octingentesimo septuagesimo quinto, coram eodem Decessore Nostro Pio IX, qui, favorabili omnium sententia audita, a. d. XI Cal. Dec. eodem anno proprio decreto sanxit: *Tuto procedi posse ad sollemnem Venerabilis Servi Dei Caroli a Setia Beatificationem.*

Quae beatificationis sollemnia, a. d. XII Cal. Febr., anno millesimo octingentesimo octogesimo secundo, ob gravia tunc rerum adiuncta, in superiore Basilicae Vaticanae Aula habita sunt.

Cum vero, post decretos eidem Beato supernorum Caelitum honores, eiusdem cultus percresceret, eoque deprecante nova dicerentur a Deo effecta miracula, supplices Apostolicae huic Sedi preces admotae sunt ut Causa resumeretur de Beato Carolo a Setia sanctitatis infula decorando. Quibus precibus proximus Decessor Noster, Pius nempe XII, pridie Non. Aug., anno millesimo nongentesimo quadragesimo sexto, annuit. Duo autem miracula S. Rituum Congregationi ad Canonizationem proposita, haec sunt quae breviter narrantur. Idae Passamonti, gravi illo morbo correptae, quem medici laevae ulnae acutam purulentam periostitem dixerant, cum, ut ad sanitatem perduceretur, chirur-

gica sectio opus esset, eiusdem sinistro brachio Beati Caroli a Setia imaginem ferventissimis precibus mater imposuit. Vehementes tunc ei dolores obvenirent; at paulo post, sub vespere somno correpta, ad mane usque placidissime obdormivit omninoque doloribus expers e lectulo surrexit aestimans se certo esse redditam sanitati. Quam et familiares confirmarunt et medici omnes, qui naturae leges id excessisse etiam asseverarunt. Alterum miraculum Aloisiae Tufo viduae Marchionne obvenit, quae in dextera abdominis parte subitis acutisque doloribus affligebatur. Radiologico examine explorata, tumorem medici conspicati sunt, chirurgica vero peracta sectione, medici perceperunt de tumore agi mali moris, ut aiunt, colum ascendentem cum pluribus metastasibus hepaticis afficiente. Tunc aegrotanti matri, intra duos tresve menses medicorum iudicio moriturae, imaginem Beati Caroli filia misit. Precantibus vero omnibus una simul, non amplius infirma, ut antea, doloribus est cruciata, ac duos post menses, qui medicus eam recognovit, a tumore liberam prorsus invenit. Utrumque signum a S. Rituum Congregatione diligenti examine expensum est. Cuius rei gratia plures habiti sunt conventus: anteparaeclausorius, qui dicitur, a. d. XVII Cal. Mai. anno millesimo nongentesimo quinquagesimo quinto; paraeclausorius, a. d. XI Cal. Febr. anno millesimo nongentesimo quinquagesimo septimo, in Palatio Vaticano; generalis demum, coram Pio XII proximo Decessore Nostro, in sueta Palatii Vaticani aula habitus, a. d. VII Id. Ian. superiore anno. In quo venerabilis Frater Noster Benedictus S. R. E. Cardinalis Aloisi Masella, Episcopus Praenestinus, huius Causae Relator, dubium disceptandum proposuit: *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.* De quo qui aderant, cum Patres Cardinales, tum Sacrorum Rituum Congregationis Praelati et Officiales propositas sanationes miraculo tribuendas esse affirmarunt. Eodem autem die, Pius XII, caelesti lumine pluries iam invocato, sollemniter edixit: *Constare de duobus miraculis a Deo patratris per intercessionem Beati Caroli a Setia, laici professi O. F. M., nempe de instantanea perfectaue sanatione dominae Idae Passamonti ab osteoperiostite acuta ulnae sinistrae; deque miraculosa sanatione dominae Aloisiae Tufo a carcinomate seu tumore mali moris coli ascendentis cum pluribus metastasibus hepaticis.* Post haec vero, quamvis S. R. E. Cardinales, Praelati, Officiales Patresque Consultores scripto significavissent tuto procedi posse ad Beati Caroli a Setia canonizationem, cum duo signa quae supra diximus, post indultam eidem Beato ab Apostolica Sede venerationem probata essent, idem Pius XII,

Decessor Noster, interponendum duxit aliquod temporis spatium ad expetendam locupletioris gratiae lucem. Ante diem igitur iv Cal. Apr. eodem anno, hanc sententiam tulit: *Tuto procedi posse ad sollemnem Beati Caroli a Setia canonizationem*. Considerans vero de re gravissima agi, idem proximus Decessor Noster sacrum Consistorium indixit, ut in eo Patrum Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, Episcoporum et Abbatum « nullius » eo die in Urbe futurorum, sententiam exquireret de canonizatione Caroli a Setia, confessoris laici professi ex Ordine Fratrum Minorum, et Ioachimae de Vedruna de Mas, viduae, legiferae Matris Instituti Carmelitidum a Caritate.

Ante statutum autem diem, iussit ut sacrorum Antistitibus, quorum interesset, commentaria mitterentur de vita, virtutibus, miraculis et de Causis utriusque Beati, quorum mentionem fecimus, ut qui in Consistorio interfuturi essent, ea de re sententiam ferre possent. Quod Consistorium a. d. v. Id. Iun. eodem anno celebratum est, in certa Vaticani Palatii aede. Tunc dilectus Filius Noster Caietanus S. R. E. Cardinalis Cicognani, S. Rituum Congregationis Praefectus, enixe postulavit, ut Beatorum illorum memoria summis consecraretur honoribus, et ad optatissimum Canonizationis ritum deveniretur. Quibus peractis, astantes Cardinales et sacrorum Antistites rogati sunt ut quid de propositis Causis sentirent singuli significarent. Omnium denique receptis Purpuratorum illorum Patrum sacrorumque Praesulum suffragiis, qui Consistorio quod semipublicum vocant affuerunt, in Aedibus Vaticanis a. d. xvi Cal. Iul. eodem anno habito, plane comperitum est Beatos illos ab iis concordi sententia dignos aestimari qui fulgidissimo decorarentur Sanctorum diademate. Ad illos vero fastis Sanctorum sollemniter ascribendos, Pius XII diem statuit vicesimum tertium proximi mensis Novembris. Interea astantes Patres, sacros Praesules universosque Christi fideles rogavit ut cum suis precibus illi suas coniungere vellent, ut fausta salutaria, quae praestolati iam essent, catholicae rei obvenirent. Utque de his rebus omnibus iuridica conficerent acta Protonotariis Apostolicis, qui aderant, de more mandatum est.

Praestituta vero dies Beatis illis Sanctorum corona decorandis, superno sapientissimoque Dei consilio Pio XII non illuxit, cum a. d. vii Id. Oct. anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo octavo, toto collacrimante terrarum orbe, ad aeterna regna migrasset. Quam ob rem Nos, quibus universae regendae Ecclesiae divinitus munus est commissum, summa Nostra et Apostolica potestate, alium diem statuimus ad Beatorum Caroli a Setia et Ioachimae de Vedruna de Mas Consecra-

tionem, pridie nempe Idus Apriles, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono. Quo maximae sollemnitatis die, cuncti saecularis et regularis cleri ordines, plurimi Romanae Curiae Praelati et Officiales, non pauci Abbates, plures Episcopi, Archiepiscopi et Patres Cardinales in Vaticanum Palatium convenerunt. Quibus omnibus supplicantium ritu procedentibus ac Caelestium Curiae preces admoventibus hymnumque « Ave Maris Stella » praecincentibus, hora octava et dimidia ante meridiem in Petrianam Basilicam, magno fidelium numero ex universo paene terrarum orbe frequentem, descendimus ad Soliumque Nostrum perreximus. Tunc praestita Nobis ab astantibus Cardinalibus oboedientia, dilectus Filius Noster Caietanus S. R. E. Cardinalis Cicognani, perorante dilecto Filio Camillo Corsanego, Consistorialis Aulae Advocato, instantanter, instantius, instantissime postulavit ut Nos Beatos Carolum a Setia et Ioachimam de Vedruna de Mas summis Sanctorum honoribus decoraremus. Cui Consistoriali Advocato per dilectum Filium Antonium Bacci, ab Epistulis nostris ad Principes, respondimus iam in eo esse ut Nos huiusmodi postulationi concederemus. Hymnum itaque « Veni Creator Spiritus » cum confertissima fidelium turba canentes, a divino Paraclito imploravimus ut superni luminis copia magis magisque menti Nostrae coruscaret. Dein in divi Petri cathedra sedentes, uti supremus universae Christi Ecclesiae Magister, sollemniter pronuntiavimus: *Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio, Beatos Carolum a Setia, Confessorem, et Ioachimam de Vedruna de Mas, Viduam, Sanctos esse decernimus et definimus, ac Sanctorum catalogo ascribimus; statuantes illorum memoriam quolibet anno die eorum natali, Caroli nempe a Setia die sexta Ianuarii inter Sanctos Confessores et Ioachimae de Vedruna de Mas die vicesima octava Augusti inter Sanctas Viduas non Martyres, pia devotione recolere debere. In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen.*

Qua formula prolata, precibus annuentes eiusdem Cardinalis Cicognani, per eundem Consistorialem Advocatum Nobis admotis, hasce Decretales sub plumbo Litteras confici et expediri iussimus; praesentibus vero Protonotariis Apostolicis ut de hac Canonizatione publicum

conficerent instrumentum mandavimus. Deinde postquam hymnum « Te Deum », ut gratias omnipotenti Deo ageremus, cum astantibus cecinimus, de novensilium Sanctorum virtutibus sermone habito, eorum patrocinium primi invocavimus, ut Nobis, qui Summi Pontificatus pondere premeremur, ea omnia potissimum a divina clementia impetrare velent, quae ad suscepta consilia et incepta, iam catholico orbi nuntiata, ad exitum felicem deducenda, caelesti opitulante gratia, valerent; ut christianis universis, fraterno inter se amore coniunctis, unum esset ovile unusque Pastor (Cfr. Io. 10, 16), atque populi omnes, tandem pacatis animis ac rebus rationibusque ordine, iustitia caritateque compositis, ad eam prosperitatem assequendam progredierentur, quae aeternae felicitatis esset auspex atque praenuntia. Sacris deinde pontificali ritu ad aram maximam operati sumus.

Omnibus itaque quae inspicienda erant bene perpensis, certa scientia ac de Nostra apostolica auctoritate, quae supra memoravimus confirmamus atque universae Christi Ecclesiae denuntiamus, mandantes ut harum Litterarum exemplis vel locis, etiam typis impressis, manu tamen alicuius apostolici tabellionis subscriptis sigilloque munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Litteris haberetur, si ostenderentur. Nemini autem iis, quae per has Litteras statuimus, obniti liceat. Quod si quis temere ausus fuerit, indignationem omnipotentis Dei et Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit moturum.

Datum Roma, apud S. Petrum, pridie Id. Apr., anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostri primo.

Ego IOANNES, Catholicae Ecclesiae Episcopus

✠ Ego EUGENIUS Episcopus Ostiensis ac Portuensis et S. Rufinae Cardinalis TISSERANT, Sacri Collegii Decanus.

✠ Ego CLEMENS Episcopus Veliternus Cardinalis MICARA.

- ✠ Ego IOSEPHUS Episcopus Albanensis Cardinalis PIZZARDO.
 ✠ Ego BENEDICTUS Episcopus Praenestinus Cardinalis ALOISI MASELLA,
 S. R. E. Camerarius.
 ✠ Ego FRIDERICUS Episcopus Tusculanus Cardinalis TEDESCHINI,
 S. R. E. Datarius.
 ✠ Ego MARCELLUS Episcopus Sabinensis et Mandelensis Cardinalis
 MIMMI.
 Ego PETRUS titulo S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis FU-
 MASONI BIONDI.
 Ego GREGORIUS PETRUS titulo S. Bartholomaei in Insula Presbyter Car-
 dinalis AGAGIANIAN.
 Ego CAIETANUS titulo S. Caeciliae Presbyter Cardinalis CICOGNANI.
 Ego VALERIUS titulo S. Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis VALERI.
 Ego PETRUS titulo S. Praxedis Presbyter Cardinalis CIRIACI.
 Ego IACOBUS ALOISIUS titulo S. Hieronymi Illyricorum Presbyter Car-
 dinalis COPELLO, S. R. E. Cancellarius.
 Ego PAULUS titulo S. Mariae in Vallicella Presbyter Cardinalis GIOBBE.
 Ego IOSEPHUS titulo S. Pauli in Arenula Presbyter Cardinalis FIETTA.
 Ego FERNANDUS titulo S. Eustachii Presbyter Cardinalis CENTO.
 Ego CAROLUS titulo S. Mariae in Porticu Presbyter Cardinalis CHIARLO.
 Ego HAMLETUS IOANNES titulo S. Clementis Presbyter Cardinalis CI-
 COGNANI.
 Ego CAROLUS titulo S. Agnetis extra moenia Presbyter Cardinalis CON-
 FALONIERI.
 Ego DOMINICUS titulo S. Apollinaris Presbyter Cardinalis TARDINI.
 Ego NICOLAUS S. Nicolai in Carcere Tulliano Protodiaconus Cardi-
 nalis CANALI, Paenitentarius Maior.
 Ego ALAPHRIDUS S. Mariae in Domnica Diaconus Cardinalis OTTAVIANI.
 Ego ALBERTUS S. Pudentianae Diaconus Cardinalis DI JORIO.
 Ego FRANCISCUS S. Mariae in Cosmedin Diaconus Cardinalis ROBERTI.
 Ego FRANCISCUS S. Caesarii in Palatio Diaconus Cardinalis BRACCI.
 Ego ANDREAS S. Georgii in Velabro Diaconus Cardinalis JULLIEN.

IACOBUS A. Card. COPELLO
S. R. E. Cancellarius

CAIETANUS Card. CICOGNANI
S. R. C. Praefectus

Hamletus Tondini
Apostolicam Cancellariam Regens

Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*
 Caesar Federici, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Expedita die XXVI Maii, anno Pontif. I

In Canc. Ap. tab., Vol. C, n. 59

II

BEATAE IOACHIMAE DE VEDRUNA DE MAS, VIDUAE, LEGIFERAE MATRI SORORUM CARMELITIDUM A CARITATE, SANCTORUM HONORES DECERNUNTUR.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Materna caritas, qua Ecclesia sancta, communis populorum parens, quos homines Christus sanguine suo redemit, ad supernam vitam generat, in novamque versos naturam ad aeternas dirigit oras, ea veluti propria fuit virtus spectatissimae mulieris, cui hodie, tamquam supremi Ecclesiae Pastores, sollemnes sanctorum caelitus honores decrevimus. Quae non solum erga filios quos ipsa procreavit, eosque quos adorandum Dei numen ei regendos credidit et egenos aegrotosque, sed etiam erga eos omnes quos obvios habuit vel quibuscum vixit ea semper fuit animi benignitate, mansuetudine, indulgentia, quali solent esse mulieres quae natura et officio sunt matres.

Hanc ergo maxime laudem ceterasque virtutes commendare atque christiano populo ad imitandum proponere instituimus, eius vitae casus paucis absolventes. Casta et ingenua puella Ioachima de Vedruna Barcinone in Hispania nata est a. d. XVI Cal. Mai. anno millesimo septingentesimo octogesimo tertio, honestissimis sane parentibus Laurentio de Vedruna atque Teresia de Vidal, generosa ab stirpe profectis. Quo autem die luminis oras aspexit, eodem est baptismate sancto rite abluta, eique indita nomina Ioachima, Francisca, Antonia. Quae verba primum puellula fecit, preces fuerunt, eiusque virtus in annos, in dies singulos crevit, in primis prudentissima matre adiutrice, quae quamvis in omnes ex se natos aequalem partiretur amorem, singulari tamen benevolentia atque caritate filiulam prosequabatur, utpote ingenua et candida indole praeditam; quae praeterea puerum Iesum in deliciis habebat, pro defunctorum animabus assidue preces dabat, ac voluntarias poenas ab se petebat, ut earum cruciatus levaret. Ceterum, sanctorum hominum vestigiis insistens, cum primum a precibus vacaret, laeta laborem suscipiebat et, ne otiose viveret, privata ac domestica negotia obibat. Qua de re, cum olim Sacerdotes quidam puellae industriam admirarentur, haec nullis sumptis spiritibus, sed nuda quadam simplicitate: *Scilicet* — inquit — *oportebit me serio labori ope-*

ram dare, ne hos Christi ministros faciam mendaces; cuius sane rei causa ego essem. Tantum aberat ut eius pietas et religio simulata atque fucata esset, ut maxime ex animo ceu scaturigine pure deflueret. Quapropter cum omnia ea mente gereret ut in Dei gloriam cederent, multo sane virtutis odore redolebant. Qua in re non alio est usa magistro quam Spiritu Sancto, dulcissimo animorum lumine, neque alius consilio quam matris, quae muliebres operas exercenti filiolae de Deo, de virtute, de puellarum officiis loquebatur, sermones diligentissime audienti. Nec minore studio pia puella res a sanctissimis viris gestas, ac praesertim egregia martyrum Christi facinora meditabatur. Nonnum annum agens, Sancta de altari primum libavit. Quo factum est, ut maiora usque daret gravitatis atque pietatis testimonia; ita ut ad Eucharisticam mensam accedere vehementer optaret, placere autem ac satisfacere Deo oboedientia, suavitate, ceterisque virtutibus, tamquam perfectae et absolutae sanctitatis indicium duceret. Nonnumquam ingenuae puellae verecundia matri ipsi nimia visa est, quae quamquam filiae simplicitatem magni faciebat, in futurum tamen consulens, id cupiebat ut nobiles civium coetus, in ceterarum puellarum similitudinem, filia celebraret. Sed cum se Ioachima ad altiora natam esse intellegeret, duodecimum annum agens coepit cupiditate flagrare Carmelitidum Virginum Sodalitatis, quae Barcinone erat, amplectendae; quod tamen consequi nequivit, minoris aetatis suae causa. Tum eam pater Theodoro de Mas destinavit, nobili viro, qui et ipse sive prae incommoda valetudine sive prae aliena patris voluntate, quominus in religionem ascriberetur Sodalitatem, quam affectabat, prohibitus erat. Quo tempore in matrimonium ierunt, Ioachima sedecim erat annorum, Theodorus viginti sex: aetatem autem superabat ingenuus amor, gravitas, dignitas, quibus virtutibus in vicem coniuges certabant. Si vero communis eorum vita fuit iis plena gaudiis, quibus Deus, pater benevolus, christianos perfundit coniuges, ut munia sua gravissima propensiore voluntate obeant, at palaestra quoque fuit pietatis fonsque origoque maximarum virtutum, ad Ioachimam praesertim quod attinet. Omnis ergo eius cura in hoc ponebatur ut virum suum felicem redderet, utque ancillas, quas in sororum loco diligebat, quarumque labores modesto atque sereno ore communicabat, educaret et iuvaret. Ab aliorum autem carpendis moribus sic abhorrebat, ut omnibus tam absolutae caritatis quam benevolentiae haberetur exemplar. Cuius sanctissimae mulieris humanitas quamvis omnes respiceret, praecipue tamen in pauperes, aegrotos, derelictos ferebatur; quos, quasi iniquae eorum fortunae invidens, bis vel ter in

hebdomade in valetudinariis invisere, summaque prosequi caritate consueverat. Cum autem ab inito matrimonio sedecim fere menses dilapsi essent, Ioachima primum coniugii fructum fausto omine in lucem edidit: puellam scilicet pulcherrimam, cui nomina sunt data: Anna, Monica, Teresia. Quam filiolum alii suo tempore secuti sunt liberi, septem numero, quos blanda mater, in Dei beneficiis ponens, magno cum gaudio excepit. Ut vero filios suos iam ab unguiculis ad pietatem conformaret, eos non tantum Deum precibus venerari ac sacerdotes debita prosequi observantia docebat, sed id etiam annitebatur ut iidem et animi et corporis integritatem servarent, vitia vel levissima fugerent, Deum timerent omnia videntem atque iudicantem; varioque modo pia mater exercebat ut Angelo, quem suae ingenuitatis custodem haberent, summam reverentiam praestarent; bonorum denique, quibus affluerent, copia excitarentur ad gratias Deo agendas et ad pauperes ampliore facultate sublevandos. Neque dolores prudenti Dei famulae neque luctus per id tempus defuerunt, ad eam Dei altissimi legem, ut nempe quos ille plus diligat, plus ab iis diligatur, ut quibus maiora largiatur, ab iis maiora requirat. Ergo a. d. VII Cal. Mai. anno millesimo octingentesimo tertio pater eius exitiali morbo oppressus, aeterna limina petiit; tum ab acerbissimo bello Napoleonico in eam profectae sunt sollicitudines et ruinae, quo flagrante mulieri piissimae, viro destitutae, qui bellum capessiverat, sibi-que suisque filiis salus fuga petenda fuit. Qua in fuga plena periculis, praesens Dei numen experta est, quippe cui ad oram, quam Plan de la Calma vocant, mulier quaedam mirum in modum cum se conspiciendam dedisset: « Cur, domina — dixerit — rebus tam adversis hic moraris? An intellegis hac ipsa nocte hostes huc esse perventuros? Agitedum, aufugite, discedite! ». Quos cum in tuto collocasset, matrem videlicet et puerulos, ex eorum oculis abiit. Haud multo post Franciscus a Paula, eius filius natus tertius, sex annorum puer, moritur. Itidem anno millesimo octingentesimo decimo quinto, filia Carola septuennis Franciscum in aeternae vitae limina subsecuta est; deinde proximo anno, Theodorus, vir eius carissimus, acerba mortis falce succisus, diem obiit supremum. Quod dum fit, Ioachima, gravi aegra morbo, segregari a ceteris debuit, cui neque viro suo morituro adesse datum est, neque eius corpus elatum videre. Tum Christus, qui Cruci affixus de pariete cubiculi pendebat, avulso brachio de ligno ait illi: « Ioachima, sponsum tuum e viventibus mors abstulit. Veni, mea eris ». Duobus autem mensibus postquam Theodorus perierat, optima Ioachimae mater serena morte lumina clausit. Quibus sive rerum eventibus, sive Christi ipsius monitu factum est ut

Ioachima in eam spem, quam animo numquam deposuerat, iterum erigeretur, sese videlicet totam Deo devovendi. Barcinone igitur se Vicum contulit, in quo pago possessiones habebat, ut ibi, in perampla domo, quam Escorial vulgo appellabant, procul a celeberrimae urbis frequentia, pace atque tranquillitate frueretur. Quod ut facilius consequeretur, pretiosissimis vestibus exutis rebusque omnibus, quas carissimas haberet, tamquam fragilis atque caducae felicitatis testimoniis abiectis, post iustum, ab interitu viri, tempus, Tertianis Franciscalibus ascripta est, earumque habitum induit, frustra multis, praesertim cognatis, irridentibus et increpantibus.

Sed interea, his neglectis, prudens Dei famula, in intimis aedibus cum filiis operam pietati dabat, seque ipsam arcte et contente habebat: nam humillimum in tanta domus amplitudine illi cubiculum, nudum, duarum tantum tabularum suppellectile instructum, quibus esset storea somni capiendi causa superposita; pro cervicali, saxum seu stramentum; praeter haec, flagellis se caedere ad sanguinis effusionem, asperis ac mordacibus ciliciis corpus afficere, singulis feriis sextis omnibusque diebus, qui festos praecederent, solo pane vesci et aqua uti. Bis praeterea in hebdomade, ut semper ei fuerat institutum, publicum valetudinarium petebat ut infirmos viseret, eorumque necessitatibus inserviret; immo et puellarum in pudicitiae periculo versantium curam egit, quarum miseratio eius ceperat animum. Ita Ioachima cum pia virtutis ardore cumque voluntaria sui corporis afflictatione summam in alios caritatem coniungebat, suarum semper opum prodiga. Talibus ornata virtutibus mulier Deus salutari consilio providit ut anno millesimo octingentesimo vicesimo quasi fortuito in Stephanum Fabregas, Sacerdotem innocentissimum eundemque egregiae prudentiae virum, incideret, eique mentis suae sensus aperiret ac patefaceret, magna animi modestia, demissione, oboedientia. Qui monuit non id Deo placere ut religiosae cuidam Sodalitati iam conditae annumeraretur; sed ut novam ipsa conderet, cuius essent partes et infirmos materno curare, et ad puellarum incumbere institutionem. Neque vero tum temporis aerumnae atque causae sollicitudinum defuerunt. Anno enim millesimo octingentesimo altero et vicesimo, Hispaniarum incolae, rerum evertendarum cupidi, cum multa in religionem inque sacra instituta admisissent, multos religiosos Sodales exsilio multarunt, in quibus fuerunt Stephanus Fabregas, quem commemoravimus, et Ioachima cum filiis suis. Qua tempestate Episcopus ipse Vicensis occisus est. Cum autem ab exsilio rediisset, se totam curandis infirmis puellisque educandis collocavit; simul tamen liberis suis materna

dilectione ita prospexit, ut pro sua cuiusque condicione, et filio opus quaereret, et filias aut matrimonio iungeret aut apud familiares seu religiosas Sodalitates locaret. In hoc vero pia mater omnia sua studia, operam, industriam figit, ut iidem omnes ea appetant bona quae una numquam occidunt. Quapropter non tantum eos praesens absens ad virtutem hortari et in difficultatibus fulcire non intermittit, sed etiam qua meliore possit ratione iuvare, vel rerum oeconomicarum condicionibus cotidie in peiorem partem vertentibus.

Sed novo creato Vicensi Episcopo, mense Decembri anno millesimo octingentesimo vicesimo quarto, factum est ut omnes Ioachimae spes reintegrarentur. Is enim cum die nono mensis Octobris insequentis anni piissimam mulierem coram admisisset et dicentem benignissime audivisset, praeterquam quod ei animum addidit, pro certo est pollicitus se eidem esse opitulaturum, modo novum religiosarum Collegium, quod esset constitutura, in Beatissimae Virginis Mariae Carmelitidis fidem committeret, eiusque honoris causa Collegio Nomen *Sororum Carmelitidum a Caritate* inderet. Quod pia mulier libentissime probans, rem statim aggressa est. Cum autem frustra, ob nonnullorum invidiam, conata esset ludum elementarium aperire quo puellae convenirent, simulque domum religiosam in urbe Igualada condere, censuit Ioachima aequo fieri consilio, si prima Collegii nascentis sedes ac domicilium in suo palatio collocaretur, quod Escorial appellabatur. Litteris igitur ad Episcopum datis, rogavit ut suam atque sodalium communem vitam ratam haberet. Quod cum summa benevolentia datum esset, sanctissima mulier exsultans ac quasi gestiens, a. d. VIII Non. Ian. anno millesimo octingentesimo vicesimo sexto, quod vitae genus iam pridem cogitaverat, perpetuum sibi futurum statuit. Itaque conceptis votis primum quidquid ipsa esset vel haberet Deo dicavit; deinde aequo animo sive Episcopo, sive Societatis Carmelitidum cuilibet Antistitae obsecuturam sponndit; post se totam egenis adiuvandis puellisque diligentissime instituendis tradidit. Tandem a. d. IV Cal. Mart. eodem anno Ioachima eiusque sociae novem, sanctis de altari libatis, privatisque votis nuncupatis et commentatis animo Christi cruciatibus, in aedibus Escorialensibus, novae Societatis incunabulis, communiter agendaе vitae initium fecerunt. Religiosarum autem feminarum vitae consuetudo in labore atque Dei cultu vertebatur; eae enim non modo egentissimis puellis aderant, ut opera earum aetati paria docerent, utque ad Deum diligendum hortarentur, sed etiam aegrotantibus binae assistebant, quocumque invitarentur, non alia pacta mercede atque ea quam se a Deo accepturas esse sperabant. Erat

praeterea illis continentia summa, extrema rerum inopia. Brevi tempore arbor ingens in caelum felicibus ramis exiit, novaque Societas longe lateque se pandit. Nam post conditam Tarregae domum religiosam mense Octobri anno millesimo octingentesimo vicesimo septimo, aliae id genus domus constitutae sunt: pridie Cal. Iun. anno qui fuit millesimus octingentesimus duodecicesimus, Solsonae; proximo anno, Manresae; quo anno, pridie Id. Nov., Sorores Carmelitides a Caritate munus aggressae sunt assidendi infirmis qui Barcinone degerent, regio valetudinario recepti.

Cum autem pia mulier omnino persuasum haberet non posse rem feliciter cedere, nisi Sodalium suarum animi et ingenia ad Christi mores et doctrinam omnino informarentur, idcirco contendit ut princeps suae Societatis domus amplior fieret aptiorque incepto perficiendo. In primis vero bona ac prudens mater nobilium edens semper exempla virtutum simulque verbo socias adhortans, eo spectabat ut eae, in Sanctorum similitudinem, Christi atque proximorum hominum amore flagrarent. Quae diligens Sodalium institutio eo magis in usum visa est, quod sacrae domus quae Tarregae et Manresae conditae fuerant, anno millesimo octingentesimo undetricesimo, nimiae libertatis cupidae, a Societate defecerunt suique iuris esse coeperunt.

Cum autem anno millesimo octingentesimo tricesimo Carmelitidibus a Caritate ea domus data esset dono, quam per vulgus *valetudinarium peregrinorum* appellabant, tunc res sane prosperius cedere coeperunt: ibi enim Sodalibus, eo quod aegrotos egentesque semper praesto haberent, rerum cognitionem cum exercitatione coniungere licuit. Ea propterea hoc temporis spatio tum Ioachima cum eius sociae ediderunt caritatis pietatisque testimonia quae animum tangerent, moverent. Attamen suavia haec piarum Virginum gaudia turbidae tempestates haud multo post exceperunt. Nam anno millesimo octingentesimo tricesimo quarto, cum omnis Hispaniarum terra acerbissimo incendio, vindicandae libertatis causa, conflagraret, mitissima femina ab hostibus religionis in custodiam tradita est et male mulcata, irridentibus et increpantibus nonnullis, multis casum commiserantibus. In libertatem autem restituta, primum Barcinonem petiit, ubi duos circiter annos commorata est, deinde Bergam se contulit, quinque comitantibus sociis, quibuscum novum condidit domicilium. Sed cum seditiosi homines captam urbem incendissent, ei excedendum fuit atque cum iisdem Sodalibus suis in proximam Galliae regionem profugiendum. Quo postquam lassitudine fere exanimatae pervenerunt, pri-

mun in pago, quem Prades vocant, constiterunt, deinde Perpinianum sunt progressae, qua in urbe tres fere annos tam prudenter tamque honeste se gesserunt, ut cum illinc a. d. xvi Cal. Oct. anno millesimo octingentesimo quadragesimo tertio iis fuit abeundum in patriamque revertendum, omnibus sui desiderium facerent ingens, virtutisque candida exempla relinquerent.

In Hispaniam reversa, primas Ioachima cogitationes in id contulit ut Vicensem religiosam domum, quam rerum adversarum procella quassaverat, in pristinum restitueret. Quod tam feliciter successit, ut hinc veluti ortas esse putare possimus domus quae brevi temporis spatio sunt postea constitutae, in locis quae vulgi sermone appellantur : S. Juan de las Abadesas, Arbucias, Balaguer, las Borjas Blancas, Ribas, Olot et Igualada, in aliisque deinceps pluribus; ita nimirum ut paucis annis Carmelitidum Sodalitas longe lateque florere et vigere dicenda esset. Ex quo natum est, ut optimo iure Ioachimae videretur Sodalitati firmiora danda esse fundamenta. Die igitur iii a. Non. Febr. anno millesimo octingentesimo quadragesimo quarto, postquam aeternis meditandis rebus per statos dies magistro Antonio Claret, viro sane sanctissimo, vacaverant, grandiores natu sociae vota religiosa sollemni caerimonia in perpetuum nuncupaverunt, Christo, aeterno Dei Filio, mystice nubentes. Ultimam autem ac publicam constitutionem Sodalitas nonnisi circiter quattuor post annos accepit, cum Lucianus Casadevall, Vicensis Episcopus, propriam Carmelitidum vestem probavit: et sex post annos, cum idem Vicensis Episcopus unaque cum illo duo alii Episcopi leges ratas habuerunt, quibus Sodales regerentur. Quibus tamen legibus cautum erat ut Sodalitas curatorem aliquem generalem acciperet, quem penes summa omnium rerum consisteret, a cuiusque voluntate sive Ioachima penderet, sive quae futurae essent summae religiosarum feminarum Antistitae. Episcopi videlicet eo consilia intendebant ut Sodalitatis firmitati consuleretur, eo vel magis quod male affecta sanctae matris valetudine omnes in opinionem venirent eam brevi esse morituram; re tamen vera, per id eius libertas, auctoritas, potestas ita est coangustata, ut plane intellegeret bona mater se paulatim seponi, quasi extremi esset ingenii, atque administrandae a se conditae Societati inhabilis. Tunc id evenit, quod ipsa optaverat a Deoque saepius efflagitaverat: ut scilicet in abditissimo angulo aliquo moreretur, inque contemptae puellae loco haberetur. Ad has animi aegritudines, quas ab hominibus tolerabat, aliae accessere a providentissimo Deo paratae. Anno enim millesimo octin-

gentesimo quadragésimo nono, cum filias suas Mariam atque Theodoram, in Virginum Cisterciensium collegiis ascriptas, Valbonae inviseret, laborum causa, quos immensos susceperat, hemiplegiae morbo tentata est, in eoque fuit ut diem supremum obiret. Sed ex hoc morbo tam plane convaleuit, tamque se iterum ad efficiendum idoneam praestitit, ut vel novas domus religiosas constituere posset. Anno autem millesimo octingentesimo quinquagesimo secundo, iterum atque iterum subito icta sanguine, omnium artuum ipsiusque linguae usum amisit, ita ut omnium opera atque ministerio egeret, eiusque aegritudini, moestitiae, taedio acerbissimo, ut erat sanae mentis, una Sodalium suarum caritas mederi aliquatenus posset.

Quo vero tempore cholera morbus in Hispaniam Tarraconensem teterrime invasit, nonnullasque Carmelitides Sodales una cum populo absumpsit, tunc Ioachima se victimam pro omnibus Deo maximo praebuit, qui factam promissionem accepit. Sacramentis igitur summa religione susceptis, Christi gratia suavissime recreata ac refecta, anno millesimo octingentesimo quinquagesimo quarto, a. d. v Cal. Sept., cum Sodalibus leniter arrisisset, placida morte quievit in publico valetudinario, nuda opum, egens inter egentes, infirma inter infirmos. Post obitum, fragile Ioachimae corpus, quod horrenda contagio foederat, pristinum decus induit, incorruptumque ad plures dies perseveravit, per quos populus est illud magna veneratione persecutus. Tum tenuissimo quidem cultu est primum in publico Barcinonensi sepulcreto conditum, deinde anno millesimo octingentesimo septuagesimo sexto, in religiosam Sodalitatis domum Vicensem translatum, ex qua domo tandem, anno millesimo nongentesimo vicesimo tertio, pridie Nonas Apriles, est sollemni caerimonia in principe, quod Carmelitides Virgines in eadem urbe habebant, templo collocatum.

Quod si nunc, paucis exposita sanctissimae feminae vita, quaeratur quibus virtutibus ea maxime floruerit, id statuendum putamus in his primatum obtinuisse fidem, spem, caritatem. Ioachimae fides totam sane augustissimam Trinitatem spectavit, cuius unius ac trini virtutem iam iam moritura ea rerum intellegentia celebravit, ut in cuiusque divinae personae nomine enuntiando consisteret, rem brevi commentaretur, eoque perfunderetur gaudio, ut suavissimo languore deficeret. Praeterea eius fides cum in Christum, Dei Filium, ferebatur, qui factus homo nos suo sanguine redemit, tum in Virginem Mariam, benignissimam christianorum Matrem, tum in Sanctos, quorum opem semper, sive in adversis sive in prosperis rebus, implorabat. Mirum

ergo non est, si tam egregiae tamque tenaci fidei non humana, non divina restiterunt. Ita Deus per Ioachimam et panes multiplicare, et quae futura essent aperire, et miracula patrare. Porro spe, quam in eo collocabat, eo adducebatur ut, aerumnarum suarum oblita, se suaeque omnia summo Numini permitteret. Ipsa scilicet se nihilum putabat, Deum vero omnia; se improbam, scelestam, impiam profitebatur caelestisque gratiae impedimentum; Christo autem, qui vitam pro omnibus hominibus ac pro ipsa profuderat, toto pectore fidebat, in eiusque quasi familiaritate versabatur. Praeter fidem et spem, Ioachima caritatem cum in Deum tum in homines coluit mirum in modum. « Si quis diligit me — dixerat Iesus — sermonem meum servabit, et Pater meus diliget eum, et ad eum veniemus, et mansionem apud eum faciemus (Io. 14, 23) ». Quam Dei dilectionem non modo ardentissimae preces declarabant, sed praesertim constans illa atque irrevocabilis sui ipsius aeterno Numini devotio, qua et ipsi dicere fas esset: « Quae placita sunt ei facio semper » (Io. 8, 29). Post Dei honorem, praecipuum eius studium ad alios homines ad eorumque salutem pertinebat: ad filios nempe, ad Sodales Carmelitides, ad pauperes, ad aegrotos, ad eos universe quos vel res adversae, vel calamitates, vel labores afficerent. Eximia praeterea Ioachima erat animi modestia, qua ita excellebat, ut in suae voluntatis locum, non modo Dei altissimi, verum etiam suorum moderatorum nutum omnino suffecisse putaretur. Quae cum ita essent, talibus ornatam virtutibus mulierem dignam existimavimus quam Christifidelibus cuiusvis ordinis imitandam ac venerandam proponeremus.

Cum autem magis in dies eius, ob prodigia, fama percrebrisset, de Beatorum Caelitum honoribus eidem decernendis Causa coepta est agitari. Processus igitur, quos informativos vocant, de vitae sanctimonia Famulae Dei in Vicensi Curia constructi sunt. Quibus peractis, iisque a S. Rituum Congregatione rite probatis, Benedictus XV, Decessor Noster, servatis de iure servandis, commissionem introducendae Causae sua manu signavit, a. d. XIX Cal. Febr. anno millesimo nongentesimo vicesimo. Porro in Congregationibus anteparaepratoria, quae dicitur, a. d. IV Cal. Apr. anno millesimo nongentesimo tricesimo primo; in praeparatoria triennio post, a. d. VII Id. Aug.; et in generali coram Pio XI, Decessore Nostro, a. d. V Cal. Iun. anno millesimo nongentesimo tricesimo quinto, disceptatum est an certo constaret de Vene-

rabilis Servae Dei Ioachimae de Vedruna viduae de Mas virtutibus, quas idem Pius XI, in festo Ssmae Trinitatis, a. d. XVI Cal. Iul., eodem anno, gradum heroicum attigisse sollemniter edixit. Quibus confectis, exercita est quaestio de duobus miraculis, quae Deus omnipotens, venerabili Ioachima de Vedruna deprecante, operatus esse dicebatur; atque post acres S. Rituum Congregationis investigationes probationesque, Pius XII, proximus Decessor Noster, a. d. V Cal. Febr., anno millesimo nongentesimo quadragésimo, decrevit: *Constare de duobus miraculis, venerabili Ioachima de Vedruna vidua de Mas deprecante, a Deo patratis; scilicet de perfecta sanatione tum Mariae del Pilar Gutiérrez a perpetua dexteri oculi caecitate ex gravi traumate, cum Iosephi Palazón Riquelme a letali tuberculosi pleuro-pulmonari et ab insanabili interlobari chronico empyemate sinistro.*

Ante diem denique V Cal. Mart., eodem anno, tuto procedi posse ad sollemnem venerabilis Ioachimae de Vedruna Beatificationem ab eodem proximo Decessore Nostro publico decreto declaratum est. Quae sacra sollemnia in Petriana Basilica, omnium ordinum viris ac mulieribus undique gentium aedem stipantibus, sueto sunt ritu celebrata, a. d. XIV Cal. Iun., anno millesimo nongentesimo quadragésimo, quo die Ssmae Trinitatis festum universa Ecclesia agebat. Cum deinde novensis Beatae deprecatione, nova dicerentur a Deo patrata miracula, ad Canonizationem consequendam Causa resumpta fuit, et super duabus miris sanationibus quae, eadem Beata intercedente, sunt impetrata, Apostolici iterum instituti sunt Processus. Prius miraculum contigit Ioannae Torres Luque, fere quadrienni puellulae, cui ex laryngite diphterica gravissime aegrotanti, omnium sive cognatorum sive medicorum ore, supremus dicebatur adesse dies. De Beatae Ioachimae reliquiis particula ei tunc fuit a matertera praebita, quae, post aliquot somni horas, plene ab infirmitate recreata, astantibus omnibus de re vehementer commotis, cantilare ludereque coepit. Nec minus mirabili virtute restituta est valetudo Mariae Assumptae Jori Gisbert, infantulae vix duos et viginti menses natae. Quae cum ex gravissima pulmonis sinistri laesione iamdiu laboraret, radiographiis peractis, magnam aeriam vesicam in eodem pulmone medicus speculatus est. Qua ex diagnosi, tum a cura medicus cum radiologus infaustam omnino edidit prognosim. Tunc Beatae Ioachimae intercessio ita ferventissimis precibus invocata fuit ut Mariae Assumptae condiciones, omnibus propinquis, medicis aliisque stupentibus, parvo temporis spatio in melius sint mutatae.

De utraque sanatione ex more disceptatum est sive in suetis Sacrorum Rituum Congregationis comitiis, sive coram Pio XII, Decessore Nostro, a. d. VII Id. Ian. superiore anno. Quo in generali conventu, venerabili Fratrem Nostrom Clementem S. R. E. Cardinalem Micaram, Episcopum Veliternum huiusque Causae Ponentem seu Relatorem, dubium proponente *an et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur*, omnes qui affuerunt, cum Cardinales tum Praelati Officiales Patresque Consultores, sanationes propositas vera habenda esse miracula affirmarunt. Idem tandem Decessor Noster, caelesti lumine pluries iam invocato, sollemniter edixit: *Constare de instantanea perfecta que sanatione, Beatae Ioachimae de Vedruna vid. de Mas intercedente, sive puellae Ioannae Torres Luque a gravi laryngite diphtherica, sive puellae Mariae Assumptae Jori Gisbert a pneumothorace ob processum phlogisticum acutum articularum et pulmonum*. Quae Causa, ut ad felicem exitum perveniret, unum dubium expendendum erat utrum, duobus miraculis rite probatis, beatæ Ioachimae de Vedruna sanctorum Caelitum honores decerni tuto possent. Quod dubium in eodem generali conventu propositum fuit. Cum vero Purpurati Patres, Praelati Officiales, Patres Consultores, qui aderant, id annuissent, idem Decessor Noster, sibi responsum esse procrastinandum decrevit, ut interea magnas Deo preces adhiberet. Ante diem igitur IV Cal. Apr., eodem anno, hanc sententiam tulit: *tuto procedi posse ad Beatæ Ioachimae de Vedruna vid. de Mas sollemnem Canonizationem*. Considerans vero de re gravissima agi, idem proximus Decessor Noster sacrum Consistorium indixit, a. d. V Id. Iun. eodem anno habendum, ut in eo Patrum Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, Episcoporum et Abbatum « nullius », eo die in Urbe futurorum, sententiam exquireret de Canonizatione Ioachimae de Vedruna de Mas, viduae, legiferae Matris Instituti Carmelitidum a Caritate, et Caroli a Setia, Confessoris, laici professi ex Ordine Fratrum Minorum. Ante statutum autem diem, iussit ut sacrorum Antistitibus commentaria mitterentur de vita, virtutibus, miraculis et de Causis utriusque Beati, quorum mentionem fecimus, ut qui in Consistorio interfuturi essent, re plene cognita, sententiam ferre possent. Quod Consistorium, die quem diximus, superiore anno, in certa Palatii Vaticani aula celebratum est; in quo dilectus Filius Noster Caietanus S. R. E. Cardinalis Cicognani, S. Rituum Congregationis Praefectus, aequum esse ostendit ut Beatorum illorum memoria summis consecraretur honoribus, atque enixe postu-

lavit ut ad optatissimum Canonizationis ritum quam primum deveniretur.

Quibus peractis, astantes Cardinales sacrorumque Antistites rogati sunt ut quid de propositis Causis sentirent singuli significarent. Omnium denique receptis Purpuratorum illorum Patrum et sacrorum Praesulum suffragiis, qui Consistorio quod semipublicum dicitur affuerunt, in Palatii Vaticani aula a. d. XVI Cal. Iul. eodem anno habito, plane comperitum est Beatos illos dignos concordii sententia ab iis aestimari qui fulgidissimo decorarentur Sanctorum diademate. Ad illorum vero Beatorum sollemnem Canonizationem Pius XII diem statuerat vicesimum tertium proximi mensis Novembris. Interea astantes Patres et sacros Praesules universosque Christi fideles rogavit ut cum suis precibus illi suas coniungere vellent, ut fausta salutaria, quae praestolati iam essent, catholicae rei obvenirent. Utque de his rebus omnibus iuridica conficerent acta Protonotariis Apostolicis, qui aderant, de more mandatum est. Praestituta vero dies Beatis illis Sanctorum corona decorandis, superno sapientissimoque Dei consilio, Pio XII non illuxit, cum a. d. VII Id. Oct. a. D. MCMLVIII, toto collacrimante terrarum orbe, ad aeternam vitam ille migravisset. Quam ob rem Nos, quibus universae regendae Ecclesiae divinitus munus commissum est, Nostra summa et apostolica potestate, alium statuimus ad Beatorum Ioachimae de Vedruna et Caroli a Setia Canonizationem diem, pridie nempe Id. Apr. anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono.

Quo magnae sollemnitatis die, cuncti saecularis et regularis cleri ordines, plurimi Romanae Curiae Praelati et Officiales, non pauci Abbates, plures sacrorum Antistites atque amplissimum Patrum Cardinalium Collegium in Vaticanum Palatium convenerunt. Quibus omnibus supplicantium ritu procedentibus ac preces Caelestium Curiae admoventibus hymnumque « Ave Maris Stella » praecincentibus, hora octava et dimidia ante meridiem in Petrianam Basilicam, magno fidelium ex universo paene terrarum orbe numero frequentem, descendimus et ad Solium Nostrum perreximus.

Tunc praestita Nobis ab astantibus Cardinalibus oboedientia, dilectus Filius Noster Caietanus S. R. E. Cardinalis Cicognani, perorante dilecto Filio Camillo Corsanego, Consistorialis Aulae Advocato, instantanter, instantius, instantissime postulavit ut Nos Beatam Ioachimam de Vedruna et Beatum Carolum a Setia summis Sanctorum honoribus decoraremus. Cui Consistoriali Advocato per dilectum Filium

Antonium Bacci, ab Epistulis ad Principes, respondimus iam in eo esse ut Nos huiusmodi postulationi concederemus. Hymnum itaque « Veni Creator Spiritus » cum confertissima fidelium turba canentes, a divino Paraclito imploravimus ut superni luminis copia magis magisque menti Nostrae coruscaret. Dein in divi Petri cathedra sedentes, uti supremus universae Christi Ecclesiae Magister, sollemniter pronuntiavimus: « *Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe existentium consilio, Beatos Carolum a Setia Confessorem, et Ioachimam de Vedruna de Mas Viduam, Sanctos esse decernimus et definimus, ac Sanctorum catalogo ascribimus: statuantes illorum memoriam quolibet anno die eorum natali, Caroli nempe a Setia die sexta Ianuarii inter Sanctos Confessores et Ioachimae de Vedruna de Mas die vicesima octava Augusti inter Sanctas Viduas non Martyres pia devotione recolere. In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen.* ».

Qua formula prolata, precibus annuentes eiusdem Cardinalis Ciconiani, per eundem Consistorialem Advocatum Nobis admotis, hasce Decretales sub plumbo Litteras confici et expediri iussimus; praesentibus vero Protonotariis Apostolicis ut de hac Canonizatione publicum conficerent instrumentum mandavimus. Deinde postquam hymnum « Te Deum laudamus », ut gratias omnipotenti Deo ageremus, cum astantibus cecinimus, atque Sanctorum illorum patrocinium primi invocavimus, sermonem de novensilium Sanctorum virtutibus habuimus. Quod ad Ioachimam de Vedruna spectat, diximus in ea habere Sacras Virgines Deo devotas, habere matres familias, habere viduas praeclarissimum, quod imitarentur, exemplum. Primis ab ea discendum esse quomodo Deo servirent, hoc est animo semper et unice dedito, hilari amantique; alteris qua diligentia perspicua, alacri, studiosa proles instituenta, conformanda, educandaque esset; suo denique orbatis viro mulieribus quomodo in afflicta etiam fortuna et in luctuosis eventibus se temperare deberent.

Omnibus itaque, quae inspicienda erant, bene perpensis, certa scientia ac de Nostra apostolica auctoritate, quae supra memoravimus confirmamus, mandantes ut harum Litterarum exemplis vel locis, etiam typis impressis, manu tamen alicuius apostolici tabellionis subscriptis si-

gilloque munitis, eadem tribuatur fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Nemini autem iis, quae per has Litteras statuimus obniti liceat. Quod si quis temere ausus fuerit, indignationem omnipotentis Dei et Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit moturum.

Datum Roma, apud S. Petrum, pridie Idus Apr. anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostri primo.

Ego IOANNES Catholicae Ecclesiae Episcopus.

✠ Ego EUGENIUS Episcopus Ostiensis ac Portuensis et S. Rufinae Cardinalis TISSERANT, Sacri Collegii Decanus.

✠ Ego CLEMENS Episcopus Veliternus Cardinalis MICARA.

✠ Ego IOSEPHUS Episcopus Albanensis Cardinalis PIZZARDO.

✠ Ego BENEDICTUS Episcopus Praenestinus Cardinalis ALOISI MASELLA, S. R. E. Camerarius.

✠ Ego FRIDERICUS Episcopus Tusculanus Cardinalis TEDESCHINI, S. R. E. Datarius.

✠ Ego MARCELLUS Episcopus Sabinensis et Mandelensis Cardinalis MIMMI.

Ego PETRUS titulo S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis FUMASONI BIONDI.

Ego GREGORIUS PETRUS titulo S. Bartholomaei in Insula Presbyter Cardinalis AGAGIANIAN.

Ego CAIETANUS titulo S. Caeciliae Presbyter Cardinalis CICOGNANI.

Ego VALERIUS titulo S. Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis VALERI.

Ego PETRUS titulo S. Praxedis Presbyter Cardinalis CIRIACI.

Ego IACOBUS ALOISIUS titulo S. Hieronymi Illyricorum Presbyter Cardinalis COPELLO, S. R. E. Cancellarius.

Ego PAULUS titulo S. Mariae in Vallicella Presbyter Cardinalis GIOBBE.

Ego IOSEPHUS titulo S. Pauli in Arenula Presbyter Cardinalis FIETTA.

Ego FERNANDUS titulo S. Eustachii Presbyter Cardinalis CENTO.

Ego CAROLUS titulo S. Mariae in Porticu Presbyter Cardinalis CHIARLO.

Ego HAMLETUS IOANNES titulo S. Clementis Presbyter Cardinalis CICOGNANI.

Ego CAROLUS titulo S. Agnetis extra moenia Presbyter Cardinalis CONFALONIERI.

Ego DOMINICUS titulo S. Apollinaris Presbyter Cardinalis TARDINI.

Ego NICOLAUS S. Nicolai in Carcere Tulliano Protodiaconus Cardinalis CANALI, Paenitentiaris Maior.

Ego ALAPHRIDUS S. Mariae in Domnica Diaconus Cardinalis OTTAVIANI.

Ego ALBERTUS S. Pudentianae Diaconus Cardinalis DI JORIO.

Ego FRANCISCUS S. Mariae in Cosmedin Diaconus Cardinalis ROBERTI.

Ego FRANCISCUS S. Caesarii in Palatio Diaconus Cardinalis BRACCI.

Ego ANDREAS S. Georgii in Velabro Diaconus Cardinalis JULLIEN.

IACOBUS A. Card. COPELLO
S. R. E. Cancellarius

CAIETANUS Card. CICOGNANI
S. R. C. Praefectus

Hamletus Tondini

Apostolicam Cancellariam Regens

Franciscus H. Ferretti, *Proton. Apost.*

Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Loco Plumbi

Expedita die XXVI Maii, anno Pontif. I

In Canc. Ap. tab., Vol. C, n. 60

ALLOCUTIONES

I

*Iis qui ex variis Nationibus interfuerunt alteri Conventui a Sodalitate vulgo « Apostolat des Aveugles » Romae habito. **

Diletti figli,

L'amabile indirizzo, che il Venerabile Fratello Tarcisio Vincenzo Benedetti Ci ha rivolto a vostro nome in lingua italiana, è stato a Noi assai accetto. Ci ha infatti manifestato il fervore della vostra fede e devozione verso la Cattedra di Pietro, e Ci ha portato l'eco dei sentimenti e delle

* Habita die 1 Octobris mensis a. 1959.

disposizioni, che animano voi tutti nella accettazione quotidiana della vostra condizione.

Pertanto ben volentieri assecondiamo l'invito di esprimervi la Nostra gioia ed anche la commozione, nell'accogliervi alla Nostra presenza. Desideriamo per altro che il suono della Nostra voce raggiunga subito non soltanto il cuore, ma la mente di tutti voi, che rappresentate i vostri fratelli di vari Paesi del mondo; ed ecco che diamo risposta al vostro Presidente, rivolgendovi la parola in lingua francese. Così potrà essere compresa subito, con maggior facilità, dalla vostra cara e distinta assemblea.

Chers Fils,

C'est avec une émotion toute particulière que Nous vous accueillons aujourd'hui, vous que Dieu a visités par la douloureuse épreuve de la cécité, et qui avez voulu, au sein même de cette épreuve, unir vos efforts pour la faire servir au salut de vos frères. Si tout ce qui unit est digne de la plus grande considération, combien plus respectable encore est ce qui unit dans le royaume de la douleur! Et que dire d'une pareille union si elle est fondée — comme celle qui vous rassemble — sur un généreux dessein d'apostolat!

Dans le scintillement des lumières plus ou moins fallacieuses de notre temps, qui viennent troubler parfois jusqu'aux moments de recueillement, pourtant si nécessaires à l'homme, les aveugles donnent à leurs frères une leçon bien précieuse. A ceux d'entre eux qui sont privés des lumières les plus essentielles — celle de la religion, celle même du bon usage de la raison — les aveugles, ceux surtout qui, comme vous, ont le bonheur d'appartenir à l'Eglise, enseignent justement à apprécier à leur juste valeur les lumières de l'intelligence et de la vertu, celles surtout, toutes divines et surnaturelles, de la Foi et de la Charité. Que de clartés dans une âme croyante et aimante, dans une âme illuminée — comme le sont les vôtres — par la « vraie lumière qui éclaire tout homme venant en ce monde », le Christ!

Répandez cette flamme autour de vous, chers fils. Le cri de l'aveugle de l'Evangile: « *Domine, fac ut videam!* » - Seigneur, faites que je voie! », ¹ monte aujourd'hui des multitudes d'aveugles spirituels, qui n'attendent peut-être que la main secourable d'un de leurs frères pour marcher à leur tour dans la lumière de la vérité et de l'amour. Soyez ce frère miséricordieux! Que votre exemple attire et entraîne tant d'hommes qui

¹ *Matth.* 18, 41.

se croient clairvoyants, et dont l'esprit et le cœur sont hélas! loin de Dieu, dans une nuit spirituelle bien plus grave que les ténèbres matérielles!

Vous êtes les premiers auxquels Nous adressons la parole en ce mois d'octobre qui vient de s'ouvrir et qui Nous a inspiré, comme vous l'aurez appris, l'Encyclique *Grata recordatio* sur la dévotion au Saint Rosaire. Laissez-Nous vous confier plus spécialement à vous, chers aveugles, la grande supplication qui va monter vers la Vierge en ces jours pour hâter l'heure où, selon l'annonce prophétique, « toute chair verra le salut de Dieu ».² Obtenez par vos prières la lumière pour tous les hommes: pour les gouvernants, responsables des destinées des peuples: *ut videant!* — qu'ils voient, eux aussi, eux surtout, qu'ils voient et qu'ils prévoient les conséquences possibles d'un faux-pas...; pour les gouvernés, afin qu'ils trouvent dans la sereine lumière de Dieu les sentiers de la concorde et de la véritable paix.

Cette prière ne sera pas sans fruits pour vous-mêmes. Revivant en esprit pendant ce mois, avec toutes les familles chrétiennes de l'Univers, les mystères du Saint Rosaire, vous vous sentirez pénétrés par les exemples si doucement attirants de la Sainte Famille de Nazareth, et la contemplation de ces divines réalités sera pour vos âmes un rafraîchissement et comme un avant-goût de la lumière céleste.

En gage des sentiments d'affection toute paternelle dans lesquels Nous vous accueillons ici, Nous vous accordons de grand cœur, à vous, à vos chères familles, à vos Pays, sans oublier les dévoués organisateurs de votre Congrès, une large Bénédiction Apostolique.

II

*Plusquam quingentis Missionalibus habita, in Vaticana Basilica, Christi cruci fixi imagine iisdem a Beatissimo Patre tradita. **

Diletti figli Missionari!

La consegna del Crocifisso è cerimonia semplice e suggestiva. Essa è come l'ultimo, definitivo atto della consacrazione all'apostolato missionario, ed è motivo di intima commozione che inonda il Nostro animo, ed esalta la pia turba dei fedeli.

Volentieri abbiamo celebrato con voi e per voi i santi Misteri Eucari-

² Luc. 3, 6.

* Die 11 Octobris mensis a. 1959.

stici. In primo luogo perchè, raccolti attorno all'altare dell'Eterno Sacerdote, si rinnovasse in mezzo a noi il Sacrificio redentore del Calvario, da cui l'azione missionaria della Chiesa trae il movente, il significato e l'efficacia. Abbiamo inoltre voluto questa commovente funzione perchè appaia davanti a tutti la stima, l'amore, la predilezione che nutriamo per tanti figli generosi e ardenti, che il vostro manipolo, pronto a partire, qui efficacemente rappresenta. I Missionari e le Missionarie di tutto il mondo, lontani dalla famiglia e dalla patria, privi spesso di appoggio materiale e anche di spirituale conforto, per la solitudine in cui si trovano, per le difficoltà che debbono superare, permangono fervorosi e sereni, a distanza di anni dal giorno in cui partirono, entusiasti di servire la Chiesa, e la causa stessa del bene e della civiltà.

Noi siamo vicini e familiari a tutti i Missionari, e li salutiamo con parola vibrante, con occhio e cuore paterno.

Le Missioni furono infatti, dopo 17 anni di servizio nella Nostra diocesi nativa, il Nostro campo di lavoro a Roma, in un periodo di ripresa e di fervore per la riorganizzazione delle opere missionarie. Con profonda letizia del cuore ricordiamo gli anni passati a Propaganda Fide, durante i quali, tra altre esperienze, avemmo occasione di conoscere di persona tanti Missionari, di apprezzarne la solida formazione, l'ardente spirito apostolico, i sacrifici noti soltanto a Dio.

E negli altri incarichi, che i Nostri Predecessori vollero affidarCi in seguito, in Bulgaria, in Turchia, in Grecia ed in Francia potemmo seguire da vicino tale opera, silenziosa e imponente: ammirare i cenacoli di formazione, e le successive irradiazioni apostoliche.

Ringraziamo il Signore per questa, che reputiamo fra le più insigni grazie concesse dalla Sua bontà alla Nostra umile vita! Tutti questi ricordi si accentuano con una sfumatura di intensa tenerezza, nell'odierna circostanza solenne, in cui un nuovo gruppo di Missionari, segno della indefettibilità del messaggio evangelico, si aggiunge ad altre innumerevoli schiere, per diffondere in tutto il mondo la Religione di Cristo!

Gioia e commozione ineffabile si intrecciano nel Nostro cuore; e siamo lieti di porgere a voi, ed a tutti i Missionari, il Nostro plauso per avere corrisposto alla singolare vostra vocazione e l'incoraggiamento al buon lavoro.

*Euntes ergo docete omnes gentes, baptizantes eos... Docentes eos servare omnia quaecumque mandavi vobis.*¹ Voi portate il vessillo di pace sulle linee avanzate di un'azione che non conosce riposo. La Chiesa attende da voi il biondeggiare di nuove messi, che matureranno dal vostro

¹ Matth. 28, 19-20.

ministero sacerdotale e sacramentale, dall'insegnamento evangelico, dallo sforzo di conservare nella sua integrità il sacro deposito della Rivelazione, comunicato con sempre nuova freschezza.

Diletti figli!

I popoli vi aspettano. Con la soavità del messaggio di Cristo voi porterete il segreto della vera pace e del tranquillo progresso. Con un lavoro paziente e tenace, i Missionari di tutte le epoche hanno contribuito alla elevazione dei popoli, irradiandoli con la luce della Croce di Cristo! È vero che in alcuni paesi quest'opera è stata dimenticata, o svalutata, quando non si è giunti a varie forme, palesi o velate, di ostilità. Ma Noi alimentiamo in cuore la speranza, lietamente espressa dal Nostro Predecessore S. Leone Magno: « le persecuzioni non impiccoliscono la Chiesa, ma l'ingrandiscono; ed il campo del Signore si veste di messi sempre più abbondanti, quando i granelli, l'un dopo l'altro caduti, rinascono moltiplicandosi ». ² Fatevi dunque coraggio! La Chiesa Santa ha ricevuto dal suo Fondatore il mandato universale di rivolgersi a tutte le genti, per riunirle in una sola famiglia, e nessuna forza umana, nessuna difficoltà, nessun ostacolo può affievolirne lo slancio missionario, che avrà termine solo quando Gesù « avrà rimesso il regno al Dio e Padre, quando avrà abolito ogni principato e ogni potestà e ogni virtù... onde Dio sia tutto in tutte le cose ». ³

Diletti figli!

L'immagine del Crocefisso, che abbiamo consegnata a ciascuno di voi, come suggello e viatico della vostra missione, vi ricorderà la via da percorrere per assicurare piena fecondità al vostro lavoro. Il Cristo confitto sul legno, annientato dal doloroso supplizio, tende le mani come per abbracciare tutti gli uomini. Egli vi insegnerà a qual prezzo si ottiene la salvezza del mondo. Egli è il modello e l'esempio da seguire: « a Lui arriva solo chi cammina — sono ancora parole di S. Leone — per il sentiero della sua pazienza e della sua umiltà. In tale cammino non manca la pena affannosa della fatica, nè la nube della tristezza, nè la procella della paura. Voi troverete le insidie dei cattivi, le persecuzioni degli infedeli, le minacce dei potenti, le offese dei superbi: tutte cose che il

² Serm. 82, 6; ML 54, 426.

³ 1 Cor. XV, 24, 28.

Signore delle virtù ed il Re della gloria — *Dominus virtutum et Rex gloriae* — ha percorso nella figura della nostra infermità... proprio perchè, fra i pericoli della vita presente, non desideriamo di scansarli con la fuga, ma piuttosto di superarli con la pazienza ».⁴

Non riponete fiducia in altre astuzie o sussidi di umana ispirazione.

Diletti figli: tenete sempre associato il duplice titolo che il Signore Gesù volle conferito alla Nostra personale debolezza nei misteri della sua misericordia e, col titolo, il duplice e più grave compito di Padre e di Pastore della Chiesa universale, di umile Servo dei servi di Dio.

Noi saremo sempre con voi: sarà con voi il popolo cristiano, nelle fatiche, nelle lotte, nelle consolazioni che vi attendono. Noi preghiamo e pregheremo sempre il Signore per voi, per le anime a voi affidate, per i cari parenti che lasciate in Patria, affinchè a tutti conceda l'onnipotente aiuto della sua grazia.

Ecco che Ci rivolgiamo con preghiera commossa a Gesù, Sacerdote Eterno e Vittima immolata per la salvezza del mondo.

Guardate, o Signore, a questi vostri figli, sacerdoti, suore e laici, che lasciano ogni cosa, per rendere testimonianza alla vostra parola ed al vostro cuore.

Siate per ciascuno di essi « il protettore potente, il forte presidio, il riparo contro gli ardori, il rifugio contro il sole di mezzogiorno, l'aiuto per non inciampare, il soccorso nelle cadute ».⁵

Sosteneteli nei momenti difficili; reggete le loro forze, consolate i loro cuori, coronate di spirituali conquiste il loro lavoro. Essi non cercano umani successi, o beni caduchi: ma solo il vostro trionfo e il bene delle anime.

La vostra immagine crocifissa, che li accompagnerà per tutta la vita, parli loro di eroismo, di abnegazione, di amore, di pace: sia loro di conforto e di guida, di luce e di forza, affinchè, per mezzo loro, il vostro Nome benedetto si diffonda ognor più nel mondo, ed essi, attornati da un numero sempre più grande di vostri figli, possano a Voi cantare l'inno della riconoscenza, della gloria e della redenzione.

⁴ *Serm.* 67, 6; *ML* 54, 371-2.

⁵ *Eccli.* 34, 19-20.

III

*In Pontificio Collegio Foederatarum Americae Septentrionalis Civitatum in Urbe habita, centum impleto annorum spatio, ex quo sacrum idem Ephebeum conditum est. **

Venerabiles Fratres ac dilecti filii!

Plures easque gratissimas laetitiae sanctae causas optatus hic festus dies attulit Nobis, qui, Beatissimae Dei Genetrici Mariae dicatus, hodie Nobis arrisit. Etenim primo mane in Petrianae Basilicae splendore Eucharisticam hostiam Deo immolavimus, adstantibus Evangelii praeconibus, quibus Crucifixi Servatoris effigiem tradidimus. Nunc vero ad hoc Pontificium Collegium Foederatarum Americae Septentrionalis Civitatum visendum atque ad vos alloquendos venimus, Venerabiles Fratres ac dilecti filii Nostri!

Centenarium hodie recolitis annum, ex quo sacrum hoc Ephebeum feliciter conditum est. Sollemnis huius celebrandae memoriae causa, frequentes e patriis oris huc advolastis, ut ob saecularem huiusmodi faustitatem, una cum Collegii Moderatoribus atque alumniis, debitas Deo grates ageretis, animorumque vestrorum pia panderetis gaudia: simul plaudentibus cunctis praeclarae Nationis vestrae sacrorum Antistitibus, sacerdotibus et Christi fidelibus, quos, etsi tanto spatii intervallo disiunctos, flagranti caritate adesse sentimus.

Quae gaudia participare cupientes libentissimi ad vos properavimus, vosque paternis gratulationis testificationibus veluti amplexamur, ut vobis vestratibusque significemus magnam esse amoris vim, qua Apostolica Sedes Nationem prosequitur vestram, ac praesertim Episcoporum ordinem catholicorumque universitatem.

Hac potissimum de causa has aedes ingressi sumus, quae solidis structuris in Ianiculo colle, in aërei Vaticani tholi conspectu, amplae et ornatissimae extolluntur. Ac laetantem animum subit recordatio fausti illius diei, quo, sex abhinc annos, Decessor Noster ven. mem. Pius XII hoc sollemniter inauguravit aedificium, eiusque sacellum salutaris precatione lustravit, postquam orationem singularis sapientiae pastoralisque sollicitudinis plenam habuit. Summo equidem studio, cum in Venetiano Patriarchatu essemus, de iis quae tunc magnifico apparatu gesta sunt, in actis diurnis legimus; nunc autem, sic Deo benignissime disponente,

* Die 11 Octobris mensis a. 1959.

Nobis gratissime contingit ut vobiscum primum a condito Ephebeo revolutum saeculum, in Pontificatus Nostri primordiis, celebremus.

Verum enim vero centum per hosce annos plurima eaque conspicua studii amorisque signa fuere, quae Romani Pontifices huic praestiterunt Collegio; nec sine providentis Dei consilio effectum est, ut idem Immaculatae Virginis Mariae splendoribus illustraretur. Suavissima Deiparae imago, quae in sacelli abside picta alumnis subridet, omnium in memoriam reducit, in aevumque reducet, primum fundandi Collegii consilium imm. rec. Pio IX tunc esse patefactum ab eoque probatum, cum ipse Augustam Reginam ab origine labis nesciam paucis ante diebus rite pronuntiaverat.

Qui Decessor Noster aptum Collegio vestro aedificium in hac Urbe emendum ordinandumque curavit; et altero nondum expleto mense, ex quo primis patuit alumnis, sacrum Seminarium paterne invisit atque in eo Eucharistica hostia litavit. Leo XIII imm. mem. per Apostolicas Litteras, quarum inscriptio « Ubi primum », sedulae curae ac praecipuae benevolentiae documentum eidem perspicue ostendit; cui, inter cetera, *Pontificium* nomen indi decrevit, ut ex ipsa appellatione clareret idem Romanis Pontificibus carissimum, ac proprium esse. Pari studio Pius XI Decessor Noster voluit ut, ad rebus Collegii magis magisque consulendum, certis normis Episcoporum Consilium e vestra Natione crearetur. Tempus prope Nobis deficiat, si huiusmodi propensae voluntatis signa enumerare velimus, a sereno illo Collegii ortu usque ad recentem novae huius sedis aedificationem, qua feliciter provideque cautum est, ut vetus domus novensilibus aliisque destinaretur sacerdotibus, qui sacrarum disciplinarum plenioris perfectionisque scientiam cupiant adipisci.

Venerabiles Fratres et dilecti filii!

Dum haec laetanti animo recolimus, summo Deo maximas gratiarum actiones vobiscum referimus, qui, deprecatrice purissima Virgine Maria, humanis consiliis divina subministravit auxilia. Magna quippe fuit caelestis virtus, quae conditum Collegium omnimoda amplificatione donavit! Parvus enim ille alumnorum numerus, qui tunc tredecim tantum fuerunt, in manipulos auctus est, immo in fulgentia sacerdotum agmina, quae paciferos Ecclesiae Sanctae triumphos in inclita Patria vestra laete pepererunt: e quibus multi Romanae Purpurae fulgore, plurimi episcopali dignitate decorati sunt, omnesque, officii retinentes, summum quisque munus digne laudabiliterque tuentur.

Collegii autem progressionem mirum in modum catholicae rei incrementis in vestra Natione respondent: etenim, centum abhinc annos, Ecclesiae constitutio in Foederatis Americae Septemtrionalis Civitatibus ea adhuc ratione ordinabatur, qua regiones reguntur a Missionariis excoltae; ac nondum dioeceses omnes propria Seminaria instituere et alere valebant. Per progredientes autem aetates, catholici nominis momentum sensim continenterque crevit, quasi granum illud sinapis, quod « fit arbor, ita ut volucres caeli veniant et habitent in ramis eius »: ¹ vestrae enim dioeceses omnimodis auctibus floruerunt florentque, religiosam fidelium institutionem, catholicas scholas atque studiorum Universitates, caritatis opera omne genus, ac socialem actionem, quae dicitur, fovendo, ut praecipuarum tantum rerum mentionem faciamus.

Attamen silentio praeterire nolumus singulare illud orandi studium, quod in Patria vestra mirum in modum re floruit, praesertim per monachorum instituta, ubique in exemplum virescentia. Quae quidem cum ostendant plures catholicos homines apud vos exquisito iudicio flagrantique Dei amore praeditos esse, Nobis vehementer laetandi beneque sperandi causam praebent.

Caritas autem vestra intra Patriae fines haud quiescit, cum per innumera incepta auxiliaque munifica plurimorum egentium necessitatibus, in universo fere terrarum orbe, « hilares datores » subveniat; quam ob rem dubium non est, quin « potens sit Deus omnem gratiam abundare facere in vobis, ut in omnibus semper omnem sufficientiam habentes abundetis in omne opus bonum ».²

Tot inter merita priorem autem obtinent locum eae sollicitudines, quae ad sacrorum alumnorum educationem attinent, quarum bina in Urbe aedificia praeclarissimum exstant monumentum.

Novum enim hoc erigendo Collegium, omnibus artis ac technicae rationis utilitatibus praeditum, ac vetus illud sacerdotibus destinando, luce clarius ostendistis velle vos potiora ac flagrantiora studia in *Dei ministros* rite formandos conferre. Ac iure meritoque: etenim, inter cetera nobilissima opera et consilia, ad Dei regnum constabiliendum et prolatandum apta, hoc princeps est opus, princeps est consilium.

Verum enim quanta est presbyterorum dignitas, quanta virtus atque efficacia! Sicut iam in Encyclicis Nostris Litteris, quibus index *Sacer-*

¹ *Matth.* 13, 32.

² *2 Cor.* 9, 7, 8.

dotii Nostri primordia, scripsimus, « semper oculis obversatur Nostri sacerdotis imago. Si sacerdos deesset, vel cotidiana ipsius opera deficeret, apostolica incepta omnia, ea etiam quae praesenti huic aetati maxime idonea videntur, quid tandem prodessent? ».³

Cum igitur multa hodie ab Ecclesiae sacerdotibus requirantur, nihil prorsus est omittendum, quod ad auctiorem usque eorum institutionem conducat.

Praeterea, sacrum hoc condendo Ephebeum, ostendistis vos sacerdotes *Romana institutione* imbutos efficere voluisse: sacerdotes, dicimus, qui in Alma Urbe degentes, rei catholicae scilicet capite, ex ea virtutis fortitudinisque numquam cessuram hauriant undam.

In hac enim Urbe, ut ait Decessor Noster S. Leo Magnus, imperium illud a Deo praeparatum est, « cuius ad eos limites incrementa perducta sunt, quibus cunctarum undique gentium vicina et contigua esset universitas ».⁴ In ea Romanorum adhuc iura, instituta ac magnificentissima manent vestigia. In ea potissimum Petri fides adhuc Sanctam conglutinat Ecclesiam; in ea Martyrum fulgent sepulcra, qui « gloriosum sanguinem fuderunt pro Domino ».⁵

Qua de re, qui sacrorum alumni hac in Urbe degerint — et ea quidem aetate, qua futurae semina virtutis plena manu sparguntur — dubium non est quin mentem animumque non modo ad perfectum humanitatis cultum, qua haec Urbs in exemplum floruit, sed potissimum ad plenum Ecclesiae sensum componant, quo germana sacerdotalis alitur dignitas.

Peractum saeculum praeclaro est documento haec vos fideliter tenuisse, effecisse flagranter; atque hoc Ephebeum, quod labore ac sudore multo tam aptum splendidumque voluistis, in aevum usque munificum studium vestrum palam ostendet. Hi autem adulescentes, cum ad patrias oras iam Dei administri redierint, laetum erunt fecunditatis fermentum, qui totam fervefacient massam; hi ad officium suum seduli generosique incumbunt, ac subinde nova germina educent atque colent, quae eorum vestigia persequantur. Quam ob rem, fas est laetam in animo spem concipere, Ecclesiam Sanctam faustis auctibus in Natione vestra continenter esse progressuram, novasque semper laudes esse parituram.

Vos denique, alumni, paterne hortamur, ut bonae spei, quae in vestra virtute reposita est, quam diligentissime fidelissimeque respondeatis. Quod ut eveniat, oportet ut « fervens desiderium in virtutibus proficiendi,

³ A. A. S. LI, 1959, pp. 575-6.

⁴ *Serm.* 82; *ML* 54, 423.

⁵ *Brev. Rom., Resp. in Comm. plur. Mart.*

amor disciplinae, labor paenitentiae, promptitudo oboedientiae »⁶ vos cotidie custodiant; ut ad futura munera, quae sine Dei gratia haud fructuose teneri possunt, strenua sedulitate vos expeditis; ut excellentis virtutis species et forma vestras illuminet mentes, animos inflammet, ut, in hac Roma nobili apud Apostolorum Principis Cathedram formati, omnia prorsus sanctitatis ac diligentiae edatis exempla, quae laete a vobis expectantur.

Summum Deum supplici obsecramus prece, ut sicuti per ante actum saeculum tanto favore Collegium prosecutus est, idem in posterum foveat, tueatur ac prosperet; atque vota ex animo nuncupamus ut hic dies, quo vos optatam centenario cursu metam contigisse gaudetis, novas vires vobis omnibus afferat, ut exinde hilares atque indefatigati progredientes, uberiores in posterum laetandi causas vobis comparetis.

Quae paterna omnia ut abunde confirmemus, atque ut propensam caritatem Nostram vobis iterum iterumque significemus, iugis superni auxilii auspicium vobis, Venerabiles Fratres ac dilecti filii, quos hic libentissime coram aspicimus, omnibusque Collegii Moderatoribus atque alumnis, qui nunc sunt, vel in laboris campis iam desudant, cunctaeque Nationi vestrae, Nobis dilectissimae, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimus.

Anglico deinde sermone Beatissimus Pater haec verba addebat:

And now, repeating the thoughts expressed in Latin, We wish to tell you in your own language of the pleasure it gives Us to be able to share with you the joy of this happy occasion.

On the Feast of St. Francis of Sales in 1860, a few weeks after the opening of the first school-year in the North American College, then in Via dell'Umiltà, the Holy Father Pope Pius IX celebrated Mass for the first group of students who had arrived in Rome. That event was not as solemn as the visit of the late Pope Pius XII six years ago, when He inaugurated the new College here on the Janiculum Hill.

Following in the steps of Pius IX, Whose memory We like to recall, and with the same benevolence cherished by Him and by all His successors up until Pius XII, here We are rejoicing in the solemnity of this day.

But Our visit to this beautiful edifice is not merely an evidence of Our participation in the College Centenary: We intend it also to be a ma-

⁶ *De Imit. Christi* I, 23, 4.

nifestation of the warm affection which We cherish for your country, and especially for its Hierarchy, priests and Catholic people.

We have always admired the vigorous faith of Our American children, and particularly their unselfish devotion to the cause of charity. The flourishing condition of the Church in your great country, despite its youthfulness, is a splendid example of what loyal collaboration between zealous Bishops and pastors, and a devoted people, can achieve under God's benign Providence.

During these hundred years, the North American College has kept pace with the growth and progress of the Church at home. We render heartfelt thanks to Almighty God for the manifold benefits bestowed upon it, and for the copious spiritual fruits which have crowned the priestly ministry of its alumni.

In token of Our paternal interest in the College and its important work; in token also of Our affection for the entire American Nation, so dear to Us; and in pledge of abiding divine assistance, We cordially impart to you, Venerable Brothers and beloved sons assembled here in Our presence, and to the Superiors, alumni and students of the College, Our paternal Apostolic Benediction.

To complete Our satisfaction and to add to your joy, We have pleasure in communicating a news item which — We are aware — will bring much consolation to all Our children of America. It concerns that flower of American piety, Mother Elizabeth Seton.

As a gesture towards the American Hierarchy visiting Rome for the College Centenary: as a result of Our special interest and of the good will of the Cardinal Prefect and of the members of the competent Commission: at the Sacred Congregation of Rites the Cause of Mother Elizabeth Seton has already passed the « antepreparatory » stage, and consequently, there is reason to hope that in a relatively short time the Cause may pass through the remaining stages and be brought to a happy conclusion.

IV

*Teutonici Collegii S. Mariae de Anima iis qui nunc sunt vel qui fuerunt olim alumni, saecularia eiusdem Collegii agentibus sollemnia. **

Cum gaudium patri sit ab amantibus circumsaeperi filiis, quam suavis data est Nobis hodie causa laetandi, quod oculis et animo coram admissos vos complectimur: Antistites et sacerdotes, qui Teutonici Col-

* Die 13 Octobris mensis a. 1959.

legii S. Mariae de Anima alumni fuistis aut estis: in quibus dilectum Filium Nostrum Iosephum Frings, Coloniensem Archiepiscopum, libenter conspiciamus; itemque Iacobum Weinbacher, eiusdem Collegii sollertem moderatorem salutamus.

Perquam grata sane estis Nobis corona vos hic adstantes, qui ob fausti eventus recolendam memoriam Romam convenistis: centum enim annorum impletum est spatium, ex quo immortalis recordationis Decessor Noster Pius IX per Apostolicas Litteras *Praeclara Instituta* Teutonico Hospitio a S. Maria de Anima novam formam iuris tribuit eidem addens Collegium sacerdotibus Germanica lingua utentibus, qui apud Petri Cathedram operam ecclesiasticis disciplinis altius perdiscendis navare studerent.

Summo aeternoque Deo, cuius donum quodlibet nostrum est bonum, debito mentis obsequio et consona voce agantur grates, quod per emensum saeculum e Collegio vestro in emolumentum et decus complurium dioecesium fructuum salutarium opima messis succrevit. Hi parti fructus clari et illustres sunt. In eiusdem Collegii annalibus quot inscripta sunt nomina sacrorum Antistitum, qui religione, sapientia et magnitudine animi de Regno Dei constabiliendo insigniter meriti sunt; quot recensentur ecclesiastici viri qui doctrina, virtute, susceptis laboribus catholico nomini et civili rei profectum et laudem compararunt.

Hos honoris titulos in memoriam redigere non solum iustum et probabile est, sed salutare quoque fiet, si eo etiam spectabit, ut ad celsiora et potiora assequenda aemulationis stimuli addantur, ferveant studia, voluntates contendant. Hoc cupimus et optamus quam maxime, ut postera Collegii aetas, a maioribus tradita instituta et memorias diligenter asservando, cum praeterita firmo vinculo cohaereat et nobili contentione et auso feliciora quoque progignat.

Velint sacerdotes, qui Romae diu esse et vestram habitare domum honori sibi ducunt, hinc inferre, cum ad suos redierint, instructiorem sapientiam, expeditiorem virtutem, ditiores comparatae scientiae lucem, quacum caritatis flamma numquam soluto foedere coniuncta sit: *est enim lucere vanum, tantum ardere parum: lucere et ardere perfectum.*¹

Quidquid est honestum et decorum domum vestram collustret; ingi Dei tutela muniatur; in exemplum ibi colatur pietas; humanitas et serena laetitia splendescant; hospitibus pergratam sui recordationem quovis tempore relinquat; ad imaginem denique aeternae domus id adum-

¹ S. Bernardus Abbas. Sermo in Nativitate S. Ioannis Bapt. 3.

bret quod S. Augustinus de huius felicitate elegantissime dixit: *Est, videt, amat; in aeternitate Dei viget, in veritate Dei lucet, in bonitate Dei gaudet.*²

Haec ex animo ominati, vobis qui hic coram Nobis adstatis, et universis, qui de Collegio Teutonico S. Mariae de Anima precibus, beneficio, gratia egregie merentur et merebuntur, Apostolicam Benedictionem, superni solacii auspicem, peramanter impertimus.

NUNTIUS RADIOPHONICUS

AD NATIONIS ARGENTINAE GENTEM, OB CONVENTUM EUCHARISTICUM CORDUBAE IN TUCUMANIA PERACTUM. *

Ante el grandioso testimonio de fe que, en torno al Sacramento del Amor, está dando el noble Pueblo Argentino, congregado numeroso y devoto en esa ilustre urbe de Córdoba, deseamos reunir, Venerables Hermanos y amadísimos todos, el palpitar de vuestros fervores y de vuestras ansias para presentarlo a Dios como rendido tributo de gloria.

Han pasado exactamente cinco lustros, desde cuando el nombre de Buenos Aires recorrió, vinculado a su Congreso Eucarístico, los más apartados rincones del mundo; desde cuando Nuestro Antecesor, de feliz memoria, tuvo en sus manos, todavía Cardenal Pacelli, la Hostia Santa e imploraba dones divinos sobre las multitudes arrodilladas. Hoy, vuestro Congreso en Córdoba es el eco conmemorativo, piadoso, del mismo espíritu de ayer, de idénticos ideales y plegarias.

Cuánto dolor y cuántas lágrimas ha habido en la tierra desde esos remotos días! Si la humanidad hubiera practicado las perennes doctrinas de amor y de unidad provenientes del Sacramento Eucarístico — *sacramentum caritatis, quasi figurativum et effectivum* — ¹ las miserias y discordias no estarían, sin duda, tan fecunda y tan ruinosamente sembradas. Cuándo se aprenderá que el único camino para no perderse, la única verdad para no errar, la única vida para no morir, continúa

² *De Civitate Dei*, lib. XI, cap. XXIV.

* Die 11 Octobris mensis a. 1959.

¹ *S. Th.* 3^a p., q. 78, art. 3 ad 6.

siendo Cristo, actual en la Hostia Inmaculada, sacramento de piedad, signo de unidad y vínculo de caridad! ²

La Eucaristía es — será siempre — fuente de armonía y de paz verdaderas para los individuos, familias y pueblos. Si se frecuenta debidamente, enfrena las pasiones, sobre todo la soberbia y el egoísmo, causas de tantos males; aúna las voluntades en la concordia; estimula el sentido de fraternidad; impulsa a amar lo equitativo y a aliviar las amarguras de cuantos sufren; cómo no va a derivar todo esto del sustento de una Mesa en la cual los hermanos se alimentan con el mismo Pan, con el *Sacramentum totius ecclesiasticae unitatis*! ³

Vivamente anhelamos — y así lo pedimos al Altísimo — que los fulgores de esa Custodia penetren santificadores en vuestras mentes, os sostengan en el bien, iluminen aun a cuantos, atraídos por pobres ilusiones, están apartados de la ley divina. Sí, el esplendor y entusiasmo de este Congreso no han de apagarse con su clausura: cada fiel argentino con una vida de piedad profunda, cada familia practicando las virtudes domésticas, cada organismo siendo alarde de integridad de costumbres, han de testimoniar valientemente que Dios tiene un trono, no sólo en la Eucaristía, sino también en las almas, en los hogares, en las escuelas, en los campos y en las urbes, desde el cual influye, como Rey absoluto, en los actos y pasos de cada argentino. Amadísimos: Argentina es grande y hermosa, sea también santa.

Con estos paternos deseos bendecimos efusivamente a Nuestro dignísimo Legado; a nuestros hermanos en el Episcopado; al Señor Presidente y Gobierno de la República; a las autoridades presentes; a cuantos han colaborado en el Congreso; al Clero, Religiosos y fieles todos de Argentina tan dentro de Nuestro afecto de Padre.

² Cfr. S. August., Tract. 26 in Evang. S. Ioann. n. 13.

³ S. Th. 3^a p., q. 83, art 4 ad 3.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Martedì, 3 novembre 1959, il Santo Padre Giovanni XXIII ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Dott. GALAL EZZAT, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario della Repubblica Araba Unita, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

Nel medesimo giorno, il Santo Padre Giovanni XXIII ha successivamente ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Dott. NORITAKE YOSHIOKA, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario del Giappone, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

Sabato, 7 novembre 1959, il Santo Padre Giovanni XXIII ha ricevuto in Udienza le Loro Altezze Serenissime RANIERI III, Principe Sovrano di Monaco, e la Principessa Consorte.

Martedì, 10 novembre 1959, il Santo Padre Giovanni XXIII ha ricevuto in Udienza le Loro Maestà il Re FEDERICO IX e la Regina INGRID di Danimarca.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Giovanni XXIII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

- 19 febbraio 1959. S. E. Rev^{ma} Monsig. Riberi Antonio, Arcivescovo tit. di Dara, *Nunzio Apostolico in Irlanda*.
- 10 aprile » L'E^{mo} e Rev^{mo} Signor Cardinale Bueno y Monreal Giuseppe Maria, *Protettore delle « Terciarias Franciscanas de la Purisima »* (Murcia, Cartagena).
- 15 » » S. E. Rev^{ma} Monsig. Bertoli Paolo, Arcivescovo tit. di Nicomedia, *Nunzio Apostolico nel Libano*.
- 28 » » L'E^{mo} e Rev^{mo} Signor Cardinale Tardini Domenico, *Protettore delle « Sisters of the Holy Humility of Mary »* (Villa Maria, Pa., U.S.A.).
- 19 giugno » L'E^{mo} e Rev^{mo} Signor Cardinale Jullien Andrea, *Protettore delle Suore « des Ecoles Chrétiennes de la Miséricorde »* (Coutances, Francia).

- 24 giugno 1959. L'Eñño e Revñño Signor Cardinale Cicognani Amleto Giovanni, *Protettore delle « Franciscan Sisters of the Sacred Heart »* (Joliet, Ill., U.S.A.).
- 30 » » S. E. Revñña Monsig. Lardone Francesco, Arcivescovo tit. di Rizeo, *Delegato Apostolico in Turchia*.
- 7 agosto » L'Eñño e Revñño Signor Cardinale Bueno y Monreal Giuseppe Maria, *Protettore delle « Hermanas Salesianas del Sacratissimo Corazón de Jesús »* (Alcantarilla, Cartagena).
- 8 » » S. E. Revñña Monsig. Mojaisky Perrelli Gastone, Arcivescovo tit. di Amida, *Delegato Apostolico nel Congo Belga e Ruanda Urundi*.
- 19 settembre » L'Eñño e Revñño Signor Cardinale Garibi Rivera Giuseppe, *Protettore delle « Religiosas del Verbo Encarnado y del Santísimo Sacramento »* (Città del Messico).
- 29 » » L'Eñño e Revñño Cardinale Cento Fernando, *Protettore delle « Carmelitas Misioneras Terciarias Descalzas »* (Tarragona, Spagna).
- 3 ottobre » L'Eñño e Revñño Signor Cardinale Ciriaci Pietro, *Protettore delle Suore Domenicane Ancelle del Signore* (Popiglio, Pistoia).
- 7 novembre » L'Eñño e Revñño Signor Cardinale Ottaviani Alfredo, *Segretario della Suprema Sacra Congregazione del Sant'Offizio*.

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Giovanni XXIII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

- 8 ottobre 1959. Il Revñño Padre Capobianco Pacifico, dell'Ordine dei Frati Minori, *Consultore della Sacra Congregazione dei Religiosi*.
- 19 » » Il Revñño Monsig. Bernard Giovanni, Presidente dell'Ufficio Cattolico Internazionale del Cinema, *Consultore della Pontificia Commissione per la Cinematografia, la Radio e la Televisione*.
- 22 » » L'Eñño e Revñño Signor Cardinale Cento Fernando, *Membro della Sacra Congregazione dei Riti*.
- » » » S. E. Revñña Monsig. Staffa Dino, *Consultore della Suprema Sacra Congregazione del Sant'Offizio*.
- 3 novembre » L'Eñño e Revñño Signor Cardinale Ciriaci Pietro, *Membro della Commissione Cardinalizia per l'Amministrazione dei Beni della Santa Sede*.
- 8 » » L'Eñño e Revñño Monsig. Casoria Giuseppe, *Consultore della Sacra Congregazione per la Chiesa Orientale*.
- 9 » » L'Eñño e Revñño Monsig. Del Ton Giuseppe, *Pro-Segretario delle Lettere Latine*.

Camerieri segreti soprannumerari di Sua Santità:

24	aprile	1959.	Monsig. Belej Giovanni, della diocesi di Maribor.
»	»	»	Monsig. Jezernik Massimiliano, della medesima diocesi.
12	giugno	»	Monsig. Vandebunder Armando, della diocesi di Bruges.
»	»	»	Monsig. Zedda Claudio, dell'arcidiocesi di Oristano.
»	»	»	Monsig. Dubois Alberto, dell'arcidiocesi di Parigi.
»	»	»	Monsig. Levillain Giovanni, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Lorusso Francesco, della diocesi di Ruvo e Bitonto.
»	»	»	Monsig. Cera Angelo, dell'abbazia « nullius » di Subiaco.
19	»	»	Monsig. Calliano Vincenzo, della diocesi di Alba.
»	»	»	Monsig. Seccatore Antonio, della diocesi di Albenga.
»	»	»	Monsig. Papa Giovanni, della diocesi di Andria.
»	»	»	Monsig. Borsieri Ottavio, della diocesi di Cremona.
»	»	»	Monsig. De Tommasi Francesco, della diocesi di Lecce.
»	»	»	Monsig. Delsignore Giuseppe, della diocesi di Novara.
»	»	»	Monsig. Quaglia Mario, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Sganzzetta Pietro, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Antonini Leopoldo, della diocesi di Pistoia.
»	»	»	Monsig. Marini Luigi, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Enriore Michele, dell'arcidiocesi di Torino.
»	»	»	Monsig. Salassa Angelo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Rinaldi Vitantonio, della diocesi di Tricarico.
26	»	»	Monsig. Graciano Moraes Assunção R., dell'arcidiocesi di Goa e Damão.
»	»	»	Monsig. Granchelli Pasquale, della diocesi di Penne-Pescara.
»	»	»	Monsig. Morelli Giovanni, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Radocchia-De Luca Fileno, della medesima diocesi.
3	luglio	»	Monsig. Skabar Mattia, della diocesi di Trieste.
10	»	»	Monsig. Einaudi Antonio, della diocesi di Saluzzo.
»	»	»	Monsig. Passera Agostino, dell'arcidiocesi di Torino.
17	»	»	Monsig. Ferraro Pietro, della diocesi di Mondovì.
»	»	»	Monsig. Pezza Francesco, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Palatucci Salvatore, della diocesi di Nusco.
»	»	»	Monsig. Foucreault Luciano, della diocesi di San Giovanni di Québec.
24	»	»	Monsig. Mazzotti Carlo, della diocesi di Faenza.
»	»	»	Monsig. Raccagni Giacomo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Rambelli Michele, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Mondini Domenico, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Tampieri Giacomo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Belli Tommaso, della diocesi di Mondovì.
»	»	»	Monsig. Battisti Alfredo, della diocesi di Padova.
»	»	»	Monsig. Brazzo Pietro, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Frasson Francesco, della medesima diocesi.
31	»	»	Monsig. Menna Paolino, della diocesi di Nola.
»	»	»	Monsig. Latronico Domenico, della diocesi di Potenza.

31	luglio	1959.	Monsig. Rotundo Michele, della diocesi di Potenza.
»	»	»	Monsig. Breen Giuseppe Patrizio, dell'arcidiocesi di Sydney.
»	»	»	Monsig. Teehan Edoardo, della medesima arcidiocesi.
7	agosto	»	Monsig. Lauri Lino, dell'arcidiocesi di Fermo.
»	»	»	Monsig. Roscioli Giuseppe (senior), della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Cassiani Ludovico, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Corradini Achille, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Boni Giovanni Battista, della medesima arcidiocesi.
8	»	»	Monsig. Kada Ludovico, dell'arcidiocesi di Strigonia.
14	»	»	Monsig. Volpe Mario, della diocesi di Livorno.
»	»	»	Monsig. Tintori Amedeo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Scanzillo Ciriaco, dell'arcidiocesi di Napoli.
»	»	»	Monsig. Marrone Paolo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Foucault Edgardo, della diocesi di Nicolet.
»	»	»	Monsig. Roy Paolo, della medesima diocesi.
20	»	»	Monsig. Lazzari Luigi, della diocesi di Bergamo.
»	»	»	Monsig. Speranza Giuseppe, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Dolci Teodoro, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Baronchelli Stefano, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Mutti Giovanni, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Antonietti Giovanni, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Carrara Paolo, della medesima diocesi.
22	»	»	Monsig. Filippini Biagio, della diocesi di Cagli e Pergola.
»	»	»	Monsig. Marochi Franco, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Zucchetti Luigi, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Sciamanna Giuseppe, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Verzini Giuseppe, della medesima diocesi.
29	»	»	Monsig. Canella Francesco, della diocesi di Padova.

Cameriere segreto soprannumerario di Spada e Cappa di Sua Santità:

24 luglio 1959. Il sig. Bonomelli Emilio (Città del Vaticano).

Camerieri d'onore in abito paonazzo di Sua Santità:

30 gennaio 1959. Monsig. Uliński Edmondo, della diocesi di Chelmino.

14 agosto » Monsig. Di Stasi Pasquale, della diocesi di Venosa.

Camerieri d'onore soprannumerari di Spada e Cappa di Sua Santità:

12 giugno 1959. Il sig. Folli Antonio, dell'arcidiocesi di Milano.

» » » Il sig. Giannini Gaudenzio Antonio, della medesima arcidiocesi.

» » » Il sig. Solustri Emilio (Roma).

17 luglio » Il sig. Romero De Lecea Carlo, dell'arcidiocesi di Tarragona.

ONORIFICENZE

Con Breve Apostolico, il Santo Padre Giovanni XXIII, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

L'Ordine Supremo del Cristo:

12 ottobre 1959. Al Principe Del Drago Don Mario, Capitano Comandante della Guardia Nobile di Sua Santità.

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Giovanni XXIII, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Gran Croce dell'Ordine di san Silvestro Papa:

15 luglio 1959. Al sig. Etho Akira (Giappone).
 » » » Al sig. Imamatsu Jiro (Giappone).
 » » » Al sig. Tokai Motosaburo (Giappone).
 17 » » A S. E. Queirós Enrico Bacelar Caldeira (Portogallo).

La Commenda con Placca dell'Ordine di san Silvestro Papa:

12 giugno 1959. Al sig. Lechner Carlo, dell'arcidiocesi di Vienna.
 26 » » Al sig. Perrotta Ubaldo, dell'arcidiocesi di Salerno.
 31 luglio » Al sig. Winders Max, dell'arcidiocesi di Malines.

Il Cavalierato dell'Ordine di san Silvestro Papa:

10 aprile 1959. Al sig. Chala Giuseppe, del patriarcato di Alessandria dei Copti.
 » » » Al sig. Fahmy Farid, del medesimo patriarcato.
 » » » Al sig. Nollet Anatolio Girolamo, della diocesi di Bruges.
 24 » » Al sig. Villarroel Lignori Emanuele, della diocesi di Madrid.
 » » » Al sig. De Bastiani Angelo, della diocesi di Vittorio Veneto.
 » » » Al sig. Mantegani Luigi, della medesima diocesi.
 22 maggio » Al sig. Schneider Giovanni Maria, dell'arcidiocesi di Parigi.
 12 giugno » Al sig. Amagliani Armando, della diocesi di Fossombrone.
 » » » Al sig. Girometta Luigi, della diocesi di Lodi.
 » » » Al sig. Bianchi Vincenzo, della diocesi di Pavia.
 » » » Al sig. Bruno Erberto, della medesima diocesi.
 » » » Al sig. Merlo Mario, della medesima diocesi.
 » » » Al sig. Poma Agostino, della medesima diocesi.
 19 » » Al sig. Lanza Carlo, della medesima diocesi.
 3 luglio » Al sig. Comiti Paolo (Francia).
 » » » Al sig. Ducret Andrea (Francia).
 17 » » Al sig. Stella Ettore, dell'arcidiocesi di Lanciano.

17	luglio	1959.	Al sig. De Angelis Raffaele, dell'arcidiocesi di Lanciano.
»	»	»	Al sig. Borsella Carlo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Al sig. Abdel Aziz Aly Bassiouni Mohamed (R.A.U.).
31	»	»	Al sig. Fochi Emilio, dell'arcidiocesi di Bologna.
»	»	»	Al sig. Delestre Francesco, dell'arcidiocesi di Malines.
»	»	»	Al sig. de Roeck Francesco, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Al sig. Deschouwer Pietro, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Al sig. Fabri Costante, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Al sig. Togni Fernando, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Al sig. Casagrande Clemente, dell'arcidiocesi di Trento
14	agosto	»	Al sig. Alain Edoardo, della diocesi di Nicolet.
»	»	»	Al sig. Boulanger Rolando, della medesima diocesi.
22	»	»	Al sig. Ciaramella Francesco, della diocesi di Caserta.

NECROLOGIO

29	ottobre	1959.	Monsig. Chagas de Miranda Ottavio, Vescovo di Pouso Alegre.
2	novembre	»	Eñio Signor Card. Tedeschini Federico, Vescovo Suburbicario di Frascati, Arciprete della Basilica Vaticana, Prefetto della S. Congregazione della Rev. Fabbrica di S. Pietro, Datario di Sua Santità.
6	»	»	Monsig. Auneau Ludovico, Vescovo titolare di Cerasonte.
8	»	»	Monsig. de Sanctis Alfonso Maria, Vescovo di Todi.
9	»	»	Monsig. Filippucci Giovanni Battista, Arcivescovo di Naxos, Andros, Tinos e Micone.
16	»	»	Monsig. Rozman Gregorio, Arcivescovo di Lubiana.
18	»	»	Monsig. Bernard Enrico Mario, Vescovo di Perpignano.
19	»	»	Monsig. Charbonneau Giuseppe, Arcivescovo titolare di Bosporo.
22	»	»	Monsig. d'Assunção Raffaele Gioacchino, Vescovo titolare di Limira.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA IOANNIS PP. XXIII

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

KIMBERLEYENSIS ET ALIARUM (BECHUANALANDENSIS)

A DIOECESIBUS KIMBERLEYENSI ET BULAUAIENSI, ATQUE A VICARIATU APOSTOLICO VINDHOEKENSI, QUIBUSDAM DETRACTIS TERRITORIIS, NOVA CONDITUR PRAEFECTURA APOSTOLICA « BECHUANALANDENSIS » APPELLANDA.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Cum Venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales, qui Sacro Fidei Propagandae Consilio sunt praepositi, optimum christianaeque rei dilatandae opportunum censuerint si in Africae Meridionalis territorio, quod Bechuanaland appellant, nova constitueretur praefectura apostolica, cumque hac super re et venerabilis Frater Caelestinus Iosephus Damiano, Archiepiscopus titulo Nicopolitanus in Epiro et Apostolicus in Africa Meridionali Delegatus, auditus sit, et sacrorum Antistites, quorum intererat, haec omnia Nos probantes rataque habentes, de apostolica Nostra potestate ea quae sequuntur decernimus ac iubemus. Illas Africae Meridionalis partes sive ad Kimberleyensem dioecesim spectantes, Congregationi Missionariorum Oblatorum B. V. M. Immaculae concreditam, sive ad dioecesim Bulauaiensem, Congregationi Missionariorum de Mariannhil commissam, sive denique ad vicariatum apostolicum Vindhoekensem, item Congregationi Missionariorum Oblatorum B. M. V. Immaculae concreditum, quae in protectoratu vulgo Bechuanaland sitae sunt, ab iisdem, quas diximus, ecclesiasticis circumscriptionibus

distrahimus, ex iisque novam condimus praefecturam apostolicam, *Bechuanalandensem* appellandam atque Congregationi Clericorum exaltatorum SS^{mae} Crucis et Passionis D. N. Iesu Christi assignandam, ad Nostrum tamen et Apostolicae Sedis nutum. Cui praefecturae omnia iura ac privilegia concedimus, quae Codex Iuris Canonici huiuscemodi tribuit Ecclesiis; eiusque item Ordinarium omnibus honoribus et privilegiis instruimus, atque officiis oneribusque astringimus, quibus ceteri eiusdem ordinis viri ornantur et onerantur. Harum autem Litterarum decreta venerabilis Frater Caelestinus Iosephus Damiano, quem diximus, ad rem adducet, vel ille qui eo tempore, quo haec ad effectum erunt deducenda, eidem praeerit Apostolicae Delegationi; facta potestate et alium virum ad hoc delegandi, dummodo ecclesiastica praeditum dignitate. Qui vero rem egerit, hic onus habebit et factae territorii divisionis documenta exarandi, et eorum fide digna exempla ad S. Congregationem Fidei Propagandae quam primum mittendi.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die secundo mensis Aprilis, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostris primo.

Pro S. R. E. Cancellario
DOMINICUS Card. TARDINI
a Publicis Ecclesiae Negotiis

PETRUS Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Prop. Fide Praefectus

Hamletus Tondini
Apostolicam Cancellariam Regens

Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*
Caesar Federici, *Proton. Apost.*

Loco ✕ Plumbi

In Ap. Canc. tab., vol. C, n. 30.

II

CULIACANENSIS

IN CATHEDRALI ECCLESIA CULIACANENSI CANONICORUM COLLEGIUM CONSTITUITUR.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ex vetusto maiorum instituto, curat haec Apostolica et Romana Sedes ut in singulis terrarum orbis dioecesibus, ubi primum fieri possit, Episcopi lectissimam virorum deligant manum, qui divini cultus splendorem data opera augeant, iidemque sacrorum Antistitibus consilio navitateque assint et faveant. Cum igitur venerabilis Frater Linus Aguirre Garcia, Culiacanensis Episcopus, enixe petierit ut in sua dioecesi Canonicorum coetus constitueretur; cumque acceperimus S. Congregationem Consistorialem, audito venerabili Fratре Aloisio Raimondi, Archiepiscopo titulo Tarsensi et in Mexicana Ditione Apostolico Delegato, atque iis usam potestatibus, quas eidem nominatim fecimus, hisce concedendum esse precibus iudicavisse, libenti animo huiusmodi sententiam probamus ratamque habemus. Quam ob causam, re attente considerata, suppletque eorum consensu qui in hoc negotio aliquid iuris habeant vel se putent habere, de summa Nostra potestate, haec quae sequuntur decernimus et constituimus. In cathedrali templo Culiacanensi Canonicorum Collegium condimus, quod sex constabit canonicis et duobus praebendis, uti dicitur; Canonicorum vero unus Archidiaconi dignitate decorabitur, alter Theologi doctoris munere fungetur, tertius Paenitentiarii, ad normas can. 398, § 1 C. I. C. Dignitates a Nobis et ab hac Apostolica Sede assignabuntur; reliqua autem beneficia ad normam iuris sunt tribuenda; qua in re, hanc permittimus veniam ut, quoad congruae dotes, quas Collegii praebendas appellant, singulis muneribus non sint definitae atque assignatae, eadem dignitas, canonicatus et mansionariatus iis quoque sacerdotibus dentur, qui certo quodam beneficio fruuntur, etiam cum animorum curatione coniuncto. Quod autem spectat ad Collegii dotem eiusque administrationem atque assignationem, id legibus statuetur a Culiacanensi Episcopo dandis. Eiusdem praeterea Coetus officia, munera, iura ac privilegia Codicis Iuris Canonici praescriptis tempe-

rabuntur. Cum autem Canonici aliis ecclesiasticis muneribus saepe fungi debeant, sinimus ut divina officia, Canonicorum propria, his saltem, qui sequuntur, festis diebus peragantur; die nempe Nativitatis et Resurrectionis D. N. Iesu Christi, in festo Pentecostes, Beatae Virginis Mariae in coelum Assumptae, Beatae Mariae Virginis de Guadalupe et Sancti Michaëlis Archangeli. Quoniam vero decet eos, qui sacrorum Antistitum consilium atque senatum constituent, propriis etiam insignibus condecorari, idcirco permittimus ut ad Archidiaconi et Canonicorum choralem habitum et insignia quod attinet, subcollari violaceo utantur, veste nigri coloris cum orae textibus, orbiculis et ocellis violaceis, caligis violaceis, fascia serica pariter violacea, cum liciniis sericis eiusdemque coloris, rochetto cum flexu in manicis rubini coloris, opere reticulato cooperto; bireto nigro cum flocculo violaceo, et mozeta lanea, absque caputio, rubini coloris cum interiore reflexu rubro. Extra vero chorum, intra fines tamen Culiacanensis dioecesis, habitum adhibeant quem Pianum vocant cum subcollari violaceo, vestem nigram cum orae textibus, orbiculis et ocellis violaceis, caligis et zona serica item violaceis, atque per amplum pallium talarem nigrum. Quae denique his Nostris Litteris iussimus, exsequenda curabit venerabilis, quem diximus, Frater Aloisius Raimondi, cui omnes concedimus agenda rei necessarias potestates, etiam quemlibet virum delegandi, dummodo ecclesiastica dignitate polentem. Qui pariter confecti negotii documenta rite exarabit, eorumque fide digna exempla ad S. Congregationem Consistorialem quam primum mittet. Quodsi eo tempore, quo haec fieri debeant, alius in Mexicana Ditione Apostolicae Nostrae Nuntiaturae praesit, hic eadem onera habebit iisdemque potestatibus fruetur.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderen-

tur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subituras iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die sexto mensis Aprilis, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostri primo.

Pro S. R. E. Cancellario

DOMINICUS Card. TARDINI
a Publicis Ecclesiae Negotiis

✠ MARCELLUS Card. MIMMI
S. Congr. Consistorialis a Secretis

Hamletus Tondini

Apostolicam Cancellariam Regens

Franciscus H. Ferretti, *Proton. Apost.*

Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In Ap. Canc. tab. vol. C, n. 29.

III

EXARCHIA IN GERMANIA

IN NATIONE GERMANICA EXARCHIA CONSTITUITUR PRO FIDELIBUS RUTHENIS
BYZANTINI RITUS IBIDEM COMMORANTIBUS.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Cum ob immane bellum, quod novissimum per totam fere Europam pervasit, frequentissimi populi agmen Byzantini ritus, relicta patria, e Gallacia atque Carpathia profugissent, neque iis, bello composito, datum esset in suam terram redire domumque petere, Apostolica haec Sedes non modo hos filios, quos semper carissimos habuit, omnimodis iuvat, sed etiam Apostolicum Visitatorem misit, Petrum videlicet Werhun, eos suo nomine curaturum. Qui ob integram atque incontaminatam fidem erga Romanam Ecclesiam est exilio multatus in Siberiaque regione, fractus laboribus, obiit. Quibus Christi fidelibus, sedem ac domicilium in Germania habentibus, aptiore cupiens providere ratione, Pius XII, Decessor Noster, post auditam sententiam Apostolici Nuntii in Germania atque consilium venerabilis Fratris Nostri S. R. E. Cardinalis S. Congregationis pro Ecclesia Orientali a Secretis, censuit magno cum eorum fidelium commodo fieri, si alendae fidei et rituum

integritati servandae, simulque necessitudini cum hac Apostolica Sede augendae, Exarchia in ea Natione conderetur. Cum autem idem Summus Pontifex pia morte obiisset, nullis datis de ea re apostolicis Litteris, Nos, ne eius decreta in irritum cadant, quae ipse statuit ad exitum adducentes, ea quae sequuntur decernimus et iubemus. In Natione Germanica Exarchiam constituimus pro fidelibus Ruthenis Byzantini ritus ibidem commorantibus, cuius sedes in urbe Monachio erit, ubi plures eiusmodi ritus cives degunt; in qua civitate Exarchus domicilium suum collocabit, cathedra sui magisterii in templo ibidem struendo posita. Nova circumscriptio Apostolicae Sedi directo subicietur, omniaque iura, honores, privilegia, quae talibus Ecclesiis cedunt, et huic damus; sacrorum vero Antistiti etiam onera iusta imponimus ad normam sacrorum canonum. Ceterum, in hac rerum ordinatione probati usus ac legitimae Orientalis Ecclesiae consuetudines omnino serventur. Quod ad iuvenes educandos attinet, qui sacerdotio initiari cupiant, ii Romam mittantur; ad consultores exarchales autem quod respicit, eo modo eligi statuimus quem legitima fert consuetudo. Exarchalem mensam, quam dicunt, sive populi collationes efficient, sive redditus bonorum Exarchatus. Volumus postremo ut haec Nostra decreta exsequenda curet venerabilis Frater Aloisius Iosephus Muench, Archiepiscopus-Episcopus Fargensis, idemque in Germania Apostolicus Nuntius, sive per se ipse, sive per alium, dummodo virum in ecclesiastica dignitate constitutum. Idem vero peracti negotii documenta exarabit, quorum exempla sincere scripta ad S. Congregationem pro Ecclesia Orientali cito mittet. Quod si eo tempore alius eidem Nuntiaturae praesit, hic iussa Nostra faciet.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderen-

tur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subituras iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die decimo septimo mensis Aprilis, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostri primo.

Pro S. R. E. Cancellario
DOMINICUS Card. TARDINI
a Publicis Ecclesiae Negotiis

✠ EUGENIUS Card. TISSERANT
S. Congr. pro Eccl. Orient. a Secretis

Hamletus Tondini
Apostolicam Cancellariam Regens

Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*
Caesar Federici, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In Ap. Canc. tab., vol. C, n. 35.

IV

NZEREKOREENSIS

APOSTOLICA PRAEFECTURA NZEREKOREENSIS AD GRADUM ET DIGNITATEM DIOECESIS EVEHITUR.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Christi provisio, fore videlicet ut regnum caelorum, quod est Ecclesia, in similitudinem patulae arboris,¹ fines proferret in universum orbem terrarum, quotidie vera efficitur, ingredientibus populis ac nationibus in Ecclesiae saepta, ut splendidissimo veritatis lumine fruantur, benignissimamque aeterni Numinis gratiam inveniant. Nos ergo, qui divino consilio christianae rei publicae gubernacula tractamus, omni ope contendimus ut per aptam quoque circumscriptionum ecclesiasticarum dispositionem ingressum hunc gentibus citiorem faciamus. Quapropter, cum venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales S. Congregationi Fidei Propagandae praepositi censuerint ut Praefectura Apostolica Nzerekoreensis, Missionariis Africae, seu Patribus Albis,

¹ Cfr. Mt. 13, 31-33.

concredita, ad gradum dioecesis eveheretur: per hoc enim non modo iisdem Sodalibus animum addi ad novos labores, verum etiam, quod maius est, nova ibi loci religiosae rei incrementa certa esse in spe; Nos, consilio audito venerabilis Fratris Marcelli Lefebvre, Archiepiscopi Dakarensis atque in Africa Gallica Apostolici Delegati, de Nostra summa et apostolica auctoritate haec quae sequuntur decernimus et iubemus. Apostolicam Praefecturam Nzerekoreensem in dioecesis formam redigimus, servato nomine et finibus, quam Konakriensi metropoli tamquam suffraganeam subicimus, id tamen statuentes ut S. Congregationi Fidei Propagandae pergat esse obnoxia. Huius autem dioecesis caput erit urbs, quam populari sermone N'Zérékoré cognominant, in qua civitate Episcopus domicilium collocabit cathedramque figet, in templo videlicet Immaculato Cordi Mariae dicato, quod ad cathedralis honorem tollimus, cum debitis privilegiis. Ecclesiam, quam condidimus, iisdem Sodalibus quibus antea ad Nostrum et Apostolicae Sedis nutum regendam committimus, datis scilicet sive dioecesi sive eius Praesuli iuribus, honoribus, privilegiis, impositis quae congruunt oneribus. Sacrorum Antistiti cordi erit Seminarium saltem elementarium struere: id enim ad futuram dioecesis prosperitatem conferet; et Canonicorum Collegium constituere. Quod tamen si statim ad effectum deduci nequeat, curabit sacer Episcopus ut ad tempus Consultores dioecesani deligantur, qui consilio assint, a suo munere cessaturi, Canonicis constitutis. Mensam episcopalem, quam dicunt, efficient: populi collationes, Curiae fructus, bona Praefecturae. Ad regimen autem quod attinet, ad administrationem dioecesis, ad electionem Vicarii Capitularis, Sede vacante, normae iuris omnino servantur. Ceterum haec Nostra decreta venerabilis Frater Marcellus Lefebvre exsequi curabit, quem diximus, vel qui tempore executionis in eius locum successerit, factis ad id necessariis potestatibus, quas poterit alii quoque delegare, dummodo viro in ecclesiastica dignitate constituto. Rebus autem peractis, documenta idem exarari studebit, quorum sincera exempla ad S. Congregationem Fidei Propagandae mitti curabit.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose servantur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini

praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die quinto et vicesimo mensis Aprilis, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostri primo.

IACOBUS A. Card. COPELLO
S. R. E. Cancellarius

PETRUS Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Prop. Fide Praefectus

Hamletus Tondini

Apostolicam Cancellariam Regens

Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*
Caesar Federici, *Proton. Apost.*

Loco ✕ Plumbi

In Ap. Canc. Tab., Vol. C, n. 54

V

RHODESIAE SEPTEMTRIONALIS ET NYASSALAND

IN AFRICA DUAE NOVAE PROVINCIAE ECCLESIASTICAE CONSTITUUNTUR, QUIBUS
NOMINA ERUNT: RHODESIAE SEPTEMTRIONALIS ET DE NYASSALAND.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Cum christiana fides his praesertim temporibus magna cepisset in Rhodesiae Septemtrionalis oris atque in Nyassaland incrementa, visum est S. Congregationi Fidei Propagandae preces admittere quas dilectus Filius Vedastus Mojaisky Perrelli, Apostolicus in Africa orientali et occidentali Britannica Delegatus, admoverat, ut videlicet ibi loci sacram et episcopalem Hierarchiam constitueremus. Quae Nos S. Congregationis consilia omnino probantes, post rem bene animo reputatam consensumque suppletum eorum qui censeant se in hoc negotio aliquod ius habere, de Nostra summa et apostolica auctoritate haec quae sequuntur decernimus et iubemus. In eo Africae territorio duas Provincias

ecclesiasticas condimus: *Rhodesiae Septemtrionalis* et *de Nyassaland*; quarum prior his, quae numerantur, circumscriptionibus ecclesiasticis efformabitur, quas per has Litteras in dioecesium formam redigimus, servato uniuscuiusque nomine ac finibus: Lusakensi, quae erit ceterarum metropolitana, cuius sedes in Lusaka urbe erit, in qua civitate sacer Praesul domicilium collocabit, cathedramque ponet, in templo scilicet B. M. V. in caelum Assumptae; Abercornensi, cum sede ac domicilio episcopali in urbe Abercorn, cathedra episcopi in templo Ascensionis D. N. I. C.; Fort Jameson, quae dioecesis Arcis Iamesonensis appellabitur, cuius sedes in hac eadem urbe erit, cathedra vero in templo S. Annae; Kasamaënsi, cuius Ecclesiae caput urbs Kasama erit, in qua Episcopus commorabitur, cathedra magisterii in sacris aedibus Mariae Auxilii christianorum collocata; Livingstonensi, cuius urbs Livingston princeps erit, templum autem S. Teresiae a Iesu Infante cathedram episcopalem continebit; Ndolaënsi denique, cuius dioecesis sedes urbs erit Ndola, in qua sacer Antistes cathedram ponet, in templo Christi Regis. Alteram autem Provinciam, haec est de Nyassaland, efficient vicariatus apostolici sequentes, quos item in ordinem dioecesium redigimus: Blantyreensis, quam ad dignitatem Ecclesiae metropolitanae tollimus: eius sedem in urbe eiusdem nominis statui censemus, cathedram vero episcopalem in sacris aedibus Mariae Ssñae Reginae cordium poni; Dedzaënsis, cuius erit urbs princeps Dedza, in qua civitate Praesul sedem ac domicilium habeat: cathedrale autem templum id erit, quod S. Familiae Nazarethanae sacrum est; Lilongwensis denique et Zombaënsis, quarum circumscriptionum sedes Lilongw et Zomba urbes erunt, cathedrae templum ea, quae S. Mariae Dominae Africae, et Sacño Cordi Iesu dicata sunt. Quod ad circumscriptiones ecclesiasticas attinet Nyassae Septemtrionalis, Arcis Rosebery, et De Solwezi, etsi ad nullam provinciam pertinent, poterunt tamen earum Antistites conventibus episcopalibus interesse. Omnes autem cathedrales Sedes, quas supra recensuimus, S. Congregationi Fidei Propagandae obnoxiae esse pergent; quarum Ordinarios Antistites hoc modo transferimus: venerabilem Fratrem Adam Cozlowiecki S. I., ab Ecclesia titulo Diospolitana inferiori ad archiepiscopalem Sedem Lusakensem; venerabilem Fratrem Adolfum Fürstenberg M. A., ab Ecclesia titulo Termessensi ad episcopalem Sedem Abercornensem; venerabilem Fratrem Firminum Courtemanche M. A., ab Ecclesia titulo Carystensi ad Sedem Arcis Iamesonensis; venerabilem Fratrem Marcellum Daubechies M. A., ab Ecclesia titulo Regiensi ad Sedem episcopalem Kasa-

maënsem; venerabilem Fratrem Timotheum Fedliminum O'Shea O. F. M. Cap., ab Ecclesia titulo Hierocaesariensi ad Sedem Livingstonensem; venerabilem Fratrem Franciscum Constantinum Mazzieri O. F. M. Conv., ab Ecclesia titulo Coelianensi ad Sedem episcopalem Ndolaënsem; venerabilem Fratrem Ioannem Baptistam Ubertum Thenissen S. M., ab Ecclesia titulo Giufitana ad cathedralem Sedem metropolitanam Blantyreensem; venerabilem Fratrem Cornelium Citsulo, e clero indigena Nyassae, ab Ecclesia titulo Bonitzensi ad Sedem episcopalem Dedzaënsem; venerabilem Fratrem Iosephum Fady M. A., ab Ecclesia titulo Abaradirensi ad Sedem episcopalem Lilongwensem; venerabilem denique Fratrem Laurentium Hardman, ab Ecclesia titulo Attanansensi ad Sedem Zombaënsem. Sive autem Ecclesiis, quas fundavimus, sive earum Praesulibus, ea iura, honores, privilegia concedimus, quae sui cuiusque ordinis sunt; item congrua onera imponimus. Inter vero privilegia quae sacris duarum provinciarum Metropolitibus facimus, haec memorare placet: posse scilicet eos in suae ditionis territorio et Crucem ferre in sacris caerimoniis peragendis, et pallio uti, postquam in sacro Consistorio illud impetraverint. Curent Ordinarii Antistites ut in sua quisque Sede Seminarium saltem elementarium, si desit, construat, pueris excipiendis iisque ad sacerdotium conformandis. Similiter Canonicorum Collegium condant; quod si statim fieri nequeat, Consultores dioecesani deligantur, qui consilio et opera Episcopo praesto sint. Canonicis autem constitutis, ii a suo officio cessabunt. Ad mensam quod respicit singularum Ecclesiarum, eam efficient: populi collationes, Curiae proventus, bona, si qua sint, quae possident, pecunia tandem quam solet S. Congregatio Fidei Propagandae mittere. Regimen, administratio dioecesium, electio Vicarii Capitularis, Sedibus vacantibus, aliaque huiusmodi, iure Canonico temperentur. Ceterum haec Nostra decreta exsequi curabit dilectus Filius Vedastus Mojaisky Perrelli, vel quilibet, quem ipse delegaverit, factis ad id necessariis potestatibus. Re vero acta, idem documenta exarari iubebit atque sinceris exemplis ad S. Congregationem de Propaganda Fide cito mittet. Si autem eo tempore alius eidem Delegationi praesit, hic mandata Nostra omnia faciet.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis,

quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die quinto et vicesimo mensis Aprilis, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostri primo.

IACOBUS A. Card. COPELLO
S. R. E. Cancellarius

PETRUS Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Prop. Fide Praefectus

Hamletus Tondini
Apostolicam Cancellariam Regens

Franciscus H. Ferretti, *Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi
In Ap. Canc. Tab., Vol. C, n. 55

VI LULUABURGENSIS (LUEBOËNSIS)

DETRACTIS QUIBUSDAM TERRITORIIS A VICARIATU APOSTOLICO LULUABURGENSE,
NOVUS VICARIATUS CONSTITUITUR, « LUEBOËNSIS » NOMINE.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Secus ac terrestria regna, quae unum ex alio collabuntur, quorumque opulentiae vix ruinae ad posteros pervenerunt, Christi regnum, id est Ecclesia, non modo non perit, verum etiam uti Ipse praenuntiavit, in dies profert fines, gentes ac nationes divino Conditoris subicit imperio, quas fermento sacrae doctrinae renovatas, aeternae vitae parit Sanctorumque felicitati. Quam ob rem, cum censuerint venerabiles Fratres Nostri

S. R. E. Cardinales S. Congregationi Fidei Propagandae praepositi, bonum esse si Luluaburgensi Vicariatu Apostolico diviso, novus excitaretur: per hoc enim sive maiora christianae religionis incrementa in spe esse, sive etiam clero indigenae condicionem fieri novae circumscriptionis regendae; Nos, postquam venerabiles Fratres Alfredum Bruniera, Archiepiscopum titulo Claudiopopolitanum in Honoriade atque in Congo Belgico et in Ruanda Urundi Apostolicum Delegatum, et Bernardum Mels, Vicarium Apostolicum Luluaburgensem, sententiam rogavimus, de Nostra summa et apostolica potestate haec quae sequuntur decernimus et iubemus. A Vicariatu Apostolico Luluaburgensi, quem Sodales Congregationis Cordis Immaculati Mariae gubernant, partem eam territorii distrahimus, quam mox describemus, ex eoque novum Vicariatum condimus, *Lueboënsem*, ab urbe regionis principe Luebo, cognominandum; quem Vicariatum Apostolicum clero indigenae concedimus, certa spe fore ut summo studio atque industria in erudiendo populo in eoque ad Christi praecepta dirigendo incumbant. Fines autem huius circumscriptionis hi erunt: ad septemtrionem, limites inter Vicariatum Apostolicum Luluaburgensem et Praefecturam Apostolicam Mvekaënsem; ad meridiem, confinia inter Vicariatum Apostolicum Luluaburgensem et Angolam Lusitanam; ad occidentem, fines inter Vicariatum Apostolicum Luluaburgensem et Vicariatus Apostolicos Kikuitensem et Ipamuensem; ad orientem denique solem: a meridie, septemtrionem versus, cursus fluminis Kassai usque ad fines inter Territoria administrativa, quae dicuntur, de Tshipaka et de Kazumba; illinc, memorati fines usque ad locum quo flumen Luebo tangunt; dein cursus fluminis Luebo usque ad punctum quo flumen Zomba in illud influit, et cursus fluminis Zomba usque ad regionem qua flumen Kele-Kele in illud influit; postea cursus fluminum Kele-Kele et Tshipumba usque ad suos fontes; hinc cursus fluminis Bibombo usque ad locum quo in flumen Lutshatsha influit; demum cursus fluminis Lutshatsha usque ad punctum quo flumen Tshilomba in illud influit; insuper cursus fluminis Tshilomba usque ad suos fontes; a fontibus eiusdem fluminis usque ad fontes fluminum Tshilombela et Tshibashi; flumen Tshibashi usque ad flumen Lulua, hinc Lulua flumen usque ad flumen Lulanga; ab hoc loco usque ad punctum quo confluunt flumina Tembakata et Tshiowa et, semper septemtrionem versus, usque ad fontes fluminis Mulungila; cursus fluminis Mulungila usque ad punctum quo in flumen Mwanzangoma influit; et cursus fluminis Tshainaba usque ad suos fontes; cursus fluminis Biombombo usque ad punctum quo in flumen Mukole influit et cursus fluminis Mukole

usque ad punctum quo in flumen Lubudi influit; cursus fluminis Lutaki a suis fontibus usque ad locum quo in flumen Lubuishi influit; denique cursus fluminis Lubuishi usque ad punctum quo fines tangit inter Vicariatum Apostolicum Luluaburgensem et Praefecturam Apostolicam Mvekaënsem. Ea autem iura, privilegia, honores, quae ex iure et consuetudine congruunt, Apostolico huic Vicariatus eiusque Praesuli facimus; sacro vero Antistiti etiam onera iusta imponimus. Ceterum has Litteras Nostras exsequi studebit venerabilis Frater Alfredus Bruniera, factis ad id necessariis potestatibus, vel quem ille delegaverit, dummodo virum in ecclesiastica dignitate constitutum. Cum autem res acta fuerit, idem documenta exarari curabit, quorum sincera exempla ad S. Congregationem Fidei Propagandae cito mittet. Quod si eo tempore alius eidem Delegationi Apostolicae praesit, hic mandata Nostra faciet.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose servantur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die quinto et vicesimo mensis Aprilis, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostri primo.

IACOBUS A. Card. COPELLO
S. R. E. Cancellarius

PETRUS Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Prop. Fide Praefectus

Hamletus Tondini

Apostolicam Cancellariam Regens

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*

Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In Ap. Canc. Tab., Vol. C, n. 65

VII NAGASAKIENSIS

IN IAPONIA NOVA PROVINCIA ECCLESIASTICA CONSTITUITUR, CUIUS METROPO-
LITANA SEDES ERIT ARCHIDIOECESIS NAGASAKIENSIS.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Qui cotidie moerore afficimur eo quod Ecclesia sancta nonnullis in nationibus ab hostibus christianae religionis vexatur, magnae tamen Nobis est laetitiae prospera eiusdem apud alias condicio, quippe quae, divino numine afflante, et progrediatur, et amplificetur, et ingentibus aucta incrementis, populis fiat causa salutis. Quod considerantes singulari modo in Iaponia factum esse, censuerunt venerabiles Fratres Nostri S. Congregationi Fidei Propagandae praepositi bonum esse ac magnae spei consilium, si in eadem regione nova conderetur provincia ecclesiastica. Hanc ob rem, Nos, quibus grex dominicus creditus est universus, haec omnia probantes, eorumque consensum supplentes qui in hoc negotio aliquod ius habeant, postquam venerabilem Fratrem Maximilianum de Furstenberg, Archiepiscopum titulo Paltenum eundemque Apostolicum in Iaponia Internuntium, sententiam rogavimus, de Nostra summa auctoritate sequentia statuimus. Dioeceses Nagasakiensem, Fukuokaensem atque Kagoshimaensem a iurisdictione metropolitanae archidioecesis Tokiensis eximimus ex iisque novam provinciam ecclesiasticam condimus, *Nagasakiensem* cognominandam, cuius circumscriptionis Ecclesia princeps erit Nagasakiensis ipsa, quam ad gradum archidioecesis metropolitanae evehimus; ceterae vero, Fukuokaensis videlicet atque Kagoshimaensis, ei subiectae erunt tamquam suffraganae. Ea autem iura, honores, potestates, privilegia, quae ad normam iuris metropolitanis Sedibus dantur, etiam huic eiusque Praesuli facimus. Poterit ergo hic in sacris caerimoniis, intra fines tamen provinciae, et Crucem ante se ferre, et pallio uti, dummodo illud in sacro Consistorio impleverit. Venerabilem autem Fratrem Paulum Aijro Yamaguchi, hactenus Episcopum Nagasakiensem, primum Archiepiscopum Metropolitanam

eiusdem Ecclesiae creamus ac renuntiamus, factis scilicet iuribus tam egregiae dignitatis, impositis oneribus. Qui ut sapienter dioecesim gubernavit, ita spes est, sapientissime archidioecesim reget. Ceterum volumus ut venerabilis Frater Apostolicus Internuntius in Iaponia has Litteras Nostras exsequi curet, vel quem ipse delegaverit, dummodo virum in ecclesiastica dignitate constitutum, factis ad id necessariis potestatibus. Cum vero res acta fuerit, idem documenta exarari iubebit, quorum sincera exempla ad S. Congregationem Fidei Propagandae cito mittet.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die quarto mensis Maii, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostri primo.

IACOBUS A. Card. COPELLO
S. R. E. Cancellarius

PETRUS Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Prop. Fide Praefectus

Hamletus Tondini

Apostolicam Cancellariam Regens

Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*
Caesar Federici, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In Ap. Canc. Tab., Vol. C, n. 58

VIII

DE DIEGO SUAREZ – TANANARIVENSIS
(AMBATONDRAZAKAËNSIS)

AB ECCLESIIS DE DIEGO SUAREZ ET TANANARIVENSI QUAEDAM TERRITORIA DETRAHUNTUR, QUIBUS NOVA QUAEDAM EFFICITUR DIOECESIS, « AMBATONDRAZAKAËNSIS » COGNOMINANDA.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Sublimis atque fecunda arbor, sanctissimae sane Christi Ecclesiae forma et figura, in quam oportet tamquam in salutis refugium et portum tranquillitatis omnes confluere populos,¹ ita crescens extulit ramos in auras, ut nullae iam sint gentes, nullae nationes, quae, etsi errori adhuc atque idolis famulatae, non eius opacitate refrigerentur, suavissimis fructibus delectentur. Quod cum singulari modo in finibus insulae Madagascariae evenisset, censuerunt venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales S. Congregationi Fidei Propagandae praepositi, petito ante consilio a venerabili Fratре Marcello Lefebvre, Archiepiscopo Dakarensi, eodemque in Africa Gallica Apostolico Delegato, bono cum animorum fructu fieri cumque religionis christianae incremento, si ibi regionis, detractis quibusdam territoriis ab Ecclesiis De Diego Suarez et Tananarivensi, nova dioecesis efficeretur. Quae cum ita sint, Nos, haec S. Congregationis consilia probantes, eorumque consensum supplentes qui in hoc negotio aliquod ius habeant, suprema Nostra auctoritate haec quae sequuntur decernimus atque iubemus. Civiles regiones de Ambatondrazaka et de Andilamena ab archidioecesi de Diego Suarez separamus, item regionem de Moramanga a metropolitana Sede Tananarivensi distrahimus; quibus territoriis novam dioecesim constituimus, ab urbe principe *Ambatondrazakaensem* cognominandam, atque sollertibus Sodalibus Ordinis Ssmae Trinitatis committendam, ad Nostrum et huius Apostolicae Sedis nutum. Volumus praeterea ut dioecesis caput urbs

¹ Mt. XIII, 31-32.

Ambatondrazaka sit, in qua civitate Episcopus commorabitur, cathedra episcopalis auctoritatis in templo sacratissimi Cordis Iesu collocata, quod ad cathedralis aedis dignitatem tollimus. Sive Ecclesiae Ambatondrazakaënsi sive eius Praesuli iura et onera iusta facimus; in quibus hoc memorare placet: esse videlicet eos metropolitanae Sedi Tananari-
vensi eiusque sacro Antistiti obnoxios et suffraganeos. Curet huius Ecclesiae Episcopus ut Seminarium saltem elementarium struat, pueris excipiendis, qui sacerdotii dignitatem appetant; item ut Canonorum Collegium condat; quod si statim fieri nequeat, dioecesani Consultores deligantur, qui suo Antistiti assint sinceræ mentis consilarii. Cum autem Canonici fuerint renuntiati, tunc eo ipso hic virorum coetus a suo munere cessabit. Mensam episcopalem, quam dicunt, efficient: bona quæ novæ Sedi obvenient e bonorum divisione, iuxta canonem 1500 C. I. C.; populi collationes, Curiae proventus; pecunia quam S. Congregatio Fidei Propagandæ mittere solet. Regimen, administratio dioecesis, electio Vicarii Capitularis, Sede vacante, hisque similia, iure Canonico temperentur. Documenta denique et acta quæ ad conditam circumscriptionem quoquo modo pertineant, ad eius Curiam episcopalem mittantur, in tabulario rerum religiosarum magna cura custodienda. Ceterum, volumus ut hæc Nostra iussa venerabilis Frater Marcellus Lefebvre ad exitum deducat, vel per se ipse, vel per legatum, dummodo virum in ecclesiastica dignitate constitutum. In quod omnes potestates facimus. Re vero peracta, idem documenta exarari faciet, eademque sinceris exemplis ad S. Congregationem Fidei Propagandæ cito mittet. Quod si eo tempore alius eidem Delegationi praesit, hic mandata Nostra implenda curabit.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quæ per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria præscripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis præditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini præterea hæc voluntatis Nostræ documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quæ sigillum viri præferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quæ hisce haberetur, si

ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die uno et vicesimo mense Maii, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostri primo.

IACOBUS A. Card. COPELLO
S. R. E. Cancellarius

PETRUS Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Prop. Fide Praefectus

Hamletus Tondini

Apostolicam Cancellariam Regens

Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Caesar Federici, *Proton. Apost.*

Loco ✕ Plumbi

in Ap. Canc. Tab., Vol. C, n. 74

IX

ANGELORUM – MEXICANAE (TLAXCALENSIS)

QUIBUSDAM AB ARCHIDIOECESIBUS ANGELORUM ET MEXICANA DETRACTIS TERRITORIIS, NOVA EFFICITUR DIOECESIS, « TLAXCALENSIS » APPELLANDA.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Christianorum gregem cum omnium Redemptor pascendum regendumque Nobis commiserit, totis viribus curamus ut maximam iis supernae legis amplectendae et colendae copiam faciamus. Quandoquidem igitur venerabilis Frater Aloisius Raimondi, Archiepiscopus titulo Tarsensis et in Ditione Mexicana Apostolicus Delegatus, Nobis preces admovit ut, archidioecesium Angelorum et Mexicanae amplissimis partitis territoriis, novam ibidem constitueremus Ecclesiam, post auditos venerabiles Fratres Octavianum Márquez Tóriz, Archiepiscopum Angelorum, et Michaëlem Darium Miranda et Gómez, Archiepiscopum Mexicanum, atque eorum suppletum consensum qui hac in re aliquid iuris vel habeant vel se putent habere, libenti animo optatis concedentes, de

suprema Nostra auctoritate ea quae sequuntur decernimus ac iubemus. Ab archidioecesibus Angelorum et Mexicana totum territorium distrahimus, quod civili statu vulgo Tlaxcala continetur, ex eoque novam constituimus dioecesim, cui nomen *Tlaxcalensis*, cuiusque fines has dioeceses attingent: ad septemtrionem, Tulancingensem et Angelorum; ad orientem et occidentem solem, item Angelorum; ad meridiem denique, Tulancingensem, Mexicanam et Angelorum. Novae Ecclesiae caput urbs Tlaxcala erit, in qua Episcopus sedem ac domicilium ponet, cathedra episcopali in templo S. Iosephi Sponsi B. M. V., Confessoris, in eadem civitate, posita; quod templum in posterum cathedrale dioecesis habebitur cum omnibus iuribus et privilegiis. Episcopus vero onera quoque, ut aequum, sustinebit. Quorum hoc memorare placet, esse scilicet Episcopum, una cum dioecesi, metropolitanae Ecclesiae Angelorum suffraganeum. Iubemus quoque ut sacrorum Antistes, cui administranda Tlaxcalensis Sedes credetur, Seminarium saltem elementarium condatur, pueris excipiendis ad sacerdotii munus vocatis. Cum autem alumni eo aetatis pervenerint qua sint philosophicis theologicisque disciplinis imbuendi, qui meliores fuerint Romam mittantur, Collegio Piano Latino Americano recipiendi. Canonicorum insuper coetus constituatur; quod si ad praesens fieri nequeat, poterunt ad tempus Consultores dioecesani eligi, qui a munere suo cessabunt, Canonicis renuntiatis. Mensam episcopalem, quam dicunt, efficient: bona, quae Ecclesiae Tlaxcalensi obvenient ad normam canonis 1500 C. I. C., Curiae proventus, fidelium collationes. Regimen, administratio dioecesis, electio Vicarii Capitularis, Sede vacante, hisque similia, Iure Canonico temperabuntur. Quod ad sacerdotes pertinet, decernimus ut ei dioecesi censeantur addicti, in qua beneficium aut legitimum habeant officium; ceteri clerici in qua domicilium habeant. Documenta et acta, quae ad constitutam dioecesim respiciant, ad eius episcopalem Curiam quam primum mittantur, ibique in condendo tabulario diligenter custodiantur. Ceterum haec omnia, quae mandavimus, venerabilis Frater in Ditione Mexicana Apostolicus Delegatus exsequenda curabit, vel quem ipse delegaverit, dummodo sacerdotio insignem, factis ad id necessariis facultatibus. Acta vero re, documenta idem exarari studebit, quorum sincera exempla ad S. Consistoriale Consilium mittet. Si autem fiat ut tempore executionis alius eidem Apostolicae Delegationi praesit, hic iussa Nostra faciet.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose

serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die tertio et vicesimo mensis Maii, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostri primo.

IACOBUS A. Card. COPELLO
S. R. E. Cancellarius

✠ MARCELLUS Card. MIMMI
S. Congr. Consistorialis a Secretis

Hamletus Tondini
Apostolicam Cancellariam Regens

Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In Ap. Canc. Tab., Vol. C, n. 93

LITTERAE APOSTOLICAE

I

BEATA MARIA VIRGO VULGO APPELLATA « NUESTRA SEÑORA DE EL SOTO » IN
PRAECIPUAM PATRONAM REGIONIS « DE TORANZO » ELIGITUR ET EIUSDEM
IMAGO CORONA REDIMITUR.

IOANNES PP. XXIII

Ad perpetuam rei memoriam. — Potiora inter pietatis domicilia dioecesis Santanderiensis locum obtinet templum Beatae Mariae Virgini, Dominae Nostrae a nemore, sacrum, quae vulgari sermone « Nuestra Se-

ñora del El Soto » appellatur ; quae Marialis sedes non solum in praeclarissimum ornamentum vertit oppidi « Iruz », ubi constituta est, sed etiam continentis regionis, cum Christifidelium ibi degentium animos singulari quodam invitamento ad se alliciat, et Alma Deipara, pie exorata, superna munera, interdum prodigiali etiam modo, ibi dilargiatur. Templum vero anno MDCLXXXVII cum coenobio, quod ei continuatur, perfectum, prope vetustam aediculam exstructum est, in qua egregia imago Dei Genetricis ab antiquissimis temporibus erat exulta. In sacri vero ministerii officiis sodales Franciscuales olim sunt versati, quorum in locum anno MDCCCLXXXVIII Carmelitae Discalceati successerunt, quibus curae est, ut haec Mariana veluti aula spirituali polleat vigore. Memorandum quoque est simulacrum, quod diximus, cum bello civili in Hispania furente religio vexaretur catholica, foede esse deturpatum manu sacrilega violatumque ; rebus vero compositis, religionis studium vicisse impietatem idque solleter refecisse. Cum igitur Beata Maria Virgo, Domina Nostra a nemore, praecipuis ornetur obsequiis a Christifidelibus, maxime ab iis, qui in valle « de Toranzo », uti appellant, incolunt, eiusque imago meritis feratur laudibus, Venerabilis Frater Iosephus Eguino Trecu, vota Nobis significans Carmelitarum Discalceatorum, potestatum plebisque Dei, Nos rogavit, ut Almam Deiparam, nomine illo invocatam, regionis, triginta complectentis oppida, quae « Valle de Toranzo » dicitur, caelestem Patronam renuntiarem, eiusque simulacrum aureo diademate Nostra auctoritate sineremus redimiri. Quibus precibus Nos, qui omni studio annitimur, ut homines ad hanc pientissimam Matrem amandam venerandamque inducamus, libenti animo statuimus obsecundare. Audito igitur Dilecto Filio Nostro Caietano Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Cicognani, Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum Beatam Mariam Virginem a nemore, seu « Nuestra Señora de El Soto » nuncupatam, praecipuam apud Deum *Patronam* totius regionis, quae « de Toranzo » vulgo appellatur, cuiusque finibus triginta oppida continentur, confirmamus vel constituimus ac declaramus, omnibus adiectis honoribus ac privilegiis liturgicis, quae principalibus regionum Patronis rite competunt. Praeterea iisdem hisce Litteris Apostolicis Nostraque auctoritate, Santanderiensi Ordinario, qui supra dictus est, eas partes committimus, ut die suo arbitrio deligendo, post Missarum sollemnia, iuxta ritum formulamque praescriptam, imagini eiusdem Deiparae Virginis, nomine illo insignis, quae in ecclesia oppidi « Iruz » pie asservatur,

auream coronam, Nostro nomine et auctoritate imponat. Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque, ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Roma, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXIII mensis Maii, anno MDCCCLVIII, Pontificatus Nostri primo.

D. Card. TARDINI

a publicis Ecclesiae negotiis

II

TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS ECCLESIA PAROECIALIS BEATAE MARIAE VIRGINIS LAPURDENSIS, IN URBE ET ARCHIDIOECESI SANCTI SEBASTIANI FLUMINIS IANUARI, HONESTATUR.

IOANNES PP. XXIII

Ad perpetuam rei memoriam. — Augustae Virgini Lapurdensi sacrum, amplum populique concursibus celebratum templum curiale esse perhibetur in perfrequenti urbe Sancti Sebastiani Fluminis Ianuarii. Quod egregium pietatis domicilium eo in loco constitutum est, ubi parva olim aedes Christifidelium animos ad se convertebat. Hoc in templo, ad quod extruendum curio impigrum studium, populus stipem contulerat, habent admirationem non solum opera pictorum sculptorumque elegantia manu confecta sed ipsa etiam structura, qua, ob Romanicam, quam dicunt, architectandi rationem, moli decus accrescit non modicum. Maximum vero huius templi quasi ornamentum est actiosa pietas, qua et frequens tenetur clerus, eidem inserviens, ac populus fidelis, qui non solum ex ea urbe sed aliis etiam Brasiliae Civitatibus ad hoc alterum velut Lapurdense sacrarium sese effundit, superna deposcens munera et praesertim aegrotos afferens, ut opiferae Matris deprecatione sanentur. Florent ibi pia sodalitates estque id cum animi Nostri gaudio commemorandum scite naviterque tradi pueris puellisque christianae doctrinae elementa. Quibus omnibus permotus vota exicipiens Christifidelium, Dilectus Filius Noster Iacobus Sanctae Romanae Ecele-

siae Presbyter Cardinalis de Barros Camara, Archiepiscopus Sancti Sebastiani Fluminis Ianuarii, Nos rogavit, ut templum, quod laudavimus, Basilicae Minoris nomine ac iure donaremus. Quibus precibus libenti animo obsecundantes, Nos, ex Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum paroeciale templum, Deo in honorem Beatae Mariae Virginis Lapurdensis in urbe et archidioecesi Sancti Sebastiani Fluminis Ianuarii consecratum, ad honorem ac dignitatem *Basilicae Minoris* evehimus, omnibus adiectis iuribus et privilegiis, quae sacris aedibus itidem insignibus rite competunt. Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; iisque, ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Roma, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXIII mensis Maii, anno MDCCCLVIII, Pontificatus Nostri primo.

D. Card. TARDINI
a publicis Ecclesiae negotiis

III

BEATA MARIA VIRGO, « AB IMMACULATO CORDE » APPELLATA, PRAECIPUA CAELESTIS PATRONA DIOECESIS VOLLONGONGENSIS CONSTITUITUR.

IOANNES PP. XXIII

Ad perpetuam rei memoriam. — Ecclesiae filii, gravi in hoc saeculo constituti, Almae Deiparae praesidium recte expostulant, ut eius deprecatione supernis potiantur muneribus viamque salutis facilius expediant. Huiusmodi ductus consilio, Venerabilis Frater Thomas McCabe, Vollongongensis Episcopus, preces ad Nos admovit, ut Beatam Mariam Virginem, nomine « Immaculati Cordis » veneratam, suae iurisdictionis caelestem renuntiarem Patronam. Nos autem fore confisi, ut marialis religio felicibus in ea regione proveheretur auctibus, haec vota libenti animo statuimus implere. Quapropter, ex Sacrae Rituum Con-

gregationis consulto, omnibus rei momentis attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum Beatam Mariam Virginem, titulo « Immaculati Cordis » invocatam, totius Vol-longongensis dioecesis praecipuam apud Deum caelestem *Patronam* constituimus ac declaramus, omnibus adiectis honoribus ac privilegiis liturgicis, quae principalibus dioecesium Patronis rite competunt. Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque, ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Roma, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VI mensis Iunii, anno MDCCCLVIII, Pontificatus Nostri primo.

D. Card. TARDINI

a publicis Ecclesiae negotiis

EPISTULAE

I

AD EM̃UM P. D. IOSEPHUM S. R. E. CARDINALEM PIZZARDO, EPISCOPUM ALBANESEM, S. CONGREGATIONIS DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS PRAEFECTUM.

Signor Cardinale,

Nell'Udienza di lunedì 5 ottobre u. s., che ebbi il piacere di accordarLe, Ella, Signor Cardinale, mi manifestava la Sua prontissima disposizione ad esser sollevato da una delle molteplici incombenze che gravano su di Lei e, precisamente, dall'incarico di Segretario della Suprema Sacra Congregazione del Santo Offizio, rimanendo così anche più alacre e libero di dedicarsi con tutto l'impegno ed efficacia agli altri pur importanti compiti che Ella assolve in Curia.

Questo Suo gesto mi ha tanto edificato e per il fatto in se stesso e per il Suo nobile modo di esprimerlo.

Quando, il 15 dicembre 1958, tenni Concistoro Segreto, nel rivolgermi

ai Cardinali, esprimevo la viva aspirazione dell'animo mio a che l'aumento del numero dei Porporati contribuisse a rendere in qualche modo più leggero per alcuni di essi il peso di uffici gravissimi. Ciò dicevo, non solo preoccupandomi, come dovevo, di non pretendere troppo dalle preziose energie dei singoli Signori Cardinali, ma anche affinché una più equa distribuzione degli oneri facilitasse il disbrigo degli affari nella Curia Romana, con vantaggio della intera Chiesa.

Ella ha dato un grande esempio, e mi compiacchio tanto di poterGlielo attestare, come innanzi ad un nuovo saggio di quello spirito di dedizione con cui Ella ha sempre servito la Santa Sede.

D'altro canto, l'importanza del Sacro Dicastero che Ella continua a dirigere e che presiede alle Università degli Studi e alla formazione del giovane Clero, pupilla degli occhi della Chiesa, è più che sufficiente a giustificare il fatto che Ella, già così benemerita e ricca di esperienza in tale campo, senta il bisogno di dedicarvi tutte le Sue preziose energie.

Mi è caro assicurarLa della viva riconoscenza della Sede Apostolica per tutto ciò che ha fatto, durante lunghi anni, come Segretario della Sacra Congregazione del Santo Offizio e di affidare alla Santissima Vergine la preghiera che Le ottenga da Dio la ricompensa per l'opera da Lei svolta con tanta generosità.

Come segno di tali sentimenti e pegno delle celesti grazie Le imparto di tutto cuore una particolare Benedizione Apostolica.

Dal Vaticano, 12 ottobre 1959.

IOANNES PP. XXIII

II

AD EM̃UM P. D. EUGENIUM S. R. E. CARDINALEM TISSERANT, EPISCOPUM OSTIENSEM, PORTUENSEM ET S. RUFINAE, S. CONGREGATIONIS CAERIMONIALIS PRAEFECTUM AC S. R. E. BIBLIOTHECARIUM ET ARCHIVARIUM.

Signor Cardinale,

Una sollecitudine generalmente bene intesa negli alti gradi della Curia Apostolica, perchè la distribuzione del lavoro di presidenza e di direzione dei sacri Dicasteri venga meglio adattata alle circostanze personali e ad un senso di più armoniosa proporzione degli impegni e degli sforzi, ha suggerito a Lei, Signor Cardinale, il nobile gesto di rinunziare alla Segreteria della S. Congregazione Orientale, racco-

gliendo le Sue energie intorno alla Presidenza della Biblioteca e degli Archivi di S. Romana Chiesa.

Mi è caro esprimerLe, innanzitutto, il mio compiacimento per questo gesto, che costituisce un nuovo saggio del Suo profondo attaccamento alla Santa Sede e del nobile disinteresse con cui Ella la ha sempre servita.

Aggiungerò in tutta semplicità e schiettezza che di non minor soddisfazione mi è il pensiero che Ella, Signor Cardinale, abbia così dimostrato di avere compreso appieno la preoccupazione del mio animo, manifestata ai Signori Cardinali nel Concistoro Segreto del 15 dicembre 1958, quando comunicavo loro la mia aspirazione a che l'aumento del numero degli Eminentissimi Porporati contribuisse a sollevare alcuni di essi dal cumulo pesante degli impegni, rendendo più agile il disbrigo degli affari.

È ben vero — ed è giustizia il riconoscerlo — che lo spirito di sacrificio di Lei, la Sua tenace, dinamica e metodica attività, il giovanile vigore, che Iddio Le conserva, Le ha consentito di svolgere, anche in questi ultimi anni, una mole di lavoro straordinario, sempre pronto, come Ella è, ad accogliere un pur semplice desiderio manifestatoLe dal Papa. Che dire, Signor Cardinale, della generale edificazione suscitata in Roma e fuori, dalla generosa Sua attività pastorale per la diocesi suburbicaria di Porto e S. Rufina?

Sarà ora per me motivo di viva compiacenza lo scorgere la significazione del più alto onore a cui il nome ed il compito del Bibliotecario ed Archivista di S. R. C. vengono elevati nella Sua persona, Signor Cardinale, associata ai ricordi gloriosi di Mai, di Herle, di Mercati e di tanti insigni. La riconosciuta competenza di Lei, la lunga pratica acquisita anche quale dirigente della Biblioteca, la giusta ed universale stima, di cui Ella gode in campo internazionale, contribuiranno, senza dubbio, allo sviluppo ed alla migliore utilizzazione di questo alto strumento di apostolato, cui Ella potrà dedicare maggior tempo e delicatissime cure.

Nè meno si avvantaggeranno della più larga disponibilità di tempo gli altri Uffici che Ella continua a ricoprire.

Nel rinnovarLe la espressione della mia piena fiducia e del mio affetto desidero infine ringraziarLa di ciò che Ella, Signor Cardinale, ha fatto nel corso dei ventitrè anni passati come Segretario della Sacra Congregazione Orientale, a favore dei Pastori e dei fedeli appartenenti

ai vetusti e venerabili Riti Orientali. Solo il Signore potrà degnamente ricompensare la generosa abnegazione con cui Ella, alternando il lavoro diurno e grave dell'Ufficio a viaggi talvolta lunghi e faticosi, si fece in vero tutto a tutti.

A me poi è particolarmente cara la rimembranza dei primi contatti della mia vita con la persona di Lei, l'uno e l'altro nella rifrazione della stessa luce del Santo Padre Pio XI, quando Sua Santità mi raccontava delle prime escursioni, fortunate e ricche, del giovane Monsignore Tisserant in Oriente (Bulgaria e Turchia) e, sulle preziose indicazioni di così alto precursore, mi segnava le tracce per la Missione che allora mi stava affidando, e che doveva occupare vent'anni del mio servizio della Santa Sede in quelle regioni.

Il tempo passa: le stagioni variano, per tutti. Ma è pur piacevole *gaudere in Domino* per quanto la Provvidenza dispone. Il Suo stemma, Signor Cardinale, conserva ed accresce lo splendore del suo motto felice: *Ab Oriente et Occidente*.

Voglia la Vergine Santissima, Madre di Dio, accogliere la mia fiduciosa preghiera per Lei e impetrarLe dal suo Divin Figlio ogni consolazione ed il premio per tanto bene operato, ed in corso di operazione, *in annos plurimos*.

La Apostolica Benedizione Le sia pegno della Celeste protezione, che di cuore invoco sopra di Lei, Signor Cardinale, benemerito e carissimo.

Dal Vaticano, 20 novembre 1959.

IOANNES PP. XXIII

III

AD EŔMUM P. D. CAIETANUM TIT. S. CAECILIAE S. R. E. PRESB. CARDINALEM
CICOGNANI, SACRAE RITUUM CONGREGATIONIS PRAEFECTUM.

Signor Cardinale,

Ho accolto con animo sereno e riconoscente il Suo nobile gesto di rimettere nelle mie mani l'ufficio di Pro-Prefetto del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica. Ella ha voluto così venire incontro alla aspirazione che manifestavo ai Signori Cardinali in occasione

del Concistoro del 15 dicembre 1958, di contribuire, cioè, a sollevare con la creazione dei nuovi Porporati, dal peso e dalle preoccupazioni di gravi responsabilità, quei Membri del Sacro Collegio, che generosamente e per amore della Chiesa avevano accolto, durante il precedente Pontificato, l'invito del Papa ad assumere vari incarichi rimasti successivamente vacanti.

La ringrazio di cuore. Ho l'intima compiacenza di darLe atto, Signor Cardinale, che Ella ha sostenute le mansioni del Suo Ufficio di Pro-Prefetto del Supremo Tribunale con quella serena attività e competenza che, del resto, tutti Le riconoscono, ed ha contribuito in modo egregio ed eminente alla retta amministrazione della giustizia da parte di tale alto organo di controllo, opera quanto mai ardua, che può talvolta sembrare arida, ma che è pur sempre fondamentale del ministero apostolico.

Altrettanto grato mi è di assicurarLa ancora una volta, Signor Cardinale, dell'affettuoso interessamento con cui continuerò a seguire la Sua preziosa attività di Prefetto del Sacro Dicastero, che regola l'esercizio del Culto Divino e la trattazione delle Cause dei Santi. Lavoro veramente ammirevole, che richiede costante dedizione, accurati studi e tanto amore, soprattutto in chi lo dirige.

Mi è causa di letizia il sapere affidata a Lei, Signor Cardinale, alla cui anima sento tanto vicina la mia, questa Congregazione dei Riti, che in misura così profonda e vibrante scruta, attesta e suggella il misterioso connubio che consacra terra e cielo, vita e sopravvivenza dei Santi, eletti da Dio, a coronamento della unità della Chiesa militante e trionfante.

Di nuovo ringraziando e sempre incoraggiando, invoco sul Suo zelo operoso, Signor Cardinale, la protezione del Signore, della Vergine e dei Santi, e trasmetto di cuore a Lei ed ai Suoi Collaboratori tutti, pegno di celeste aiuto, la Apostolica Benedizione.

Dal Vaticano, 20 novembre 1959.

IOANNES PP. XXIII

HOMILIA

IN PETRIANA BASILICA HABITA A SUMMO PONTIFICE, IN ANNIVERSARIO CORONATIONIS SUAE, ADSTANTIBUS EMIS PATRIBUS S. R. E. CARDINALIBUS MULTISQUE SACRIS PRAESULIBUS, PRAELATIS, EXCELLENTISSIMIS VIRIS ET CHRISTIFIDELIBUS. *

Venerabili Fratelli e diletti figli,

La tradizione più recente della Messa pontificale nell'anniversario della Incoronazione del Papa non vieta di ritornare all'uso antico, di cui restano testimonio sonante e commovente i cinque discorsi di San Leone Magno *in anniversario suae ordinationis et assumptionis*.

Vogliate pertanto concedere alla confidenza del Padre di aggiungere alcune parole di complemento al sacro rito odierno.

La ispirazione Ci viene dalle note introduttive della Messa che ascoltiamo dalla Nostra Cappella musicale: *Statuit ei Dominus testamentum pacis, et principem fecit eum*.¹

Questi primi accenti sono motivo di profonda emozione. Essi Ci pongono innanzi al divino suggello di questo *testamentum pacis*, di questo principato, che conferisce eterna dignità al Nostro sacerdozio.

Il canto liturgico infatti si trasforma poi subito in preghiera, elevantesi in nome del popolo immenso al Signore, al Signore Gesù, che è *omnium fidelium pastor et rector*, come a porre in rilievo il duplice carattere dell'altissima missione riservata al Successore di San Pietro.

Quali parole sono queste, per chi ha vivezza di fede e senso di responsabilità!

Da questa tomba del Principe degli Apostoli lo sguardo si allarga verso i confini più lontani della terra. Il numero dei fedeli appare moltiplicato, e innanzi allo spirito posto in esaltazione, nonostante tanti motivi di ansietà e di dolore, provocati dalla violenza incessante dell'errore e del male, ancora e sempre si vedono alzarsi, come su colonne granitiche, i fondamenti della vita sociale della Chiesa, la cui missione iniziata sulla terra è *inchoatio coelestis gloriae*.

Chiesa militante in contatto immediato: Chiesa trionfante in aspettazione trepida e confidente.

Verbum et exemplum! Ecco segnata la traccia del Romano Pon-

* Die 4 Novembris mensis a. 1950.

¹ Eccli. 45, 30.

tificato. Il *verbum*, la parola, è il riflesso della comunicazione del Figlio di Dio a tutti i figliuoli degli uomini, divenuti per la Redenzione fratelli suoi. L'*exemplum* indica la configurazione della vita e dell'attività del Divino Pastore, che penetra con la sua grazia illuminatrice e santificatrice tutte le anime.

Ad un anno di distanza da questo tocco superno, per cui l'umile servitore di Dio fu chiamato — lasciateCi la tenerezza di questa espressione che Ci è divenuta familiare — all'ufficio di servitore dei servi del Signore, è naturale in Noi, quasi cogliendone il segno dalla vostra filiale amabilità, la serena fiducia che il servizio del Pastore non sia venuto meno: Pastore che sta alla porta dell'ovile e conta le sue pecorelle una a una, ne precede il cammino, le conduce ai pascoli ed alle sorgenti, dà loro sulla voce, non dorme di notte e vigila e vigila avvertendo quasi nell'aria i segni nefasti del lupo minaccioso che si avvanza.

L'altra visione — quella dell'esempio — è piuttosto introspezione continuata offerta ai Nostri figliuoli invitati all'esercizio della preghiera, della vigilanza, della mitezza, delle molteplici opere della misericordia, della glorificazione vivente del Decalogo e del Vangelo, fondamenti di vita onorata e perfetta, di vera civiltà cristiana.

Quel poco che il nuovo Papa conosce di se stesso e delle deficienze sue non gli permette certo alcuna esaltazione personale, che si adegui alle prove di riverenza ed al plauso universale di cui fu e continua ad essere oggetto sin qui.

A questo proposito, riferendosi al giorno della sua elezione, San Leone Magno potè dire: *Necessarium est trepidare de merito: religiosum tamen gaudere de bono*. È ben naturale la trepidazione circa la propria indegnità, ma il buon senso cristiano permette di godere del bene raggiunto.²

È vivo in Noi il sentimento di gratitudine al Signore, e di cordiale riconoscenza ai Nostri fratelli e figliuoli, che da tutti i punti della terra, o di persona, o per la voce dei loro Vescovi, convenuti *ad limina Apostolorum*, Ci rinnovano l'accento della devota pietà con manifestazioni così esaltanti, da far credere che la Provvidenza riserbi ai nostri giorni la celebrazione di quel *testamentum pacis*, di quella armonia e compattezza interiore ed esteriore della Santa Chiesa, quale fu delineata dal suo Divino Fondatore.

Ah, diletti fratelli Nostri e figliuoli! No, non possiamo vantarcì da-

² S. Leo M., Sermo II; PL 54, 143.

vanti a Dio. Ma se queste continuate manifestazioni attorno alla Nostra umile persona non fossero una illusione dell'amor proprio, bensì un fenomeno che corrispondesse alla realtà delle sonanti parole con cui iniziammo il sacro rito, e Noi Ci trovassimo veramente davanti al *testamento del Signore*, che continua a suggellare l'assicurazione della sua presenza ed assistenza al popolo suo, non vi pare che sarebbe il momento di ravvivare sempre più il nostro coraggio, il nostro fervore religioso, gli slanci per la esatta applicazione del primo precetto divino, come base dell'ordine domestico e sociale, per la preparazione del regno di Dio sulla terra?

Durante questi mesi ebbero tante occasioni in questa Basilica e nelle aule Vaticane, ed anche nei nuovi padiglioni di Castelgandolfo, di accostare folle innumerevoli, che vennero a cercare il Pastore nella sua casa, e lo seguirono alla campagna, per unirsi al suo spirito in una stessa elevazione.

La emozione più forte Ci prende in questi giorni ed in queste ore per il continuo sopraggiungere, da parte di pressochè tutti gli uomini di Stato del mondo intero, come pure da semplici fedeli di ogni età e ceto sociale, di espressioni benauguranti ed incoraggianti.

La maestà della vostra presenza, oggi, per la celebrazione del primo anniversario della Nostra introduzione al servizio di pastore universale, è pur eloquente a confermarCi che non siamo vittime di illusioni: e che lo Spirito di verità, di unione, di concordia, di pace aleggia sempre sul mondo e si stende sopra le nostre teste, a suscitare in noi lo stesso prodigio che alla origine dei tempi fece palpitare di nuova vita l'universo intero. La parola di Cristo resta nella sua stabilità ed interezza: — *Nolite timere: confidite: Ego vici mundum*. No, grazie a Dio, non avranno il sopravvento le concezioni atee e materialistiche della vita e della storia!

A questa coscienza nostra, aperta verso le cose più alte, rispondono ancora le impressioni della Incoronazione dello scorso anno, che Noi commemoriamo.

Questo è segno di giovinezza robusta e perenne. E si congiunge coi sentimenti di chiunque, dalla pietà memore e benedicente al nome di Pio XII, Pontefice indomito e glorioso, si volse subito alla collaborazione filiale e fervida del suo successore.

Ci sta ancora sul cuore una emozione prodotta in Noi dalla risposta della folla ad una Nostra domanda, il 28 ottobre scorso, nell'anniversario esatto della Nostra elezione.

Quella sera sollevammo le anime verso la divina preghiera del *Pater noster*, come nuova e solenne affermazione del programma antico e sempre attuale, che riassume la vitalità religiosa del popolo cristiano, attraverso i sette quadri delle umili e confidenti domande rivolte al Padre celeste.

Alla Nostra interrogazione alla folla: — Ci siamo dunque intesi? — si levò su su da tutta la navata della Basilica e dall'abside un vibrante e plaudente *sì, sì*; ci siamo tutti intesi.

Venerabili Fratelli e diletti figli!

Sì, è verso questo grande e sublime programma, che il Divino Maestro ha fissato per il mondo intero, che si volge l'esercizio del magistero e della attività pastorale.

Il nome di Dio benedetto e acclamato: il suo regno spirituale trionfante nelle anime e nei popoli: lo sforzo individuale e collettivo della santificazione, in conformità alla volontà del Padre celeste. Questo il punto di partenza: questo l'essenziale: tutto il resto non ci mancherà, perchè l'Iddio nostro ha promesso di darcelo: il pane nostro quotidiano: il perdono delle offese implorato e meritato per sè, nella misura che lo si concede ai fratelli; la pace fraterna di tutte le genti; la forza della nostra resistenza al male; e la preservazione dai disordini individuali e sociali.

Nell'avviamento del secondo anno di Pontificato, guardando in alto e rinnovando i buoni propositi di cooperazione all'opera di Dio intesa ai beni superni, questa visione, così confortevole e così incoraggiante per gli occhi e per i cuori, voglia sempre accendere ed allietare le anime del Pastore e del gregge: anime episcopali e sacerdotali in esercizio di ministero mirabile e talora eroico: oppure in preparazione al ministero nei seminari e nei collegi missionari, che arricchiscono come fioritura questa città di Roma, a rappresentare qui la giovinezza di tutta la cristianità: anime verginali in esercizio di molteplice carità: anime appartenenti a tutti i ceti sociali, ciascuna applicata del suo meglio a diffondere la buona dottrina e a dare testimonianza di perfetta conformità di sentire con la Santa Chiesa.

Accade a chi è esperto della vita — ancora lo ripetiamo — di prendere coraggio dalla constatazione della giovinezza della Chiesa. Non possiamo dimenticare lo spettacolo dei cinquecento e più Missionari e Missionarie, qui convenuti lo scorso undici ottobre, per ricevere il Crocefisso dalle mani del Papa: manifestazione nuova e toccante dell'entusiasmo giovanile della Santa Chiesa, che, nonostante le avversità, inseparabili del resto da ogni periodo della storia, procede fiduciosa e ardimen-

tosa nella attuazione del precetto del suo Divino Fondatore : insegnare, perdonare, risanare, trasmettere la vita soprannaturale della grazia, in preparazione dell'eterno godimento della gloria.

Venerabili Fratelli, diletti figli,

Cogliendo l'occasione di questa grande celebrazione, abbiamo voluto aggiungere al rito la Nostra parola. Qui ci fermiamo. E invitiamo le vostre voci e i vostri cuori alla preghiera per Noi, che, dopo la prova di un anno, riprendiamo il lavoro nel solco aperto dinanzi a Noi e seguito dal fervore delle anime religiose e cattoliche di tutto il mondo.

Questa data dell'anniversario della Nostra Coronazione coincide con la festa liturgica del grande maestro di tutti i Vescovi dell'epoca moderna e contemporanea, San Carlo Borromeo. L'anno scorso volemmo che il nome di lui venisse associato all'antica litania dei Santi invocati nel rito della Coronazione del nuovo Papa. Quest'anno il ricordo Ci è più vivo nella preziosa Reliquia del cuore di San Carlo qui trasferita dal suo tempio in Roma, e per singolare e felice coincidenza dalla presenza del venerabile successore di lui, il Cardinale Arcivescovo di Milano, a cui compete l'onore della celebrazione di questa Messa votiva odierna. La preghiera di tutta la Chiesa Cattolica qui riunita, o qui rappresentata, valga al compimento dei disegni del Signore sulla Nostra persona e sulla Nostra vita : « *ut Deus* — la espressione è di S. Leone Magno nel suo ultimo discorso *in anniversario assumptionis suae* — *ut Deus misericordiarum ministerii nostri tempora benignus aspiciat, pastoremque ovium suarum custodire semper dignetur, et pascere* ». Iddio di misericordia guardi benigno questo ultimo tratto del Nostro ministero pontificale, e si degni di sempre custodire e pascere il pastore ed il gregge.³

ALLOCUTIONES

I

*Ad virorum coetum, qui operam dabit ut clarissimo Servo Dei Nicolao Stenone, Episcopo, honores tribuantur. **

Chers Fils,

Votre présence ici, au lendemain des solennités qui viennent de se dérouler à Florence en l'honneur de Niels Steensen, Nous fait éprouver une joie toute particulière. Elle évoque en effet à Nos yeux la figure de

³ S. Leo M., Sermo V in anniversario assumptionis suae ad pontificatum ; PL 54, 156.

* Die 14 Octobris mensis a. 1959.

cet homme éminent, dont la science et le zèle illuminèrent également le Danemark, qui lui donna naissance, l'Italie, sa patrie d'adoption, qui l'engendra à la foi catholique, et l'Allemagne, où il exerça la plus grande partie de son ministère épiscopal : trois nations chères à Notre cœur, et qu'il Nous plaît de voir représentées ici au moment où l'achèvement du procès diocésain permet d'envisager sous d'heureux auspices la poursuite de la cause de béatification de ce grand serviteur de Dieu.

Vous connaissez comme Nous la profonde admiration que nourrissait pour Niels Steensen Notre grand Prédécesseur le Pape Pie XII, de vénéralité mémoire, et l'hommage qu'il tint à lui rendre en deux circonstances mémorables ; dans son Radiomessage au Premier Congrès des Catholiques du Danemark, le jour de la Pentecôte (24 mai) 1953, puis, plus explicitement encore, le 22 octobre suivant, en accueillant à Castel Gandolfo les Danois venus en Italie lors de la reconnaissance et du transfert des restes de leur illustre compatriote.

Ces sentiments, Nous les partageons entièrement. Nous admirons d'abord en Niels Steensen — Nicolas Sténon, comme on l'appelle en français — l'éminent savant, qui, avec une rigueur scientifique remarquable pour son époque, scrutait les œuvres de Dieu pour en mieux connaître la structure intime. On s'accorde à reconnaître en lui, dans les domaines de l'anatomie, de la biologie, de la géologie, de la cristallographie, un pionnier dont les géniales intuitions ont valu à la science des acquisitions durables et même définitives.

Mais ce ne devait être, dans les desseins de la Providence, qu'une étape de son itinéraire terrestre, un acheminement qui permettrait de plus sublimes ascensions. Si la lumière de la raison avait illuminé la première partie de sa vie et lui avait fait produire des fruits si précieux, l'éclatante lumière de la foi catholique resplendit dans la seconde et fut, pour la consolation et l'édification de l'Eglise entière, l'origine d'une moisson plus riche et plus précieuse encore.

Dès l'instant où il eut trouvé dans l'Eglise catholique la plénitude de la foi chrétienne, Sténon ne songea plus qu'à se donner entièrement aux œuvres de piété et de charité. Renonçant à sa chaire d'anatomie de l'Université de Copenhague, il se prépara au sacerdoce. Et ses vertus brillèrent dès lors d'un tel éclat que Notre prédécesseur le Bienheureux Innocent XI, devant nommer un Vicaire Apostolique dans les régions septentrionales de l'Europe, jeta presque aussitôt les yeux sur lui : il était prêtre depuis deux ans à peine lorsqu'il reçut à Rome la consécration épiscopale en 1677. Celui qui la lui conféra était un des person-

nages les plus éminents de la Curie romaine, et Nous avons plaisir à évoquer au passage cette autre grande figure, qui Nous est familière : celle du Cardinal Gregorio Barbarigo, ancien évêque de Bergame et de Padoue et modèle des prélats de ce temps, que des liens d'estime et d'amitié unissaient à Nicolas Sténon.

Ce que fut, pendant les neuf années qui lui restaient à passer sur terre, la vie pauvre, mortifiée, traversée d'innombrables souffrances physiques et morales du nouvel évêque, vous le savez comme Nous. Nous voudrions cependant mettre en relief un trait qui Nous semble à la fois très actuel et très caractéristique de l'apostolat de Nicolas Sténon : son zèle pour ramener à l'Eglise les non-catholiques. Ayant parcouru lui-même le laborieux itinéraire qui le conduisit au cœur de l'Eglise de Jésus-Christ, il était poursuivi d'un véritable tourment intérieur à la pensée des nombreuses âmes — celles notamment de ses compatriotes — qui étaient privées de la pleine lumière de la Révélation, et il brûlait d'un désir ardent de les entraîner sur sa route de vérité. Volontiers il eût répété avec Saint Paul : *Tristitia mihi magna est et continuus dolor cordi meo : optabam enim ego ipse anathema esse a Christo pro fratribus meis!* — « J'éprouve une grande tristesse et une douleur incessante en mon cœur : car je souhaiterais d'être moi-même anathème, séparé du Christ, pour mes frères ! ».¹

Ce sentiment fut la source d'une activité inlassable, marquée par les deux traits auxquels on reconnaît les vrais fils de l'Eglise : un attachement inviolable à tous les points de la doctrine révélée, un grand respect et une affectueuse charité à l'égard de ceux qui ne partagent pas nos convictions. C'est par ces méthodes que la Sainte Eglise, aujourd'hui comme au temps de Nicolas Sténon, travaille à ramener au bercail de Jésus-Christ toutes ses brebis. C'est là, vous le savez, un des principaux soucis de Notre Pontificat, et un effort dans lequel Nous comptons sur le concours de tous Nos fils, et plus spécialement de ceux qui, comme Nicolas Sténon et comme vous, vivez au contact de nos frères séparés.

Puissiez-vous, dans l'exemple de cet homme admirable, puiser une nouvelle ardeur au service de cette grande cause ! C'est le souhait que Nous formons devant Dieu au terme de cette brève évocation, tandis que Nous vous accordons à tous et d'abord à Notre Vénérable Frère Monseigneur Helmut Hermann Wittler, le dévoué Evêque d'Osnabrück, à Nos autres Vénérables Frères ici présents, et aux différentes Autorités religieuses et civiles, une large Bénédiction Apostolique.

¹ Rom. 9, 2.

II

Iis qui interfuerunt Conventui alteri Italico v. « per la Civiltà del Lavoro ». *

Siamo lieti di accogliere in particolare Udienza i Cavalieri del Lavoro, i Maestri del Lavoro d'Italia e i Lavoratori Anziani di Azienda.

Diletti figli! Siete convenuti a Roma allo scopo di portare il vostro contributo di studio e di esperienza all'approfondimento di un tema importante e ricco di spirituali riflessi: « L'educazione alla socialità del lavoro ». Il programma che Ci avete inviato, con l'indice delle lezioni trattate durante questi giorni, Ci ha dimostrato che il vostro è stato un Convegno elevato, nobile e serio, dal quale — ve lo auguriamo di cuore — scaturiranno nuove fonti di belle energie per le vostre attività.

Ed è consolante per Noi l'accogliervi, al termine dei lavori, e corrispondere alla vostra amabile richiesta di una larga e propiziatrice Benedizione.

In questo gesto avete rivelato un orientamento di fede, ed una conferma di quel proposito, che vi fa cercare le cose dello spirito prima e al disopra di ogni altra. Abbiamo infatti letto con soddisfazione nei vostri Statuti, che volete adoperarvi « per elevare nella società e negli ambienti di lavoro il valore morale dell'apporto collaborativo »; che volete dare il vostro « apporto di esperienza e di cosciente equilibrio per la risoluzione dei problemi sociali e per l'affratellamento di tutti i partecipanti... al processo produttivo »; che cercate di « favorire l'incremento delle relazioni umane nell'ambito dell'azienda, acciocchè ogni partecipante possa trovare in essa la più larga possibilità di espandere la ricchezza della propria personalità ».

Queste parole sono un programma di elevazione continua del mondo del lavoro, e la condizione indispensabile per creare in esso forme di vita sempre più serene e nobili, in operosa fraternità e fattiva collaborazione: senza le quali non si può giungere ad una concezione veramente cristiana dell'umano lavoro, per cui esso porta la persona dell'uomo redento ad una consapevolezza sempre più chiara della propria responsabilità e insieme della propria dignità.

C'è da ringraziare il Signore per le benefiche trasformazioni che, per mezzo di tanti sforzi congiunti, si sono operate in questo campo. Quando

* Die 17 Octobris mensis a. 1959.

il Nostro Predecessore Leone XIII di ven. mem. scriveva la memoranda enciclica *Rerum Novarum*, un quadro doloroso stava davanti ai suoi occhi: e quelle pagine suonano ancora vindice ammonimento contro chi conculcava i sacrosanti diritti della persona umana. Ora la realtà si è di molto migliorata ed i Nostri incontri così frequenti coi rappresentanti delle varie categorie del lavoro, e di associazioni di lavoratori, sono occasione sempre nuova di vero compiacimento. La vostra stessa assemblea odierna lo dice. Voi fate del lavoro uno strumento di perfezionamento morale e di fraterna collaborazione tra dirigenti e maestranze, memori dell'insegnamento divino e della dottrina sociale della Chiesa. Molti anni di assidua applicazione hanno meritato a parecchi tra di voi preziosi riconoscimenti, per i quali anche Noi Ci congratuliamo.

Ebbene, ritornando alle quotidiane occupazioni, sappiate voi prodigarvi incessantemente nella diffusione del bene, in esercizio di giustizia, di equità e di carità, e trasformare altresì le vostre opere in abbondanti meriti per l'eternità. A questo scopo vi raccomandiamo l'esercizio delle cristiane virtù, senza le quali ogni umano sforzo rimane monco e infruttuoso: e specialmente l'esercizio delle opere di misericordia, lo spirito di sacrificio, il buon esempio. E, al disopra di tutto, la preghiera sia il vostro respiro e il vostro alimento, secondo la massima di Benedetto da Norcia: *Ora et labora*, nel pensiero che le attività umane, anche più alte e lodevoli, non si esauriscono in un orizzonte terreno, ma tendono verso la Città di Dio. E così facendo, vi procurerete i « tesori nel cielo, dove la ruggine e la tignola non consumano, e dove i ladri non manomettono nè rubano ».¹ Allora le fatiche avranno termine, e ciascuno otterrà da Dio la giusta mercede, secondo quanto avrà operato in terra, con verità e rettitudine.

Noi invochiamo su ciascuno di voi, sui colleghi lontani, su le vostre dilette famiglie, l'abbondanza dei divini favori; e in pegno di essi, come pure a conferma della Nostra benevolenza, siamo lieti di impartirvi di gran cuore la Benedizione Apostolica.

III

*Ad Praelatos Auditores ceterosque Officiales, Advocatos et Procuratores Tribunalis Sacrae Romanae Rotae. **

La Inaugurazione dell'Anno Giudiziario del Tribunale della Sacra Romana Rota Ci offre questa mattina la soddisfazione di riceverne l'incognito collegio dei Prelati Uditori, gli Officiali tutti, e gli Avvocati, subito

¹ *Matth.* 6, 20.

* Die 19 Octobris mensis a. 1959.

dopo la fiduciosa preghiera allo Spirito Paraclito, per implorare i doni della divina grazia su le molteplici sollecitudini del nuovo anno di attività.

Diletti figli! L'indirizzo testè letto Ci è stato gradito anche per la sua semplicità, che conviene a chi, possedendo l'arte di soppesare le parole, annette a ciascuna grande importanza. Il fatto stesso di non avere ricercato una speciale celebrazione del primo Cinquantennio dell'attività del Tribunale, dalla promulgazione della *Sapienti Consilio* di San Pio X, — cosa che peraltro sarebbe stata ampiamente giustificata — è indice di uno spirito di riserbo, che fa onore alla Istituzione ed ai suoi Membri.

Siamo lieti di rilevare dalla secolare storia del vostro Tribunale — e la Relazione a Noi presentata lo sottolinea felicemente — come proprio l'ultimo Nostro omonimo Predecessore, Giovanni XXII, abbia avuto per voi i segni di una altissima fiducia. Fu infatti lui a dimostrare una particolare attenzione al collegio dei *Capellani Papae ac Auditores causarum sacri palatii apostolici*, il cui nobile servizio si perpetua nelle vostre dignità e mansioni. Nel 1331, dettando quel Pontefice Sommo la *Ratio iuris*, riconobbe una piena autonomia a quella eletta accolta di sacerdoti giuristi, eredi dell'antica sapienza romana e tutori della giustizia cristiana, autonomia che ben si confaceva con la delicatezza dei compiti ad essa demandati. In seguito a tale distinzione, essi giudicarono anche in assenza del Papa, ebbero coadiutori e notai, ricevendo allora una nuova e compiuta organizzazione, con speciale regolamento e propria sede.

Questo particolare, di cui vi allietate, e che abbiamo voluto ricordare per l'amabile coincidenza a cui esso accenna, si confonde con tutti gli attestati di affetto che i Romani Pontefici vi hanno dimostrato, su per il corso vario dei secoli: fino a San Pio X, che definitivamente ordinò la Sacra Romana Rota stabilendone il modo di procedere, fino a Pio XII di ven. memoria, i cui nove discorsi, in occasione della inaugurazione di altrettanti Anni Giudiziari, formano un monumento di vera sapienza e alta dottrina.

Amiamo pertanto come coronare queste prove di affetto dei Nostri Antecessori, esprimendovi il Nostro paterno plauso, e la Nostra considerazione per il lavoro che svolgete. Quando pensiamo ai diletti figli, che, nel complesso organismo della Curia Romana, si dedicano al servizio della Sede Apostolica, un senso di soddisfazione e, vi diciamo anche, di calma e di sicurezza Ci pervade, perchè sappiamo che essi sono validi collaboratori del Nostro quotidiano lavoro. Amiamo trasmettere questo Nostro sentimento a voi, che costituite uno dei Tribunali di più alto pre-

stigio, e di più vasta competenza, a cui ricorre il mondo cattolico. L'importanza della Sacra Romana Rota, oltre che dalla sua storia, si rileva altresì dalla mole di lavoro svolto ogni anno; dalle monumentali collezioni delle sue decisioni, che offrono materia di studio ai dotti, e una sicura norma sapienziale e procedurale agli altri Tribunali; dalla fioritura attuale dello Studio Rotale, che forma e prepara un numero sempre più grande di giovani sacerdoti e laureati in diritto canonico, lieta speranza del domani.

Ciò che caratterizza la vostra opera è la dedizione alla causa della giustizia. Voi siete stati chiamati dalla Provvidenza a lavorare per essa e a difenderla, a scoprirla e a farla trionfare, senza tener conto di elementi estranei ad essa, quali il censo, l'autorità, la fama dei ricorrenti: imitando in questo la sovrana equità di Dio giusto e misericordioso, dinanzi al Quale non v'è accettazione di persone.¹

Grande merito lavorare per il trionfo di una virtù, che suppone tutte le altre, e quasi le completa per il bene comune; ed è quanto fu espresso dagli stessi pensatori pagani, secondo la felice sintesi di Lattanzio: *Plurimi quidem philosophorum... de iustitia multa dixerunt adserentes et extollentes eam summa laude virtutem, quod suum cuique tribuat, quod aequitatem in omnibus servet; et cum ceterae virtutes quasi tacitae sint et intus inclusae, solam esse iustitiam, quae... foras tota promineat, et ad bene faciendum prona sit, ut quam plurimis prosit.*² Ed è appunto questa la vostra divisa: *quam plurimis prodesse*, giovare a quanti più si può, cercando di fare il bene, e facendo rispettare diritti e doveri reciproci.

Diletti figli!

Avete voluto farCi conoscere, con una sobria ed efficace relazione, il numero e la complessità delle cause, che avete trattate nello scorso anno. Ora, nella molteplicità delle vostre incombenze, eccelle su ogni altra l'opera benemerita, che voi compite a tutela del più sacro fra gli umani vincoli: la società coniugale. Con felice definizione, il Nostro Predecessore Pio XII, in uno dei suoi primi discorsi a voi rivolti, disse che « la Sacra Romana Rota ha la gloria di essere il *Tribunale della famiglia cristiana*, umile o alta, ricca o povera, nella quale entra la giustizia a far trionfare la legge divina nell'unione coniugale, come vindice del vincolo

¹ Rom. 2, 11.

² Lact. Epit. 50 (55), 5 s.

indissolubile, della piena libertà del consenso nell'unità di vita, della santità del sacramento ».³

È ben naturale che voi compiate con diligenza e riserbo questa missione delicata di tutori della santità e indissolubilità del matrimonio, difendendolo dai subdoli attacchi dell'egoismo edonista; e come al tempo stesso siate i patroni dei sacri diritti della persona umana, quando riconoscete e dichiarate, dopo lungo e approfondito esame, l'invalidità, cioè l'inesistenza del vincolo coniugale.

Continuate pertanto, diletti figli, su la via che vi è segnata, illuminata dai riflessi di una storia gloriosa, e dai meriti di un ministero tanto utile alla Chiesa. Noi vi formuliamo l'augurio paterno che l'Anno Giudiziario, iniziato presso l'Altare, possa essere per voi ricco di sante soddisfazioni, ed accrescere ancora di più la fama della Sacra Romana Rota, in cui spendete le vostre energie.

Che il Signore, la Cui eterna Sapienza « abita nel consiglio, ed è presente ai saggi pensieri... ed ama quelli che l'amano », ⁴ illumini le vostre menti, protegga i vostri studi, fecondi i vostri sforzi, affinché dal vostro congiunto lavoro sgorgi una fonte incessante di bene e di spirituale vantaggio all'intera Chiesa.

In pegno degli invocati doni celesti, ed a piena, rinnovata conferma della benevolenza, con cui vi accompagnamo, siamo lieti di impartire a ciascuno di voi, ed a quanti vi sono cari nel Signore, la propiziatrice Benedizione Apostolica.

³ *Discorsi e Radiomessaggi*, II (1940-41), p. 235.

⁴ *Prov.* 8, 12, 17.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

GALVESTONIENSIS

DECRETUM

DE CONCATHEDRALIS ERECTIONE ET DIOECESEOS NOMINIS MUTATIONE

In Galvestoniensis dioecesis territorio urbs exstat vulgo *Houston*, christifidelium frequentia ac religionis operibus iure celebrata, magna cum nominis rerum incrementa, nostris hisce temporibus, consecuta.

Quapropter Exc.mus P. D. Wendelinus Iosephus Nold, Episcopus Galvestoniensis, ad aptius animarum bono consulendum, ab Apostolica Sede expostulavit ut templum in memorata urbe exstans, Sacratissimo Cordi Iesu dicatum, ad dignitatem Concathedralis eveheretur, et dioecesis Galvestoniensis, priore retento, novo quoque Houstoniensis auge-retur nomine.

Porro SS.mus Dominus Noster Ioannes, Divina Providentia PP. XXIII, re mature perpensa ac habito favorabili voto Exc.mi P. D. Aegidii Vagnozzi, Archiepiscopi titularis Myrensis et in Civita-tibus Foederatis Americae Septentrionalis Delegati Apostolici, precibus benigne annuendum censuit.

Quapropter, suppleto, quatenus opus sit, eorum interesse habentium vel habere praesumentium consensu, de plenitudine Apostolicae potesta-tis, praesenti Consistoriali Decreto, perinde valituro ac si Apostolicae sub plumbo Litterae datae forent, memoratum templum, Sacratissimo Cordi Iesu dicatum, ad dignitatem et gradum ecclesiae Concathedralis evehit, ita ut in eodem Cathedra episcopalis posthac erigi possit ac debeat; et Galvestoniensi Antistiti liceat etiam diebus sollemnioribus, prout ipsi magis expedire videbitur, in praefata ecclesia Concathedrali pontificalia exercere et in civitate Houstoniensi pro lubitu residere.

Item eadem Sanctitas Sua indulget ut dioecesis Galvestoniensis

— ideoque et eius pro tempore existens Antistes — in perpetuum vocari queat ac valeat *Galvestoniensis-Houstoniensis*.

Ad haec omnia executioni mandanda SS.mus Dominus Noster deputare dignatus est memoratum Exc.mum P. D. Aegidium Vagnozzi, eidem tribuens facultates necessarias et opportunas etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, onere imposito ad S. Congregationem Consistorialem authenticum exemplar actus peractae executionis quam primum remittendi.

Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Roma, ex Aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 25 mensis Iulii anno 1959.

✠ MARCELLUS Card. MIMMI, Ep. Sabinen. et Mandelen., *a Secretis*

L. ✠ S.

† Iosephus Ferretto, Archiep. Serdicensis, *Adessor*

II

CLAVARENSIS ET LUNENSIS SEU SPEDIENSIS, SARZANENSIS ET BRUGNATENSIS ET APUANIENSIS

DECRETUM

DE MUTATIONE FINIUM DIOECESIUM

Ad animarum saluti satius consulendum, ab Apostolica Sede postulatum est ut circumscriptio territorialis dioecesium Clavarensis, Lunensis seu Spediensis, Sarzanensis et Brugnatensis, et Apuaniensis aliquatenus immutarentur.

Porro Ssñus Dominus Noster Ioannes Divina Providentia Pp. XXIII, rei opportunitate perspecta, de consilio infrascripti Cardinalis S. Congregationis Consistorialis a Secretis, consentientibus Ordinariis Clavarensi, Luensi seu Spediensi, Sarzanensi et Brugnatensi, et Apuaniensi, oblatis precibus benigne annuendum censuit.

Quapropter, vi praesentis Consistorialis Decreti, perinde valituri ac si Apostolicae sub plumbo Litterae datae forent, suppleto, quatenus opus sit, interesse habentium vel habere praesumentium consensu, ea quae sequuntur decrevit.

- 1) E diocesi Clavarensi dismembrentur paroeciae: S. Laurentii in

Carro una cum loco *Cerreta*, S. Felicitatis in *Carrodano inferiore*, S. Bartholomaei in *Carrodano superiore*, S. Georgii in *Castello*, S. Ioannis Baptistae in *Mattarana*, S. Ioseph in *Pera*, SS. Nominis Mariae in *Ziona*, S. Laurentii in *Castagnola*, S. Antonii in *Deiva*, S. Martini in *Framura*, S. Michaëlis Arc. in *Mezzema*, B. M. V. Assumptae et S. Annae in *Piazza*, S. Bartholomaei in *Chiama*, S. Laurentii in *Campore*, B. M. V. Assumptae in *Lagorara*, S. Bartholomaei in *Maissana*, S. Bartholomaei in *Tavarone*, S. Laurentii in *Caranza*, S. Bartholomaei in *Cassego*, S. Martini in *Cembrano*, B. M. V. Assumptae in *Codivara*, S. Petri in *Comuneglia*, S. Michaëlis Arc. in *Ossegna*, S. Michaëlis Arc. in *Porciorasco*, S. Laurentii in *Scurtabò*, S. Bernardi in *Taglieto*, S. Annae in *Valletti*, S. Petri in *Vara*, S. Ioannis Baptistae in *Varese Ligure*, S. Laurentii in *Porto Venere* una cum tribus insulis *Palmaria*, *Tino* et *Tinello* et cum Sanctuario N. D. Albae (*Madonna Bianca*), et dioecesi Spediensi uniantur, mutatis hac ratione utriusque dioecesis finibus.

2) Pariter e dioecesi Clavarensi separetur paroecia S. Andreae Ap. in *L'Ago* una cum Sanctuario B. M. V. a *Roverano* et dioecesi Brugnatesi aggregetur, mutatis hac ratione utriusque dioecesis finibus.

3) A dioecesi Brugnatesi selungantur paroeciae: S. Laurentii in *Arzeno*, S. Mariae Assumptae et S. Michaëlis in *Nascio*, S. Apollinaris in *Repia*, S. Bartholomaei in *Statale*, S. Mariae a Nazareth, S. Antonii, S. Margaritae « di Fossa Lupara », S. Pauli « di Pila in Gromolo », S. Stephani « del Ponte », S. Petri Ap. « in Riva », S. Sabinae « in Trigoso », S. Bartholomaei « della Ginestra », S. Bernardi « delle Cascine », quae omnes in civitate *Sestri Levante* exstant, insuper paroeciae S. Michaëlis Arc. in *Casarza Ligure*, S. Laurentii in *Verici*, S. Petri Ap. in *Barassi*, Ss. Rochi et Caietani in *Campegli*, et dioecesi Clavarensi adiungantur, mutatis hac ratione utriusque dioecesis finibus.

4) A dioecesi Apuaniensi separentur paroeciae: S. Iustinae in *Rocchetta Vara*, S. Ioannis Baptistae in *Beverone*, S. Annae in *Carbugliaga*, S. Martini in *Cavanella Vara*, S. Ioannis Baptistae in *Stadomelli*, S. Ioannis Baptistae in *Suvero*, S. Mariae Assumptae in *Calice al Cornoviglio*, S. Mariae in *Calice*, S. Ioannis Evang. in *Borseda*, S. Crucis in *Bruscarolo*, Ss. Nicolai et Margaritae in *Madrignano*, B. M. V. a Monte Carmelo in *Veppo*, et dioecesi Brugnatesi uniantur, mutatis hac ratione utriusque dioecesis finibus.

5) Idem Sanctissimus Dominus Noster, abrogans Decretum Consistoriale « Cum postulatum fuerit » diei 5 februarii 1955 (A. A. S. 47 [1955])

p. 518), benigne statuit ut territorium paroeciarum S. Nicolai in pago *Caprigliola* et S. Martini in pago *Albiano Magra* a dioecesi Spediensi, cui nunc subest, distrahatur et dioecesi Apuaniensi adscribatur, mutatis hac ratione utriusque dioecesis finibus.

Statuit quoque Sanctitas Sua ut una cum territorio paroeciarum adnectantur ecclesiae, oratoria, domus et coemeteria paroecialia, piaefundationes et quaecumque alia ecclesiastica bona quomodocumque ad praedictas paroecias vel ecclesias spectantia.

Mandat insuper ut, sic immutatis dioecesium finibus, documenta et acta singulas praefatas paroecias respicientia a Curia a qua ad Curiam dioeceseos cui quaelibet paroecia est aggregata tradantur; ad clerum vero quod attinet decernit ut, simul ac praesens Decretum ad effectum deductum fuerit, sacerdotes dioecesi illi censeantur adscripti in cuius territorio beneficium aut officium legitime detineant; ceteri autem clerici dioecesi illi incardinati maneant in cuius territorio legitimum habeant domicilium.

Ad haec autem perficienda idem Sanctissimus Dominus Noster deputare dignatus est Eñum ac Revñum DD. Iosephum S. R. E. Cardinalem Siri, Archiepiscopum Ianuensem, eidem tribuens necessarias et oportunas facultates etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, facto onere mittendi quam primum ad S. Congregationem Consistorialem authenticum exemplar actus peractae executionis.

Contrariis quibusvis minime obstantibus.

Datum Roma, ex Aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 26 Iulii a. 1959.

✠ MARCELLUS Card. MIMMI, Ep. Sabinen. et Mandelen., *a Secretis*

L. ✠ S.

† Iosephus Ferretto, Archiepiscopus Serdicensis, *Adessor*

III

NOMINATIO

Decreto die 9 Octobris mensis a. 1959 dato, Sacra Congregatio Consistorialis nominavit R. D. Franciscum Xaverium Gillmore Stock *Vicarium Castrensem Chiliae*.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

AQUISGRANENSIS

DECRETUM

CONFIRMATIONIS CULTUS SERVO DEI HERMANNO IOSEPHO BEATO VEL SANCTO
NUNCUPATO, SACERDOTI ORDINIS PRAEMONSTRATIENSII, EXHIBITI.

Nostris hisce temporibus cum permulti, acriore rerum humanarum sollicitudine detenti, oblivione caelestium veritatum sempiternaeque potiundae vitae negligentia laborent, nihil opportunius ad eorum excitandos animos videtur, quam praeclara virtutum exempla in universi orbis conspectu ponere. Numquam enim in catholica Ecclesia defuerunt qui sanctitudinis culmen fortiter attigerint, et super candelabrum ita positi sunt ut aliis salutis viam ostendant. Quos inter christianae virtutis heroes merito adnumeratur et Dei Famulus Hermannus Iosephus, sacerdos ex Ordine Praemonstratensium, Beatus vel Sanctus nuncupatus, qui, conscientiae populorum Germaniae ad hodiernam usque diem praesens, tamquam pius Dei minister, virtutibus uberrimis ornatus suavissimo erga Beatissimam Virginem Mariam tenerimo amore flagrare consuevit. Coloniae Agrippinae, saeculo decimosecundo exeunte, natus, iuvenili aetate mundana spernens et terrena despiciens, Praemonstratensium Ordinis regulam professus, de die in diem ad sanctitatis fastigium ascendit. Senio confectus virtutibusque clarus, in monasterio Monialium Cisterciensium Hoveniensi, quas apud sacrum agebat ministerium, medio saeculo decimotertio supremum diem obiit. Eius sanctitatis, nec non et miraculorum fama inde mirifice crevit, eiusque sepulcrum in Monasterio Steinfeldensi factum est gloriosum. Cultus insuper publicus a tempore immemorabili ei tributus est, qui hucusque integer perseverat. In eius enim honorem anno 1339 in urbe Ubbergen ecclesia dicata fuerat ac liturgicum Officium et Missa, iamdiu Praemonstratensibus concessa, anno 1728 ab Apostolica Sede probata fuere. Die vero 7 Aprilis eodem anno in ecclesia sancti Norberti de Urbe Benedictus Papa XIII, eidem Dei Famulo altare dicavit, in quo eius reliquias exposuit Sacrumque

fecit. Attamen huiusmodi cultus iuridice numquam confirmatus est, licet Hermannus Iosephus Beatus vel Sanctus nuncupatus fuerit, ac Sanctorum iuribus iuxta liturgicas normas fruitus sit. Merito igitur Germaniae universae, plurimique aliarum nationum Praesules, Religiosorum Ordinum Moderatores, nec non et quamplurimi clarissimi viri, laetanter accedente Candido et Canonico Praemonstratensium Ordine, apud Apostolicam Sedem de Canonizatione aequipollenti Servi Dei Hermannus Iosephi humiliter institerunt. Qua de re, servatis omnibus de iure servandis, Sacra Rituum Congregatio, per suam Sectionem Historicam super vita, virtutibus et cultu Servi Dei Hermannus Iosephi positionem diligenti studio parandam curavit. Instante igitur Revmo Domino Hugone Marton, eiusdem Praemonstratensium Ordinis Postulatore Generali, die 24 Iunii anno 1958 in Palatio Apostolico Vaticano Congregatio Sacrorum Rituum ordinaria habita fuit, in qua Ems ac Revms Dominus Clemens Cardinalis Micara, Episcopus Veliternus, memorati Servi Dei Causae Ponens seu Relator, de vita, virtutibus et cultu Hermannus Iosephi, Beati vel Sancti nuncupati, dubium discutiendum proposuit. Et Emi ac Revmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, auditis quoque Praelatorum Officialium, praesertim R. P. D. Fidei Promotoris Generalis, suffragiis, omnibus mature perpensis, suum quisque votum protulerunt.

Facta demum de praedictis Sanctissimo Domino nostro Pio Papae XII per infrascriptum S. Rituum Congregationis Cardinalem Praefectum relatione, Sanctitas Sua, re sedulo perpensa, Purpuratorum Patrum sententiam ratam habens, cultum Beato Hermannus Iosepho, Sancto nuncupato, ab immemorabili tempore praestitum, confirmare benigne dignata est, et, indulta dispensatione a triplici iuridica disceptatione super virtutibus in gradu heroico, iuxta canonem 2102 Codicis Iuris Canonici, de heroicitate earundem virtutum, in casu et ad effectum de quo agitur, constare decrevit.

Quibuslibet contrariis non obstantibus.

Die 11 Augusti anno 1958.

C. Card. CICOGNANI, *Praefectus*

Henricus Dante, *Substitutus*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

(OFFICIUM DE INDULGENTIIS)

ORATIO AD SPIRITUM SANCTUM PRO OECUMENICI CONCILII FELICI EXITU INDULGENTIIS DITATUR.

Divine Spiritus, qui, a Patre missus in nomine Iesu, praesens ades Ecclesiae eamque infallibiliter moderaris, super Oecumenicum Concilium plenitudinem munerum tuorum, quaesumus, benignus effunde.

Magister et Consolator suavissime, mentes illustra nostrorum sacrorum Praesulum, qui Summo Romano Pontifici prompte obsecuti, sacrosanctae Synodi coetus concelebrabunt.

Fac ut ex hoc Concilio fructus uberes maturescant; magis magisque Evangelii lumen et robur in humanam societatem propagentur; aucto vigore floreat catholica religio ac missionalium actiosa opera; idque feliciter fiat, ut ad pleniorum deveniatur doctrinae Ecclesiae cognitionem, christianique mores salutarem assequantur profectum.

O dulcis Hospes animae, nostras mentes in veritate firmas constitue et corda nostra ad oboediendum rite compone, ut quae in Concilio statuta fuerint, eadem et sincero excipiamus obsequio et alacri voluntate impleamus.

Te rogamus pro ovibus quoque, quae iam non sunt ex unico Iesu Christi ovili, ut et ipsae, sicut christiano gloriantur nomine, ita ad unitatem sub moderamine unius Pastoris tandem perveniant.

Renova aetate hac nostra per novam veluti Pentecostem mirabilia tua, atque Ecclesiae Sanctae concede, ut cum Maria, Matre Iesu, unanimiter et instanter in oratione perseverans, itemque a Beato Petro ducta, divini Salvatoris regnum amplifcet, regnum veritatis et iustitiae, regnum amoris et pacis. Amen.

Die 23 Septembris 1959

Sacra Paenitentiarum Apostolica, vi facultatum a SSmo D. N. Ioanne XXIII sibi tributarum, Indulgentias quae sequuntur benigne concedit: 1) partialem decem annorum a christifidelibus saltem corde contrito lucranda, si orationem supra relatam devote recitaverint; 2) plenariam, suetis conditionibus, semel in mense ab ipsis acquirendam, si quotidie per integrum mensem eandem recitationem pia mente persolverint. Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

N. Card. CANALI, *Paenitentiarum Maior*

L. ✠ S.

S. de Angelis, *Substitutus*

	PAG.
elusdem imago corona redimitur. - 23 Maii 1959	805
II. <i>Augustae Virginis</i> . - Titulo ac privilegiis Basilicae Minoris ecclesia paroecialis Beatae Mariae Virginis Lapidensis, in urbe et archidioecesi Sancti Sebastiani Fluminis Ianuarii, honestatur. - 23 Maii 1959	807
III. <i>Ecclesiae filii</i> . - Beata Maria Virgo, « ab Immaculato Corde » appellata, praecipua caelestis Patrona dioecesis Vollongongensis constituitur. - 6 Iunii 1959	808

EPISTULAE

I. <i>Nell'Udienza</i> . - Ad Eñum P. D. Iosephum S. R. E. Cardinalem Pizzardo, Episcopum Albanensem, S. Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus Praefectum. 12 Octobris 1959	809
II. <i>Una sollicitudine</i> . - Ad Eñum P. D. Eugenium S. R. E. Cardinalem Tisserant, Episcopum Ostiensem, Portuensem et S. Rufinae, S. Congregationis Caerimoniarum Praefectum ac S. R. E. Bibliothecarium et Archivarium. - 20 Novembris 1959	810
III. <i>Ho accolto</i> . - Ad Eñum P. D. Caletanum tit. S. Caeciliae S. R. E. Presb. Cardinalem Cicognani, Sacrae Rituum Congregationis Praefectum. - 20 Novembris 1959	812

HOMILIA

In Petriana Basilica habita a Summo Pontifice, in anniversario Coronationis suae, adstantibus Eñis Patribus S. R. E. Cardinalibus multisque sacris Praesulibus, Praelatis, Excellentissimis Viris et christifidelibus. - 4 Novembris 1959	814
---	-----

ALLOCUTIONES

	PAG.
I. Ad virorum coetum, qui operam dabit ut clarissimo Servo Dei Nicolao Stenone, Episcopo, honores tribuantur. - 14 Octobris 1959	818
II. <i>Is qui interfuerunt Conventui alteri Italico v. « per la Civiltà del Lavoro »</i> . - 17 Octobris 1959	821
III. Ad Praelatos Auditores ceterosque Officiales, Advocatos et Procuratores Tribunalis Sacrae Romanae Rotae. - 19 Octobris 1959	822

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I. <i>Galvestoniensis</i> . - Decretum de concathedralis erectione et dioecescos nominis mutatione. - 25 Iulii 1959	826
II. <i>Clavarensis et Luncensis seu Spedien-sis, Sarzanensis et Brignatensis, et Apuanensis</i> . - Decretum de mutatione finium dioecesium. - 26 Iulii 1959	827
III. <i>Nominatio</i>	829

SACRA CONGREGATIO RITUUM

<i>Aquisgranensis</i> . - Decretum confirmationis cultus Servo Dei Hermanno Iosepho Beato vel Sancto nuncupato, sacerdoti Ordinis Praemonstratensium, exhibiti. - 11 Augusti 1958	830
---	-----

ACTA TRIBUNALII

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

Oratio ad Spiritum Sanctum pro Oecumenici Concilii felici exitu Indulgentis ditatur. - 23 Septembris 1959	832
---	-----

LIBRERIA EDITRICE VATICANA CITTÀ DEL VATICANO

FERRETTI F. H.

DE SACRIS SANCTORUM RELIQUIIS CUM PECULIARI RESPECTU AD LIPSANOTHECAS EPISCOPALES ET MAIORUM ECCLESiarUM

L. 150 (\$ 0,25)

LETTERE ED ELEVAZIONI MISTICHE

DELLA SERVA DI DIO D. ANGELA M. LATINI ANGELISTI O. S. B.

L. 200 (\$ 0,50)

LIBRERIA EDITRICE VATICANA
CITTÀ DEL VATICANO

DISCORSI E RADIOMESSAGGI
DI SUA SANTITÀ PIO XII

L'Opera completa in 20 volumi di complessive pp. 10.534 L. 60.000 (\$ 100)

Rilegatura in pelle e tela: L. 1.200 (\$ 2) ciascun volume

INDICE ANALITICO DEGLI ARGOMENTI TRATTATI NEI PRIMI QUINDICI VOLUMI

in-8° pp. xvi-628 L. 3000 (\$ 5)

JOSEPHUS CASORIA

DE MATRIMONIO RATO ET NON CONSUMMATO

Dispensationis Processus Canonici et Praxis

in-8° pp. xxiv-404 L. 4000 (\$ 7)

Hoc denso aequae ac erudito opere, in duas partes logice distributo, nunnulis item Appendicibus locupletato, A. dispensationis processus canonici evolutionem historicam atque doctrinalem abunde exponit eiusdemque praxim, diligenter collectam, fuse indicat, quaestionum ac investigationum fructus ostendens.

VICTOR HUGO

DESBRAVADORES

Edição da Missão Salesiana de Humaitá (Amazonas) - Brasil - 2. vol., 293 et 457 pp., L. 3000 (\$ 5)

Victor Hugo, e Pia Salesianorum Societate Sacerdos, qui plurimos per annos in Brasilianis silvis humanisatis religionisque finibus propagandis operam impendit, magni ponderis edidit opus, in duo volumina distributum, quo, validis praeclarisque propositis argumentis, de Christianae religionis ortu et incrementis in illis Brasilianis regionibus, quae vulgo dicuntur, diligenter copioseque disseritur. Quinimmo, occasione oblata, eximius auctor etiam praecipuas rerum gestarum memorias, artes, sermones, leges, domesticas et publicas vitae instituta et usus ita attente examinat, ut omnibus noscere liceat quibus rationibus per saeculorum decursum gentes, de quibus agit, a fera agrestique vita ad humanum cultum civilemque sint deducti. Nec desunt geographicæ tabulae et imagines luce expressae, quibus descripta vel enarrata collustrantur. Qua de re non est dubium quin opus, egregie confectum, diutissima bibliographia exornatum, doctis viris magnam utilitatem sit allaturum.

DIRECTORIUM SEMINARIORUM
(in Sinis)

De Ecclesia e Clero Indigena condenda - De vocationibus colendis - De Seminariis in genere - De regimine Seminariorum - De disciplina - De formatione seminaristarum - De scrutinio et de praeparatione alumnorum ad Ordinationes - De efformatione iuniorum Sacerdotum -

Appendices - Index alphabeticus totius voluminis.

Opus abundat variis documentis. Incipit a generali bibliographia copiosa, consequuntur 44 appendices, cum formulariis opportunis. In fine voluminis Index alphabeticus minutatim remittit ad numeros marginales.

in-8°, pp. xl-748 L. 3500 (\$ 6)

